

אחת מתוך מיליון - לאנה וולקוב

פרק 1

הסיפור שלי מתחיל מנקודה מסוימת בזמן. יום אחד מתוך אלפי ימים שחולפים להם לאטם. לפעמים אני מרגיש שאני יכול לראות את עצמי מהצד באותו היום, שבו החיים שלי התחילו. ראיתי את אותו בחור צעיר בן 21 שהחזיק בתעודת שחרור שלו וכבר היה לבוש על אזרחי. הוא שמח ועם זאת הרגיש מבולבל ואבוד לפתע, מחוץ למסגרת, והבחור הזה הייתי אני.

הריחות והצלילים העירו אותי מתרדמה וחבריי לגדוד, אלו שנשארו, הריעו וצחקו בצחוק כנה ומאושר שלא שמעתי קודם. אני זוכר שספרנו ביחד אם הימים עד לשחרור, המתנו, בנינו תוכניות לעתיד, אך כל אחד בסתר ליבו פחד. פחד שיום השחרור באמת לא יגיע. ראינו דברים שבחורים אחרים מסביב לעולם לא התוודו אליהם. ראינו פצועים, ראינו הרוגים, ירינו באנשים. חלק מן החברים בגדוד גם הם רצו להגיע עד ליום השחרור ולא זכו לעונג הזה. לכן ההרגשה שליוותה אותי ברגע היציאה מן הבסיס הייתה מעורבת. מחשבות משונות שבדרך כלל לא העסיקו אותי הגיעו למוחי.

למה דווקא לי מגיע להשתחרר ולחיות ולהם לא הגיע?

חלפתי על פני חלק מהבחורים שהכרתי וכעת ראיתי אותם מחובקים על ידי החברות שלהם והורים שלהם. המשכתי ללכת קדימה, בלי לצפות שמישהו יגיע לפגוש אותי. ידעתי שאת המשפחה שלי דברים מהסוג הזה לא עניינו יותר. לא ציפיתי שיבואו עד לבסיס ביום חשוב לי ומבלבל כמו זה.

עליתי על האוטובוס, כבר לא חייל אלא בחור על אזרחי. כבר בלי מדים, רק בגופיה לבנה וג'ינס עד הברך וכפכפים. נזנחו אותן נעליים כבדות, אותו שכפ"ץ, אותו נשק, אותו סדר וחוק. ידעתי שהחיים שלי התחילו, אך הרגשתי מבולבל ולא ממוקד, כאילו איני מצליח להפנים שזה באמת קרה.

נסעתי מספר תחנות, אדיש לעולים ויורדים מן האוטובוס ותהיתי מה יהיה איתי הלאה. מחשבות מסוג זה הוציאו אותי מדעתי, שנאתי להיות מבולבל וידעתי שיום יגיע וארגיש בדרך הזאת ולא הצלחתי להניח לעצמי לנשום. מה לעשות עכשיו? כיצד להמשיך? לאן ללכת?

במסגרת הצבא היציאות שלי הביתה היו מועטות, ושמחתי על כך. כעת, הבית הוא המקום בו אצטרך לבלות את רוב הזמן הקרוב. ההתמודדות עם הוריי גם היא הרתיעה אותי, אימי שתמיד הקשיבה והנהנה לכל דבר שאבי אמר. אבי שתמיד היה כל כך... קשוח ונוקשה. ואחותי הקטנה, בת ה 17, שהרגשתי שאיני מכיר בכלל, בגלל הצבא. כשעזבתי הייתה רק נערה מצחקקת בת 14 כמעט וכעת... כמעט אישה עם רצונות ומחשבות משלה ואפילו חברים משלה. הרגשתי שאני זר במשפחתי.

האוטובוס הגיע לתחנה שלי וירדתי מתוכו, סוחב את התיק עם החפצים שלי מאחוריי. הבית שבו גרנו היה חד קומתי, צבעו הבהיר מתקלף ושיחים לא מטופחים למראה השתלטו על הקירות. התריסים בסלון היו פתוחים ויכולתי לראות את אימי מתהלכת בין הסלון אל המטבח לפני שדפקתי בדלת.

"אוהדי, חזרת!" אימי, יהודית, פתחה את הדלת וחיבקה אותי. היא הייתה נמוכה ממני בכמעט שתי ראשים והרגשתי שאני מחבק את אחותי הקטנה.

נכנסתי פנימה אל תוך הבית והנחתי את התיק לצידי.

אהבתי מאוד את אימא שלי למרות שלפעמים לא יכולתי לסבול את התנהגותה הוותרנית והתרפסותה הבלתי נגמרת כלפי אבי. כעסתי עליה כשכמעט השתחוותה לו בכל מה שביקש ממנה לעשות, אך לא יכולתי שלא לאהוב את האישה הקטנה והמקסימה הזאת שתמיד חייכה וניסתה לגרום לי להרגיש טוב.

"אתה רוצה לשתות? לאכול? אני מכינה עוף בגריל..." אימא חזרה חיש מהר אל המטבח, אל הסירים והצלחות ואל התנור שלה.

"אממ... בסדר." התפרקתי על הספה כהת העור והרחתי את ריח העוף שנישא מן המטבח.

אימא כמעט לא השתנתה בתור בן אדם במהלך התבגרותי, רק שיערה השחור פעם הלך והאפיר והיא לא טרחה לצבוע אותו מחדש. עיניה היו חומות וגדולות, עיניים שירשתי ממנה, תמיד צלולות ונבונות, מה שגרם לי לחשוב שהרבה ידע הסתתר מאחוריהן.

אבי, ניסן, היה ההפך הגמור מאימי. הוא היה גבוה, כמעט כמוני, תמיד ממהר ועסוק, תמיד נוקשה ועקשן. הדברים תמיד היו צריכים להתרחש לפי התסריט שהוא כבר חישב בראשו ואם לא כך קרה היה מתעצבן ושובר את הכלים.

סצנות מסוג זה העלו לי את הסעיף. בכל פעם שרצונותינו התנגשו היינו מתעמתים, אני והוא.

פעם אחת זה נגמר במכות. הפעם היחידה הזאת, צרובה לי היטב בזיכרון. בגיל שבע עשרה, אבא התעצבן על אימא, בגלל סיבה ממש טיפשית שאני אפילו לא מצליח להיזכר, כשאימא העזה לצאת נגדו, כי דעותיהם התנגשו הצלחת עם המרק עפה מן השולחן והתנפצה על הרצפה וכל תוכנה התגלגל לצדדים. אחותי הקטנה, ירדן הצטעקה וקמה מן השולחן, מתן, אחי הגדול רק התגייס לצבא ולא היה בבית. הייתי רק אני והוא. הזעם שטף את עיניו.

אמרתי לו שייצא החוצה ויירגע. אבא לא אהב כשאמרנו לו מה לעשות והעיף גם את הכוס שלו מהשולחן שהתנפצה על הרצפה. קמתי אליו והעצבים פעפעו בעורי. לא הייתה לי סבלנות אליו. מאסנו אחד בשני.

אבא קם מהכיסא שלו והיה מוכן להתעמת איתי. אז עוד היה גבוה ממני, אך גובהו לא הפחיד אותי, לא פחדתי ממנו יותר. באותה שנייה קיבלתי את הסטירה של החיים שלי, סטירה על ההתחצפות שלי לאבי, סטירה על העוז שלי. אם רק הייתי חכם יותר הייתי מתרחק ונעלב כמו ילד קטן, אבל אני נשארתי, נשארתי כדי לתת לו אגרוף אל תוך האף.

בסופו של דבר הגענו למיון, אני, אימא, אבא והאף השבור שלו. אף פעם לא דיברנו יותר על התקרית ההיא, אך אני בטוח שאבא אף פעם לא שכח. היחסים הלא כל כך מזוהרים בינינו התקררו מאוד והפכו ליחסים של שיחות חולין לכל היותר.

אני ואבא התרחקו מאז אותו יום ואימא הייתה זאת שנקרעה בין שנינו בניסיון נואש לגישור, משהו שלא היה עתיד להתרחש.

הסרתי את קורי המחשבות מעיניי והחלטתי לבקר בחדרי הישן. החדר שאותו פקדתי לעתים רחוקות ביותר כשהייתי במסגרת הצבא, זאת אומרת בשלוש שנים האחרונות.

נכנסתי אל תוך החדר הצר, החדש שפעם חלקתי עם מתן, עם שתי המיטות שהיו מחוברות בפינה של החדר. פוסטרים ישנים של להקות מטאל נתלו על הקירות ונראה שעבר זמנם. לא העזתי לגעת בהם, מתן היה שתלה אותם פעם בהתלהבות יתרה, מתן היה שהשאיר אותם במהלך שירותו הצבאי... מתן היה. נשכבתי על המיטה שלי ועצמתי את עיניי. היום הראשון שלי באזרחות, היום הראשון של החיים האמיתיים שלי. חיים שנראים לי מבלבלים ולא צפויים כאחד. כן, חלמתי על היום בו אשתחרר ביחד עם חברי לגדוד, כן, ספרתי את השנים, ואז את החודשים ולבסוף את הימים עד לשחרור שלי, אך כשהוא הגיע פתאום לא נותר לי מה לספור יותר. פתאום לא נותר לאן לשאוף.

שמעתי את צליל דלת הכניסה נפתחת בעמימות וניחשתי שירדן חזרה הביתה מבית הספר. רחש של צעדים ואז הדלת נפתחה וראיתי אותה, הילדונת בת ה-14 שהשארתי לבד בבית לפני שלוש שנים, שהתבגרה והשתנתה לגמרי.

"אוהד!" היא קראה בשמחה והתיישבתי על המיטה כדי לחבק אותה. ריח קלוש של פרחים נישא משיערה. לא היה לי מושג שכבר השתמשה בבושם, לא היה לי מושג שנהגה להתאפר כל יום לבית הספר, ממש כמו גברת צעירה. "זהו. סיימתי עם הצבא הזה." חייכתי אליה והיא התרחקה מעט. "אני כל כך שמחה שזה עבר, ספרתי את הימים עד לשחרור שלך ביחד עם אימא." היא סיפרה לי. "גם אני ספרתי אותם, למרות שעכשיו אין לי מושג מה לעשות הלאה." התוודיתי והרגשתי מבוגר וצעיר מכפי גילי בו זמנית.

"מה זאת אומרת מה לעשות?" צייצה ירדן. "ליהנות! להשתחרר! לחגוג! לא בא לך לצאת?"

"מאיפה יש לך את הרעיונות האלו? את לא קטנה?"

"אני כבר בת 17." הפטירה ונראה שהתרגזה קלות, אך זה נשכח מיד. עיניה השחורות היו זהות לעיניו של אבי אך למזלה הנוקשות שלו לא עברה אליה בתורשה.

"נכון, שכחתי שאת כבר מבוגרת." הקנטתי אותה.

"יש לי חבר, אל תשכח."

"זה אותו מוטי שהתגייס לפני חודש?" ניסיתי לסרוק את מוחי במהירות.

ירדן קימטה את מצחה.

"עם מוטי זה נגמר, אני חברה של קובי עכשיו. הוא כבר שנה וחצי בצבא."

"איפה בצבא?" שאלתי את השאלה שנחתה אוטומטית על לשוני.

"לא בקרבי, והוא יוצא בכל סופשבוע."

"כמה זמן את מכירה אותו?" שאלתי. לא סמכתי על בחורים מהצבא, במיוחד על אלו שהתחילו עם אחותי הקטנה.

ראשית כל הייתי בחור וידעתי על מה בחורים חושבים בזמן הצבא ושנית כל, לא רציתי שאיזה מנובל על מדים ישבור לה את הלב. היא לא צריכה לחוות דברים כאלו.

"אוהד, אני מכירה אותו כמעט חודש... ותפסיק להיות מגונן שכזה! אתה כמו אבא!" היא התרוממה מן המיטה והתקרבה אל הדלת של החדר ואז חייכה.

"תפסיקי להגיד שאני כמו אבא, אנחנו לא דומים." ציינתי.

"מה שתגיד, אוהדי." היא צחקה ויצאה מהחדר.

כעבור מספר דקות אימא קראה לנו לאכול ארוחת צהריים. כמה שמחתי כשהייתה זו ארוחה רגילה ולא קופסא קטנה של אוכל משומר שעברה מסעות על גבי משאות כדי להגיע עד אליי. כשסיימנו לאכול סוף סוף הרגשתי את זה. אותה הרגשה שחכיתי לה. הצבא הסתיים. הייתי בבית. אפילו האוכל היה רגיל ומוכר היטב. השתחררתי. הייתי חופשי לעשות כל מה שעלה על דעתי.

פרק 2

אפשר היה לחשוב שאחרי שחרורי מהצבא אממש את חלומותיי הפרועים ביותר ואחווה את החוויות הכי הזויות שאפשר לחשוב עליהן, כעת, כשהייתי חופשי. אך לא עשיתי אף אחד מאלו. במקום זאת העדפתי להסתגר בתוך החדר שלי, בתוך הקונכייה שלי ופשוט לישון. במשך שבועיים רצופות.

אבא מצא בשינה המופרזת שלי הזדמנות להעיר עד כמה שאני עצלן. אימא ניסתה להסביר לו במילים עדינות שהייתי עייף במשך שלוש שנים ברצף והשבועיים הללו היו דרך נפלאה לכפר על כל הלילות הלבנים שחוויתי, אך את אבא זה לא שכנע, הוא עדיין נשאר מקובע בדעתו. כעבור שבוע נוסף של שינה ללא תקריות מיוחדות הוא העיר שאני חסר תועלת בנוסף להיותי עצלן.

סדר היום שלי התהפך לחלוטין. הלכתי לישון בתשע בערב, ממש כמו הילדים הקטנים שהוריהם השכיבו אותם לישון ובמובן מסוים הרגשתי שחזרתי לילדות. ואז הייתי מתעורר מספר רב פעמים בבוקר, בשש, בשבע ועשרים ומשעה עשר הייתי מתעורר כל שעה עד שתיים עשרה בצהריים.

מה שאבא לא ידע היה שהשינה שלי לוותה בסיוטים. תמונות משירותי הצבאי שייחלתי למחוק אך לא הייתה כל דרך להעלימם, הרוגים שנשאתי על אלונקות ביחד עם חברי לגדוד מחוץ לטווח הירי, ובסופו של דבר הופיעו גם החלומות על מתן.

פעם אחת התעוררתי בפתאומיות לאחר ששמעתי את מתן קורא לי בחלום. שמתי לב שירדן יושבת על מיטתו ובוהה בי בשתיקה. לקחו לי מספר שניות כדי להתעשת.

"מה את עושה פה?" אמרתי בקול עייף ולא מרוצה.

"דיברת על מתן כשישנת." ציינה ירדן בעיניים נוצצות.

שמתי לב שהיא יושבה על מיטתו וחיבקה את הכרית שלו. הכעס הרגעי שלי התחלף ברחמים ורק רציתי לחבק את אחותי הקטנה ולהגיד לה שלפחות יש לה אותי. לא הייתי האח הגדול והאמיץ שהיה לה פעם, אך גם אני הייתי אחיה.

הרגשתי כמו אפס מוחלט. לא קמתי לחבק אותה וגם לא משתי ממקומי. נשארתי לשבת על המיטה.

"אוהד, אתה מתגעגע עליו לפעמים? חושב עליו?" קולה היה שקט. נדמה שענייה כמעט דומעות. שנאתי כשזה קרה לה, אף פעם לא ידעתי מה לעשות כשבכתה. כשהיינו קטנים וירדן הייתה בוכה היה זה מתן שהרים אותה בזרועותיו ודגדג אותה עד שחזרה לצחוק. היה זה מתן שידע להרגיע אותה ולהסיר כל פחד מעיניה. היה זה מתן שתמיד ידע לעודד ולפשר בינינו כשהתווכחנו.

"ברור שאני חושב עליו." אמרתי לבסוף.

"פחדתי שיקרה לך את מה שקרה לו... גם אימא פחדה." ירדן הודתה לבסוף.

"ירדן-" התחלתי להגיד אך לא יכולתי לסיים. לא היו מילים בפי. החלטתי לגשת אליה ולחבק אותה כמו שהגיע לה. גופה הזעיר כמעט נבלע בין זרועותי.

"אני פה עכשיו. וגם מתן פה בדרך כלשהי..." לחשתי למרות שלא האמנתי בכך. בזמן הצבא ביקרתי במקומות שהשתוו בדעתי לגיהנום. גיהנום שחייתי בתוכו. גיהנום שהתרגלתי אליו. האמונה לגבי גן עדן הייתה רחוקה בשנות אור מתודעתי. הייתה זו רק קלישאה טיפשית כדי לנחם את אלו שנתרו.

"אני יודעת שאתה נורא עייף מאז שחזרת מהצבא..." ירדן אמרה ושחררתי אותה מהחיבוק. "אבל... אתה ממש נעלם. זה כאילו אתה לא פה."

"אני... לבד לא יודע מה קורה לי." התוודיתי.

"אתה בכלל לא יוצא מהבית."

"אני חושב שאת צודקת."

"אתה צריך לצאת יותר. ליהנות."

"מתי הפכת להיות חכמה כל כך? אה?"

ירדן צחקקה.

"מתי שלא שמת לב."

*

כעבור כמעט חודש רצוף בהתבטלות מוחלטת החלטתי להקשיב לאחותי הקטנה. כשלבשתי את הג'ינס הדהוי שלי וחולצה שחורה קצרה ומיהרתי לכיוון השירותים כדי להתגלח אבא פער את פיו בהפתעה. ידעתי שמיד לאחר מכן תגיע הערה עוקצנית מכיוונו ולא טעיתי.

"לא יאמן, הבן האובד מתכוון לצאת מהבית?" שמעתי את קולו המקניט עד לשירותים. הוא ישב על הספה בסלון וצפה בתוכנית טלוויזיה משעממת, עוד אחת מן המניין. אימא עמדה לצידו כשידה נחה על כתפו ברכות.

התגלחתי לי לאיטי ושמעתי אותם מתלחששים ביניהם. לאחר היכרות של עשרים ואחת שנים עם היה ברור לי שהם דנו בי.

מה אני אעשה בחיים שלי? האם אני רוצה להתקדם הלאה? ללמוד? לעבוד? לטייל בעולם?

למעשה הם דנו בכל השאלות שאני ניסיתי להתחמק מהן. השאלות שרדפו אותי כשהייתי ער והתנדפו לעת עתה כשישנתי. שאלות שנתרו ללא מענה.

סיימתי להתגלח ובהיתי לרגע בפרצוף המבוגר שבהה בי מבעד למראה. עיניים חומות, שיער שחור קצר וצלקת כשריטה זעירה עיטרה את העור הדק מתחת לגבה הימנית שלי. מצד אחד ראיתי בעצמי גבר שרק הגיע לפרקו, מצד שני עדיין נשארתי את אותו נער אבוד שמלא בשאלות ותהיות כלפי החיים.

יצאתי מהשירותים וחטפתי במהירות את המפתחות של המכונית מן הוו הקטן ליד הדלת.

"אתה לוקח את המכונית?" אבא שאל ועיניו הופנו אליי.

"כן." אמרתי בקול נוקשה ולא טרחתי לבקש רשות. בכל זאת זו הייתה מכונית שלו, לא שלי, הוא יכול היה לאסור עליי לנהוג בה, אך הוא הסתפק בעוקצנות הרגילה שלו:
"רק אל תתנגש באף מכונית בדרך." חייך אליי בערמומיות.

לא השבתי על משחקי הכוח הקטנים הללו. ידעתי שאבא בחן את הסבלנות שלי. שהוא רק חיכה שאפול לפח הקטן שלו ואז נפתח את אותו פצע משותף לשנינו שאף פעם לא התרפא ונריב שוב.

בחלוף מספר דקות מצאתי את עצמי בחוץ, מאחורי ההגה של סוברו צהובה משנת 95, מתניע את המכונית ונהנה מצליל המנוע שהתעורר לחיים. האוויר בחוץ היה חמים והשארתי את החלון פתוח כדי שיאוורר את פנים המכונית. הדלקתי את הרדיו ויצאתי מהעיר אל הכביש המהיר.

קבעתי להיפגש עם איציק ויובל, שני חבריי הקרובים לגדוד. החברות איתם הוכיחה את עצמה בימי מלחמה ושלו. פעמים רבות הגנו אחד על השני כשהיינו בסכנה. חברים שכאלו לא שוכחים. כשהתקשרתי אליהם כדי לקבוע לצאת ביחד שניהם הופתעו אך מיד נענו להזמנה.

"ברור, אחי. נשמח לצאת איתך. כבר מזמן לא שמת עין על מישהי, אולי הגיע הזמן." ככה אמר יובל. ליובל ולאיציק היה תחביב משותף. להתחיל עם בנות. במהלך השירות הצבאי שלנו הם התחרו ביניהם – מי התחיל עם יותר בנות בסופי שבוע הבודדים בהם השתחררנו הביתה. עם הזמן הסיפורים שלהם החלו להיות מופרזים ודמיוניים יותר ויותר אך הם בידרו היטב חבורה של ארבעים בחורים שרובם לא ראו בחורה כבר המון זמן.

אני התייחסתי לבחורות מן המין השני בקרירות מסוימת. אני חושב שהסיבה לכך הייתה שהן אף פעם לא הביעו בי התעניינות יתרה. הנערה הראשונה ששמתי לב אליה בתיכון אפילו לא הסתכלה לכיווני והבחורה הראשונה ששכבתי איתה הייתה נערה שהכרתי בבר לאחר שהשתכרתי באחד הלילות כשחזרתי הביתה עוד בחברתו של מתן. מיותר לומר שאני לגמרי לא זוכר איך קראו לה או כיצד נראו בבירור תווי פניה, כי לא ראיתי אותה אף פעם לאחר מכן. מאז הבחורה הראשונה שהתנסיתי איתה עברו עליי מספר בודד של התנסויות בעיקר בתוך הבסיס עצמו, בתנאים שאינם תנאים, כנראה אחת לחצי שנה. הבחורים בגדוד החשיבו אותי כקר ומתנשא כלפי המין הנשי, אך האמת הפשוטה שהרגשתי שבחורות הן עם זר לי, עם שלא מצאתי איתו שום דבר במשותף. כשיצאתי הערב עם איציק ויובל ידעתי שקרוב לוודאי נשב בבר ונשתה כמה בירות. נשתכר. ניזכר בצבא ובכל החוויות שעברנו ולא יכולנו לדבר עליהם דאז. לאחר מכן יובל ואיציק יתחרו ביניהם על תשומת לב של בחורה כלשהי, ינסו להרשים אותה בשיחה קצרה או אפילו ארוכה והערב יסתיים בסיפור מאושר לאחד מהם, או אפילו לשניהם.

בדרך כלל לא הצטרפתי להתהוללויות שלהם והנחתי להם להשתולל לבד כשגמעתי את הבירה שלי, אחת אחרי השנייה, אחרי זה הייתי מחכה שההשפעה של האלכוהול תעבור ואז הייתי מגרד את עצמי מהכיסא ליד הבר וחוזר למכונית, שפוך ועייף.

כשהחניתי את המכונית ליד הבר החדש בשולי תל אביב שחבריי קבעו להיפגש בתוכו נאנחתי. עוד ערב של שתייה מרובה מתחיל. כיביתי את המנוע ויצאתי מהמכונית.

צעדתי אל עבר הבר וניסיתי לנער מעצמי את הבאסה, את אותה תחושה של כבדות אחזה בי. אני חושב שאם הייתי יודע שהערב הוא יישנה את החיים שלי לחלוטין הייתי נכנס בגישה אחרת לגמרי לבר.

אך אז, בתחילת הערב, לקראת השעה תשע בערב לא ידעתי מה עומד לקרות. אפילו לא הייתי יכול לנחש. נכנסתי אל הבר ושידלתי את עצמי לחייך. הנה זה מתחיל.

פרק 3

הבר היה מקום קטן ומואר יחסית לשאר מקומות אפלוליים שזכיתי לבקר בהם. דלפק ארוך בצבע חום כהה ושורה של כיסאות שהיו תפוסים בחלקם, כמה ספות קטנות בצידי החדר שהוארו בין הצללים ורחבת ריקודים קטנה שבודדים רקדו בה.

'יובל ואיציק שכחו לגמרי לאיזה ברים יצאנו... מה זה המקום הזה?' חשבתי בעגמומיות כשהקרבתי אל הדלפק ונחתי אל אחת הכיסאות המוגבהים וחיכיתי לחבריי. הברמן המזדקן התקרב בחיוך חסר שיניים.

"מה לך?"

"גולדסטאר. חצי ליטר." פלטתי. עברו חודשים מאז ששתייתי בירה לאחרונה. כמעט שכחתי את הטעם, את ההרגשה של השיכרון שליוותה אותי אחרי לילה של בילויים.

הברמן מיהר למזוג לי את הבירה וכאשר לגמתי את השלוק הראשון ממנה יובל ואיציק הופיעו לצידי בחיוכים רחבים. יובל היה בחור גבוה עם שיער מתולתל שכעת התפרע לו בנוחות על פניו, עיניו היו חומות עם גוון של כתום ועם אפו נמשים רבים. איציק היה נמוך מאיתנו בראש, שיערו שחור וקצוץ, עדיין עם התספורת של הצבא ועיניו שחורות וזעירות.

"אחי! מה המצב?" שאל יובל.

"בסדר, מה איתכם?"

"סבבה, אנחנו שמחים שהחלטת להצטרף אלינו פתאום, נזכרת בנו, אה?" שאל איציק.

"לא... פשוט רציתי לנוח ו-"

"תחסוך מאיתנו את ההסברים שלך," יובל ביטל מיד את הגמגום האומלל שלי והתיישב לידי והזמין שתי בירות נוספות.

ישבנו כמה זמן ושתינו את הבירות שלנו. נזכרנו בחוויות שהעברנו בצבא, נזכרנו במפקד שלנו שתמיד דיבר במבטא אמריקאי מצחיק, בעונשים הראשונים שלנו כשרק היינו טירונים בבסיס טירונות נידח בדרום, בלילות הלבנים שנאלצו לעבור בשמירות בכניסה לבסיס. נדמה שהזמן חלף והזמנו עוד חצי ליטר בירה כל אחד. ואז ראיתי אותה נכנסת יחד עם מישהי לבר. נשענת על הדלפק כדי לדבר עם הברמן. המחשבה הצלולה היחידה שלי הייתה: 'מה מישהי כמוה עושה בבר נידח שכזה?' שיערה היה שחור חלק והגיע עד מותניה. עיניה היו כחולות וזוויתיות. גופה דקיק ומושלם למראה. היא לבשה גופיה כחולה וטייץ' שחור שהבליט את הרגליים הדקיקות שלה. היא כלל לא הבחינה בבחור השיכור למחצה שהביט בה והמשיכה לדבר עם הברמן כאילו הכירה אותו שנים. חברתה, נערה בעלת שיער חום ארוך עם עיניים כהות כן שמה לב שבהיתי בה ומיהרה ללחוש משהו באוזנה. כעבור רגע הנערה היפה והזוויתית הביטה לעברי וחייכה חיוך שהקפיא משהו בתוכי. ניסיתי לשוב ולהתרכז

בסיפור שיובל החל לספר לגבי מישהי שהכיר לפני שבועיים בבר בנתניה אבל לא הצלחתי להתרכז. מבטה של הנערה היפה הקפיא את מבטי. הייתי כל כך נבוך שהייתי חייב ללגום עוד בירה כדי להרגיע את עצמי.

"אחי, קלוט את הנערות האלה..." כאשר יובל סיים לספר את הסיפור איציק דחק בנו להסתכל על הבנות וביניהן על הנערה ששמתי לב אליה. הרגשתי שמשוהו מאוד לא נעים הולך לקרות. איציק ויובל הולכים להתחרות על תשומת הלב של הנערות האלה ולהביך את עצמם לחלוטין. לרגע התביישתי בהם והרגשתי פיקח מתמיד.

"כן... זאת עם השיער השחור ממש שווה..." שמעתי את יובל לוחש בתגובה. "מה אתה חושב, אוהד?"

"הן בסדר." לגמתי עוד לגימה מהבירה שלי.

"בסדר? אתה יבש או מה? לא יזיק לך להתחיל עם מישהי פעם. למה אתה משאיר לנו את כל העבודה?"

"אני לא במצב רוח." סיננתי ולא רציתי להסביר. בפעם היחידה בה מישהי מצאה חן בעיניי ממבט ראשון היה זה עוד בתיכון. קראו לה מיקה, היא הייתה יפה, כמעט מושלמת בעיניי. אני עדיין יכול להיזכר בתווי פניה כשהיא מגיחה מול עיניי במחשבותיי. אבל הייתי אז נורא ביישן והיא לא התייחסה לקיומי. אפילו שלום לא העזתי להגיד לה. כיצד אוכל להעז עכשיו? ולמה שהיא תתייחס דווקא אליי מכולם?

"יבש אתה, יבש." איציק סינן לעברי והתקרב אל הבנות שנרתעו מעט מן ההתקרבות שלו.

הן היו צעירות, ידעתי את זה מיד. למעשה נדמה לי שהן היו בגיל של אחותי. אבל מה הן עשו בבר אם היו כל כך קטנות ומאיפה הכירו את הברמן?

שמעתי בעמימות את איציק מנסה להרשים את הנערה עם השיער השחור ואת הנערה עם השיער החום מצחקקת בתגובה. בחלוף מספר דקות איציק חזר אל המקום שלנו ליד הדלפק בהבעת פנים משונה.

"הן לא רצו אותי. אף אחת מהן." הוא נשמע מבואס ושיכור בו זמנית.

"אתה שיכור, איציק'ה. תניח להן." סיימתי לשתות את כוס הבירה שלי והצצתי בנערה שוב. תווייה פניה היו מדויקים כמעט כמו שרטוט גיאומטרי. היה כל כך הרבה מה לבחון בהן וכל כך מעט זמן בשביל להתעמק בכך.

"בוא, אחי, נצא להתאוורר. הוא ממש שיכור, אוהד." יובל סימן לעברי. הנהנתי. איציק אף פעם לא ידע כיצד לשתות ולא להשתכר עד אובדן חושים. הוא תמיד הגיע לקצה גבול היכולת שלו ועבר אותו. לפעמים נדמה לי שהוא פשוט לא ידע היכן הגבולות שלו ניצבים. אני ויובל, לעומתו, היינו מדודים יותר וידענו בערך היכן עומד הגבול בין משוחרר לשיכור בהחלט. הערב יותר מכל לא רציתי לחצות את הגבולות שלי.

יובל ואיציק יצאו באיטיות מהבר והשאירו אותי עם כוס הבירה הריקה שלי ליד הדלפק.

"למזוג לך עוד בירה?" הברמן התקרב אליי וחייך.

"לא, מספיק." אמרתי וניסיתי להתפכח. ידעתי שאם לא אנחת בחזרה אל תוך המציאות בקרוב יתחיל התהליך המאוס של ההנגאובר – אליו כלל לא התגעגעתי.

"אתה יודע שהחבר שלך חצוף?" לפתע שמעתי קול קריר מופנה אליי. הסתובבתי אל מי שדיברה. הייתה זו אותה נערה עם שיער שחור שענייה הבהבו לפתע לנגד עיניי.

כמעט איבדתי את קור רוחי אך לא נתתי לעצמי ליפול.

"אני מצטער, באמת. איציק לא ידע את המקום שלו."

הנערה שליד הנערה עם השיער השחור לחשה משהו אל תוך אוזנה והיא חייכה.

"ואתה יודע את המקום שלך?" שאלה בהתגרות. כנראה שהיא סיפרה לה שהסתכלתי עליה קצת יותר ממה

שהייתי צריך.

"אני משתדל."

"כנראה לא מספיק." קולה היה חד כתער של סכין. הרגשתי שהיא מסובבת אותי על האצבע שלה. ואולי בגלל זה היא כל כך ריתקה אותי. נערה חזקה ואיתנה שידעה להיות חצופה ובוטה כשהיה לה את הצורך. היה משהו נשי ועם זאת כל כך לא נשי בהתנהגותה שמשך אותי אליה.

"אני ליעד וזאת חברה שלי נינה." היא המשיכה והצביעה אל חברתה שלחייה האדימו מהפתעה.

"אני אוהד." הרשיתי לעצמי לקום מהכיסא שלי ולהתיישב קרוב לידן. משהו פעפע בבטני. עכשיו כשראיתי את ליעד מקרוב היופי שלה התחדד בעיניי. ללא אודם וללא איפור, השפתיים שלה היו מלאות באדום נפלא, עצמות לחיה גבוהות ובולטות, אפה קטן ומחודד.

'טיפש, אל תתנהג שוב כמו בן 16. אל תקפא במקום' הערתי לעצמי והרגשתי שכמעט התפכחתי לגמרי.

"מה אתן עושות פה, בנות?" שאלתי. והרהרתי לעצמי שיובל ואיציק כבר היו אמורים לחזור לבר. מעניין מה הם היו חושבים עליי עכשיו, כשהנערה שדחתה את איציק התחילה לדבר איתי?!

"אבא של ליעד הוא-" התחילה נינה, חברתה להגיד אך ליעד השתיקה אותה ללא רחמים.

"מה שאתה עושה כאן, נהנות."

רציתי לציין שלא נהייתי כל כך עד שהיא הופיעה בבר אך סתמתי את פי. אם הייתי מתנהג בוולגריות הרגילה של בני המין שלי הייתי זוכה לדחייה מיידית.

"אתן שותות?" שאלתי והרגשתי מטופש. לא היו כוסות או משקאות לידן.

"לא, אנחנו לא בעד אלכוהול." נינה השחילה את דבריה.

"אז מה אתן עושות בבר?" צחקתי.

"זה לא משנה. למה אתה כזה חטטן?" ליעד ירתה לעברי.

"את זאת שדיברת אליי קודם." החזרתי לה והרגשתי כמו ילד קטן. טיפש. טיפש. מה אתה אומר לה בכלל? הרגשתי ששחררתי רכבת ללא בלמים לנסיעה.

"אתה זה שהסתכלת עלינו והחבר החצוף שלך התחיל איתנו!" ליעד התפרצה.

הברמן מאחורי הדלפק צחקק. באותו הרגע איציק ויובל נכנסו בחזרה אל הבר ושמו לב שאני מדבר עם הבנות. איציק החמיץ את פניו.

"טוב... אני מצטער אם העלבתי אתכן, בנות." קמתי מהכיסא והתרחקתי מהן. התאכזבתי מן הקור והחום שליעד שידרה לעברי והזכרתי לעצמי שאני לבטח עוד שיכור אם אני בכלל חושב על נערה שכמותה.

"אני רוצה לסיים את הבירה שלי ונסע לטיילת, מה אתם אומרים?" איציק שאל.

"אתה שיכור, איציק, אפשר להסתובב פה בסביבה בלי המכונות." יובל ענה לו והנהנתי.

"מה? להסתובב פה? משעמם." הוא לגם שוב מהבירה שלו.

מזווית עיני שמתי לב שליעד ונינה עוזבות את הבר. הן אפילו לא הציצו לעברי פעם אחת כשהסתובבו ללכת, אך הברמן קלט את מבטי.

"אל תתעסק איתה, בחורצ'יק." הוא צחק.

"למה לא?" פלטתי מהר מכדי שאוכל לעצור את עצמי.

"ליעד היא הבת של המנהל של הבר הזה. והיא חתיכת חצופה." אמר הברמן והמשיך לחייך.

*

הסתובבנו בחוץ עד שאיזיק התפכח לגמרי ורק אז כל אחד פנה לכיוון מכוניתו וכל אחד נסע לביתו. מבחינתי היה זה בילוי מוזר במיוחד. מישהי מוזרה וחצופה מצאה חן בעיניי למרות שלא ידעתי להגיד למה בדיוק. לאיזיק ויובל לא הלך עם אף אחת באותו הבר ואני... כרגיל הוכחתי לעצמי שאיני יודע לדבר עם בנות. בחרתי לנסוע בדרך הארוכה יותר לכיוון הבית והתענגתי על הרוח הקרה שנשבה אל תוך חלון המכונית. חלפתי על פני חובות עם חלונות ראווה מהבהבים ובחורות ובחורים שרק יצאו לבלות והרגשתי זקן לפתע. אם הם רק יוצאים לבלות ואני כבר חוזר הביתה, מה זה אומר עליי?

הרגשתי לא קשור לאף אחד מבחינה חברתית. הרגשתי שהותרתי מאחור את חיי החברה שלי לפני שלוש שנים. זנחתי הכל לטובת הצבא. את החיים שלי. את המשפחה שלי. את הנשמה שלי. וכעת, כשהצבא ירק אותי החוצה מתוכו, בעט בי מחוץ למסגרת לא יכולתי למצוא את עצמי.

עדיין התלבטתי אם ללכת ללמוד, ועם כן אז איזה מקצוע? האם לנסוע לטייל בעולם, ואם כן באיזה כסף, או להתחיל לחפש עבודה בלשכות התעסוקה השונות ולקוות לטוב.

עד שסיימתי לחשוב את אותן מחשבות מייגעות כבר הגעתי לשביל חנייה עד הבית. להפתעתי מכונית זרה חנתה בחנייה שהייתה שמורה למכונית שלנו.

"מה קורה פה?" שאלתי את עצמי בקול רם.

מיקדתי את מבטי וראיתי דמויות מוצללות של גבר ואישה מתחבקים ומתנשקים ליד דלת הכניסה. כאשר התברר לי שזאת ירדן ואיזה בחור גבוה וענקי לידה כמעט קפצתי מתוך המכונית.

מה הוא חושב שהוא עושה?! זאת ירדן, לא איזה פרוחה מהצומת!

כיביתי את המנוע של המכונית ויצאתי מתוכה במהירות.

"ירדן!" קראתי לעברה כשהתקרבת אל דלת הכניסה ורגש משונה של כעס נדבק לעורי.

ירדן התנתקה מהבחור שהסתכל עליי במבט לא מרוצה.

"מי זה, ירדן?" הוא זעף לעברה בדרך שלא מצאה חן בעיני.

"אח שלה, אוהד. ומי אתה?" עניתי במקומה בנוקשות.

ירדן התכווצה במקומה. שמתי לב שענייה מאופרות בעיפרון שחור ואודם אדום מרוח על שפתיה ועל לחייה. זה ממש לא מצא חן בעיניי.

"זה קובי." ירדן לחשה. "אוהד, תהיה נחמד."

"נחמד? כשהוא מתמזמז עם אחותי כאילו אין מחר בכניסה לבית שלי?" הרגשתי שאני יוצא מכליי.

קובי אפילו לא העז להביט בי. הייתי גבוה ממני בראש והרגשתי כאילו אני המפקד והוא חייל שזקוק לעונש על הפרת הכללים.

"למה לא אמרת לי שאחייך חוזר? למה לא אמרת לי שיש לך אח?" סינן לעברה.

משום מה זה הכעיס אותי עוד יותר.

"קובי, אני חושב שהגיע הזמן ללכת הביתה. המכונית שלך נמצאת בחנייה שלי. הגיע הזמן שתתחפף מפה." אמרתי בבוטות ונעמדתי בינו לבין ירדן.

"אוהד! למה אתה עושה את זה? למה אתה מגרש אותי?" נדמה לי שירדן העירה את כל השכונה בצווחותיה.

"ככה." אמרתי וקיוויתי שההסבר הזה יספיק לה. האמת שלא היה לי הסבר טוב חוץ מזה שהפראצוף של קובי לא ממש מצא חן בעיניי ולא רציתי לראות אותו ליד אחותי הקטנה.

בכתפיים שפופות קובי הלך אל עבר המכונית שלו ולא אמר לו מילה נוספת לירדן שניסתה לחבוט בצלעותיי ללא הצלחה.

"אתה טיפש! מה עשית?" נדמה לי שהובלתי אותה לידי דמעות. כשהמכונית של קובי עברה ליד המכונית שלנו ורק בקושי לא שרטה אותה בצדדים ירדן פנתה לכיוון הבית וטרקה את הדלת בחוזקה.

כעבור מספר דקות חזרתי אל המכונית שלנו, התנעתי אותה והחניתי אותה בחנייה שלנו. כשנכנסתי בשקט הביתה ועברתי ליד חדרה של ירדן גיליתי שדלת חדרה נעולה.

"ירדן, בבקשה תפתחי את הדלת." מלמלתי בשקט והרגשתי מושפל.

"לך מפה, אוהד!" זכיתי לתשובה.

כעבור מספר דקות שמעתי קול אחר לא מרוצה מדבר אליי.

"אוהד, אולי תסתום כבר את הפה שלך? אנחנו מנסים לישון פה." זה היה אבא מחדר שינה.

גלגלתי את עיניי וחזרתי לחדרי.

נדמה שכל הבית היה ער לפתע וכולם היו מעוצבנים על כולם. ממש יופי של יום. ממש נהדר.

פרק 4

לפעמים בחיים אנחנו חווים רגעים שעתידים לשנות את כל עולמנו. לפעמים אנחנו מודעים לשינוי הזה שמתרחש בנו אך לרוב אנחנו פשוט ממשיכים הלאה, בפעולות השגרתיות שלנו ושמים לב לשינוי בהדרגה. אני נמנעתי בין האנשים שלא שמו לב לשינוי עד שהוא צץ להם מול האף.

כן, מעט מאוד ידעתי על כך שהפגישה הבודדה ואפשר לומר חסרת כל ייחוד עם ליעד תשנה את כל מסלול החיים שלי. באותו הלילה הלכתי לישון כהרגלי, מוטרד מעט מתגובתה הרגשית של ירדן אך מניח לדאגה לחלוף כשעיניי נעצמו על הכר. מעט מאוד ידעתי שעולמי ישתנה בקרוב מאוד והכל בגלל אותה פגישה.

ביום ראשון אימא קראה לי לשיחה. היא בדיוק סיימה להכין את ארוחת הערב לאותו היום, דג פילה, אורז והמון סלט ירוק, ועדיין לא הורידה את הסינר מבגדיה העליונים. התיישבנו במטבח כשהיא מסיטה את הזיעה הקרה שבצבצה על מצחה.

"אוהדי, אני חייבת לדבר איתך על משהו שמטריד אותי ואת אביך כבר זמן מה." קולה היה רך כהרגלה אך שמץ של אי נוחות נבע מהמבט שהעניקה לי.

"אני יודע, אימא." אמרתי וחזרתי לרגע קט ליום שבו אימא הייתה צריכה להעניש אותי על כך שגנבתי את הגירים בכיתה ג' והמורה הייתה צריכה להעניש אותי אך לא הודיתי במעשיי.

"זה לגבי העתיד שלך, זה נורא חשוב." היא נאנחה. "אוהדי, אתה חייב להתקדם בחיים שלך. אתה חייב לחשוב היטב מה אתה רוצה לעשות הלאה. איזה מקצוע ללמוד או אולי לעבוד, אבל אתה לא יכול להישאר סתם ככה ללא מעש."

"אני יודע," נאנחתי והרגשתי חסר תועלת כמו שאבי נהג לכנותי. "אבל אני כל כך מבולבל, חסר כל כיוון." "אתה יכול לעבוד במשך זמן מה עד שתחליט מה תרצה לעשות." אימי הציעה. שמתי לב לקמטים הרבים שנחרשו על פניה. לא יכולתי שלא לחשוב על כך שעל חלק גדול מהם מתן היה אחראי. או ליתר דיוק מותו של מתן. "אני מבטיח לעשות משהו עם עצמי." הבטחתי לפתע. "אימא, אני אמצא עבודה עד שאחליט מה לעשות הלאה." אימא נתנה לי את החיוך הכי רחב שלה ואת זריקת המוטיבציה הכי גדולה שיכלה לתת לי. היא דרבנה אותי לקום ולנוע קדימה. להתקדם. לא רציתי להודות בכך אך הרגשתי מיוסר ממצפוני כאשר ישבתי על כתפיה ככה סתם והכבדתי על עולה.

"כל הכבוד אוהדי, ידעתי שלא תאכזב אותי. אתה הבן הכי נפלא שיכול להיות לי." חיוכה לא נסוג מפניה. רציתי לתקן אותה, להגיד לה שהבן הכי נפלא שהיה לה היה מתן, אך כעת הוא אינו ואין לה ברירה אחרת חוץ מלהגיד לי את מה שאמרה אך שתקתי. האמת הייתה ידועה לכולנו אך אף אחד לא רצה להגיד אותה בקול רם. מתן היה הבן האהוב במשפחה, מתן קיבל את רוב היחס מכולם, מתן התגייס ראשון והביא כבוד למשפחה. אני הייתי הבן האמצעי. הבן שנותר כדי לאסוף את שאריות הצלחתו של מתן. הבן שנותר כדי לאסוף את שאריות הגאווה של מתן.

ובסופו של דבר, הייתי הבן שנותר כדי לנחם את כולם אחרי הליכתו של מתן מאיתנו.

*

כבר באותו יום אחר הצהריים שיגרתי את עצמי ללשכות התעסוקה הקרובות, בלבוש הכי פורמאלי שמצאתי, מצויד ב"קורות חיים" ריקניים למדי והרבה תקוות. דבר נוסף שאהבתי לדמיין היה את פרצופו של אבי כאשר יגלה שאני לא סתם 'חסר תועלת' אלא שאני יכול להביא המון תועלת בעבודתי החדשה. הייתי מעט לחוץ כשנכנסתי אל הלשכה ובחורה בשנות הארבעים לחייה קידמה את פניי ללא חיוך. היא גם לא הזדהתה עם המצב הקיים שלי והנידה עפעף כאשר סיפרתי לה שאני חייל משוחרר ואח לחייל מתן גולדברג זיכרונו לברכה שהשתתף בפעילות מבצעית מפורסמת בחייו. השאלות שלה היו מונוטוניות ומוטוריות כמעט כשל רובוט. אחר כך צילמתי את תעודת הזהות שלי, תעודת השחרור שלי וחתמתי על מספר מסמכים ונאמר לי לחכות לטלפון מהלשכה. כשחשבתי שלא סביר להניח שבאמת יגיע טלפון מהלשכה כדי להודיע לי על משרה פנויה עבור חייל משוחרר שאינו יודע לעשות הרבה חוץ מלירות מטווח קצר סיירתי לבדי בעיר כדי לחפש עבודה. בתום ערב מתיש ומעיק שלא הניב פירות מצאתי את עצמי עולה לאוטובוס כדי לנסוע לתל אביב. רגליי נשאו אותי ללא כוונה תחילה והגעתי אל הבר המוזר שביליתי בו ביום שישי האחרון. נכנסתי לתוכו ללא ציפיות מיותרות, כגון לפגוש שוב בליעד וחברתה ואכן זה לא קרה. במקום זאת חיכה לי הברמן המזדקן שחייך חיוך רחב כשראה אותי מתקרב.

"הגעת לכאן שוב, הא?" הוא מזג לי אוטומטית כוס בירה ונאלצתי לסרב.

"אני לא שותה היום." סיננתי והזזתי את המשקה הצידה.

הברמן הזעיף את פניו.

"בעיות בבית? בעיות בחיי אהבה? ספר לי, אני כמו פסיכולוג כאן לחלק מהאנשים."

קימטתי את מצחי. לא רציתי לשתף אדם זר לגמרי בבעיות כאלו ואחרות שהיו שייכות לי. שנאתי לשתף זרים ברגשותיי.

"אני מוותר גם על זה." פלטתי לבסוף.

"איך שבא לך, בחורצ'יק."

הייתי לגמרי לא ממוקד. מה בדיוק עשיתי בבר הזה רק אלוהים ידע. אולי בכל זאת חיפשתי סימן לעקבותיה של

ליעד או ליתר דיוק קיוויתי שתגיע לבר כדי שאוכל לדבר איתה שוב?

הצצתי אל עבר דלת הכניסה אך אף אחד לא נכנס פנימה. כנראה שזה לא היה היום שלי.

'בטח הייתי טיפש ושיכור באותו הלילה, למה אני בכלל חושב עלייה עכשיו?' קמתי מהכסא ויצאתי מהבר.

*

ביום שלישי קיבלתי טלפון מלשכת התעסוקה. הייתה כה המום שלרגע שכחתי שבכלל פניתי לשם. האישה

מאחורי הקו הודיעה לי על משרה פנויה בסופרמרקט שאני יכול להיות מעוניין בה ונתנה לי מספר טלפון של

המנהל. לא היססתי ומייד חייגתי את המספר. חייכתי כאשר שמעתי את צליל הטלפון בעת החיך.

פעם הייתי נער ביישן וחרד מכל הזדמנות שנקרתה דרכי אך היום הייתי שונה לגמרי ממה שהייתי פעם. לא עוד

אותו נער שהתבייש להביע את דעתו בקול או התבייש לגשת אל הנערה שמצאה חן בעיניו. ידעתי שהצבא היה

ששינה אותי בהרבה מובנים אך היה עוד משהו. השתנית כי התבגרתי ושמחתי על כך.

קולו של המנהל, יואב, היה סמכותי ומקובע. קבענו להיפגש אחר הצהריים לראיון קצר כדי לראות אם אני מתאים

לעבודה. המנהל יואב חזר והבטיח שזאת עבודה שדורשת מאמץ פיזי אם כי לא נפשי ושם יש לי כוח בידיים

אוכל לעבוד אצלו. הודיתי לו על ההזדמנות ומיהרתי לספר לאימי על מה שקרה.

"אוהד, זה ממש נפלא! תהיה לך עבודה כלשהי עד שתחליט מה אתה רוצה לעשות עם החיים שלך. אני גאה בך."

אימא שמחה. "חכה שאספר לאביך, הוא יהיה גאה."

"בטח ימצא עוד הערה קטנה ללגלג עליי." סיננתי במהירות וקיוויתי שאימא לא תשמע. ידעתי שהוויכוחים הקטנים

ביני לבין אבי התישו אותה.

"אוהד, אתה ואבא מתנהגים כמו ילדים קטנים. מתי תסלחו אחד לשני?"

משכתי בכתפי וחזרתי לחדרי. לא רציתי לנהל את השיחה שאימא התכוונה לנהל איתי. ראשי היה עמוס

במחשבות ריקניות ורק רציתי לנוח ולהתארגן לקראת הפגישה ולקוות לטוב.

בחלוף מספר שעות מצאתי את עצמי צועד ברגל עד לסופרמרקט שנמצא במרחק עשרים דקות הליכה מבית

וניצב בפני הדלתות המוכרות של הכניסה. הפעם לא התרגשתי, ידעתי שאם אתקבל תהיה זאת עבודה קלה

עבורי, כי הייתי בטוח שאם עברתי כיבושים וירי מכוון לעברי בשטחי אויב הייתי מסוגל להצליח בעבודה בסופרמרקט.

המנהל יואב פגש בי וחייך למראי.

"בחור חסון, זה מוצא חן בעיניי." סימן לעברי. הוא עצמו היה לבוש בחולצה לבנה עם מכנס שחור ורשמי והוביל אותי אל המשרד שלו, שנראה לי כמשרד של עורך דין, מרוב יוקרה ולא של מנהל סניף של סופרמרקט.

התיישבתי בביטחון בכיסא מאחורי השולחן ונתתי למנהל לדבר.

"בעיקרון חסרים לנו עובדים... והדגש הוא על תנאים פיזיים. העברה של מוצרים מן המשאיות המגיעות אל

הדוכנים בסופר. התפקיד שלך לדאוג שהמוצר יגיע לדוכן שלו בזמן וללא היתקלויות מוזרות למיניהן."

הנהנתי והנחתי לו להמשיך.

"אני רואה שאתה חזק ולא תהיה לך בעיה להתחיל בעבודה. עברתי על קורות החיים שלך, נדמה לי שזאת רק

עבודה זמנית עבורך ואני חושב שאני יכול לבטוח בך. האם אני צודק?"

"כן."

"נהדר. אתה יכול להתחיל ממחר בבוקר. אתה מגיע בשבע והמשמרת מסתיים בשש בערב עם הפסקה של חצי

שעה באחת וחצי. השכר הוא מינימום לשעה. הכל מובן?"

"כן."

"אם כן, הוא הושיט לעברי מספר מסמכים כדי שאמלא את הפרטים שלי. "ברוך הבא לעבודה, אוהד."

*

הימים הראשונים בעבודתי החדשה חלפו מהר כמעט בלי לשים לב. שמחתי להיות עסוק במשהו חוץ מאשר

בשינה מופרזת וסחבתי ארגזים שלמים של בקבוקי שתייה בידיי עד לדוכנים בסופר. ביצעתי את העבודה שלי

ביעילות ובדיוק, כמעט כמו שהייתי מבצע אותה בצבא, כמו שעון שוויצרי, ויואב המנהל היה מרוצה מעבודתי.

במשמרת הראשונה שלי בעבודה נתקלתי בבחורה צעירה בשם נטשה, שהייתה מבוגרת ממני בשנים אחדות ולא

חסכה ממני את מבטיה. תחילה הרגשתי מובך מעט כאשר הנחתי את בקבוקי הבירה על הדוכן במהירות אך

אחרי זה השתחררתי. בסיום המשמרת נטשה המחייכת ניגשה אליי ואמרה לי תודה.

"על מה?" שאלתי, מבולבל.

"תודה שסידרת יפה את הבקבוקים על הדוכן. היית צריך רק להביא אותם אליי, זה התפקיד שלי לסדר את

המוצרים... אבל תודה לך." היא החניקה צחקוק.

חייכתי והרגשתי כמו ילד קטן. אחרי שלא היה לי הרבה מה להוסיף הסתובבתי על עקבותיי ולקראת שש בערב

יצאתי מהסופרמרקט עייף אך מרוצה.

*

ביום שישי לאחר משמרת קצרה עד שתיים עשרה בצהריים, כי ההובלות לא הביאו מוצרים עד שעה מאוחרת

ביום קצר זה, מצאתי את עצמי מגיע הביתה ונוחת הישר אל תוך ארוחת הצהריים שאימי טרחה עליה רוב הבוקר. "הגעת בדיוק בזמן." ירדן צחקקה כשהתיישבתי מסביב לשולחן ואבא הזעיף את פניו. הריח של האוכל הטריף אותי והרגשתי שאני מסוגל לאכול ארבעה מנות רצוף כדי לרצות את בטני המתלוננת. "איך היה בעבודה?" שאל אבא בטון שנדמה לי מלגלג מעט ממה שהיה באמת. ידעתי שהוא בוודאי השווה את עבודתו, מנהל משנה ב"עלית" לעומתי סבל בסופרמרקט. "היה בסדר, הביאו המון לחם ופיתות לכבוד יום שבת." אמרתי. אבא לא אמר דבר נוסף והתרכז בצלחתו. אחרי שאני וירדן פנינו את הכלים למטבח ירדן קראה לעברי. "קרה משהו?" פלטתי. ידעתי שהיא עדיין לא שכחה מן התקרית ביום שישי שעבר. היא לא דיברה איתי כל השבוע ורק כעבור שבוע פנתה אליי בשנית. "כן, האמת שכן." היא חייכה. "אני חייבת לבקש ממך טובה ענקית." "טובה?" ידעתי שירדן היא לא מסוג האנשים שמבקשים דברים מאף אחד. "כן... אוהד, אני ממש רוצה שתעזור לי! אני וחברות שלי צריכות לנסוע למופע של שרית חדד בקיסריה ואין לנו איך להגיע." עיניה אורו. "קיסריה? הופעה?" חזרתי אחריה. "כן, אוהדי, בבקשה תהיה אח טוב ותגיד שאתה מסיע אותנו לשם!" ירדן צווחה. "עד לקיסריה? למה שאני ארצה ללכת להופעה של שרית חדד?" הקנטתי אותה. "נו, בבקשה אל תגיד לי לא. אין לנו מכונית וזאת רק הופעה אחת..." כשראתה שאני מתלבט הזכירה לפתע: "ואני גם כועסת עלייך בגלל יום שישי שעבר שסילקת את קובי. היית ממש מגעיל אליו." "שמתי לב שכעסת, התעלמת ממני שבוע שלם." הערתי בעוקצנות. "דיי, אוהד, אל תהיה כמו אבא. תגיד כן." באותה נקודה ירדן ידעה שהיא לחצה על ה"לחצן" שיידע להפעיל אותי. משום מה הסכמתי להסיע אותה עם חברותיה לקיסריה, ורק אלוהים יודע למה עשיתי זאת.

*

הנסיעה עצמה לוותה בהמון צחקוקים ופטפוטים מצד שלושת חברותיה של ירדן שנדחקו במושבים האחוריים של המכונית. ירדן דרשה לשמוע את מוזיקת הפופ האהובה עלייה וגם קיבלה את מה שרצתה, רק בגלל שלא היו בי הכוחות הנפשיים כדי להתמודד עם ארבעה נערות מצווחות שדרשו לשמוע דיסק מסוים ולא אחר. דחיתי את ההזמנה של יובל ואיציק לצאת ביחד לבר אחר בתל אביב וביליתי את זמני מאחורי ההגה. יכולתי לומר בכנות שלא חשבתי על שום דבר ולראשונה הרגשתי שמהו מסתדר עבורי. מצאתי עבודה, אפילו אם זמנית ולא מעניינת, הייתה זו עבודה. הנעתי את עצמי קדימה, אפילו אם היה זה בצעדי תינוק, התקדמתי.

הגענו אל האמפיתיאטרון בקיסריה ורק בקושי מצאנו מקום חנייה למכונית. הלילה היה קריר והרחבה ליד הכניסה הייתה צפופה ועמוסה באנשים.

"זהו, תודה אוהדי. אתה יכול לחכות לנו פה." הפטירה ירדן וצעדה קדימה עם שלושת חברותיה המצחקות.

"רגע, חכי!" מיהרתי להשיג אותן אחרי שסגרתי את האוטו.

"מה?"

"אל תחשבי שאני עוזב אתכן לבד. אני בא איתכן." קבעתי.

"לא!!!" מיד נשמעו קריאות התנגדות.

"אנחנו מספיק מבוגרות כדי להיות ללא מלווה, אוהד." ירדן צחקקה.

"אם הייתן מספיק מבוגרות אני לא הייתי צריך להסיע אתכן להופעה." החזרתי לה.

הבעת פניה השתנתה כמעט מיד.

"טוב, שיהיה, אתה יכול לבוא גם." סיננה כשחברותיה עיוו את פניהן.

הצטרפתי אליהן ונתתי להן להמשיך בפטפוטים שלהן בלי לשים לב לכך. התיישבנו יחסית קרוב לבמה ואני סקרתי את כל האנשים מסביבי. הופעות חיות לא היו מן הדברים שאהבתי יותר מכל. היו אנשים שזה הפעים בהם את האדרנלין החסר בגוף אך בשבילי הן היו בעיקר מוזיקה ורעש מיותר.

גבר צעיר למראה עלה על הבמה והודיע על תחילת המופע. הוא דיבר קודם כל על להקת מחול שתחמם את האווירה ואז כמובן על בואה של שרית חדד ועוד איזה אמן אורח. המוזיקה התגברה ושקט השתחרר בקהל.

להקה של בנות עשרה בבגדי גוף בצבעים שונים צעדה אל הבמה והחלה לרקוד לפי צלילי המוזיקה.

המשכתי להביט סביבי על הקהל עד שירדן השתיקה את חברותיה ואמרה לי להביט קדימה. נדמה לי שאז היה אותו רגע שראיתי אותה, שם על הבמה. עיניי לא הטעו אותי. זאת בהחלט הייתה היא, עם התנועות הזוויתיות שלה ועם היופי החודר שלה. עכשיו הייתי בטוח לגמרי, זה לא היה עוד צירוף מקרים, כל זה נועד לקרות.

פרק 5

לרגע הייתי המום. עיניי התמקדו בכל תנועה שביצעה. ידיה נעו לצדדים בתנועות זוויתיות ורכות ואפילו ממרחק ראיתי את עיניה זוהרות. היא נראתה לי כמו ציפור עוף חול קטנה שפיזרה מאבק קסמיה מסביבה וקסמה לא פסח עליי.

קמתי כמהופנט ממקומי ופילסתי את דרכי אל עבר מרגלות הבמה. שמעתי את ירדן קוראת אחריי בטון מבולבל אך לא יכולתי לחזור אחורנית. הרגשתי שכוח מסוים דוחף את הרגליים שלי קדימה, להתקרב. לראות אותה בברור. להרגיש אותה קרוב אליי. בשלב מסוים אותו כוח דחף אותי עד כדי כך שנתקלתי בנערה שעמדה בשורה הראשונה.

"איי!" היא פלטה זעקה. כשהסתובבה נדהמתי לגלות שזאת בדיוק הנערה שחיפשתי, או ליתר דיוק הנערה שתקשר אותי לליעד. הייתה זו נינה, החברה שלה שפגשתי קודם בבר.

"אני מצטער-" מיהרתי לומר. "-פשוט ראיתי את ליעד על הבמה-"

"כן היא רקדנית." נינה השיבה בלחיים סמוקות.

מופע החימום הסתיים ונשמעו מחיאות כפיים פזורות ברחבי הקהל. משהו מוזר קיפץ בבטני. ידעתי למה חיכיתי. חיכיתי לרגע שבו ליעד תרד מהבמה ואוכל לדבר איתה לא יודע על מה ולמה אבל זה היה משהו שכמהתי לו. עמדתי באי נוחות ליד נינה כאשר שרית חדר עלתה על הבמה והחלה לשיר את השיר הראשון וברקע תשואות ומחיאות כפיים סוערות. כל אלו לא עניינו אותי כרגע. רק רציתי לראות את אותה נערה שנחרטה ללא סיבה מיוחדת בזיכרוני והופיעה שוב ושוב, באירועים בלתי צפויים לחלוטין.

כעבור רבע שעה ראיתי אותה מתקרבת אל נינה וכשראתה אותי נדמה שזיהתה אותי מיד. שמתי לב שעינייה מאופרות ונצנצים דבוקים ללחייה – כיאה לרקדנית ושיערה האסוף מקושט ומנצנץ. היא כבר לא לבשה את הבגד גוף הכחול שלבשה על הבמה אלא חצאית ג'ינס קצרה וגופיה שחורה. רגליה היו דקיקות ומעוצבות. "מה הוא עושה פה?" שאלה בבלבול את נינה לאחר שנתנה לה חיבוק.

"לא יודעת, אבל את היית מצוינת כרגיל." נינה חייכה.

הרגשתי כאילו מנסים בכוח לדחוף אותי מחוץ למעגל, אך לא התכוונתי לוותר כל כך מהר. אם הגעתי עד לקיסריה כדי לדבר איתה אני לא אחזור לאחור דווקא ברגע זה.

"לא הייתי מצוינת, ראית שבאמצע השיר פספסתי את הצעד ימינה? ראית את זה?" עיניה של ליעד הבהבו. "שטויות." נינה ביטלה אוטומטית את הדאגה של חברתה. "אני אומרת לך שהיית נפלאה, נכון שליעד הייתה נפלאה, אוהד?"

לא ציפיתי שהן ייפנו אליי אך ברגע שזה קרה ידעתי שקיבלתי את ההזדמנות שלי.

"היית נהדרת." פלטתי. מחמאות לא היו הצד החזק שלי, אך דווקא לליעד רציתי להחמיא יותר. "אכפת לך שנדבר קצת?"

ליעד משכה בכתפיה באדישות והחליפה מבטים עם נינה.

"בסדר, אבל לא להרבה זמן. אבא שלי צריך להסיע אותנו הביתה עוד מעט." היא הובילה אותי אל יציאה צדדית לצד הבמה ועד מהרה מצאנו את עצמנו מחוץ לאמפיתיאטרון. קולה של שרית חדר עדיין הדהד בינינו אך אני כמעט ולא שמעתי את כל מה שהיה ברקע. הייתי עסוק מדי בלבחון את הנערה הדקיקה והזוויתית שעמדה מולי. התחלנו ללכת לכיוון החנייה ואז היא שאלה:

"מה אתה באמת עושה פה, אוהד?"

"הסעתי את אחותי ואת החברות שלה להופעה של שרית חדר." מלמלתי.

"באמת?" נדמה שהיא לא האמינה לי. "אולי פשוט תגיד את האמת... אני יודעת שרצית לראות אותי."

כמעט נחנקתי מהחוצפה ומהכוח שאחזה בידיה. היא לא הייתה ביישנית או שברירית. היא הייתה ההפך מכך, חצופה ובוטה וזה רק מגנט אותי יותר ויותר אליה.

"למה שאני אבוא במיוחד בשבילך? לא ידעתי שתהיי בהופעה." אמרתי בכנות והמשכנו לצעוד כשהאוויר הקר הסתנן בינינו. הלכנו קרוב אחד לשני, אך לא קרוב מספיק כדי שאולי אחזיק בידה. כך או כך, לא הייתי חצוף אפילו מחצית ממה שהיא הייתה חצופה. לא העזתי לגעת בה אפילו שרציתי.

"אז למה חיפשת אותי בבר? יהודה סיפר לי. אתה לא צריך להתבייש." היא המשיכה במבט רציני.

אז ככה קראו לברמן בבר, יהודה.

"לא... לא באתי בשבילך-" מלמלתי באי נוחות והיא צחקקה. לצחוק שלה היה צליל נעים לאוזן.
"עזוב, אתה לא טוב בהעמדות פנים. אני מבקרת בבר של אבא שלי רק לקראת סופי שבוע."
"לא ידעתי שאת רקדנית." שיניתי נושא. ברגע שעשיתי זאת צפיתי בניצוץ נדלק בעיניה כמו זוג נורות צבעוניות.
"בשבילי לרקוד זה כמו לחיות. אני לא יכולה בלי זה." הביטה בי. "מכיר את ההרגשה הזאת? שאתה לא יכול לחיות אם לא תעשה משהו?"
סרקתי בקדחתנות במוחי אחר תשובה הגיונית אבל האמת שכאשר עיניה הכחולות ננעצו כי כסיכות ושפתיה נראו כה רכות למגע לא יכולתי לחשוב באופן הגיוני. ההיגיון קפץ מהחלון והשאיר אותי מבולבל מתמיד. התאמצתי עוד יותר לחשוב כדי לא ליצור עליה רושם רע אך נראה שהיא לא שמה לב לקונפליקט שאיתו התמודדתי.
"אני מכיר את ההרגשה שאם אני לא אעשה משהו אני לא אחיה." אמרתי לבסוף כשנעצרנו ליד המכונית שלי.
"מה?" שאלה באי הבנה.
נשענתי על תא המטען של המכונית שלי והיא עשתה כמוני. כמעט הרגשתי את נשימותיה לצידי. הן הקפיצו אותי וריגשו אותי בו זמנית. ההופעה שהותרנו מאחור ואפילו אחותי נשכחו מזיכרוני.
"ככה זה היה בצבא. ידעתי שאם לא אציית לפקודות אני לא אחיה." הסברתי ואילצתי את הזיכרונות להידחק הצידה. לא רציתי להיכנס למצב רוח רע בעקבותיהן.
"אתה חייל?"
"השתחררתי לפני כמעט חודשיים. אני חייל משוחרר." השבתי.
"אני עדיין לא חיילת. אני עדיין צריכה ללכת ליב." חייכה ולרגע ראיתי אותה משתחררת מהקיפאון שאחז בה, מהחזות הנוקשה ששמרה עליה כמו חומה.
"אז את ממש פצפונת." חייכתי לעברה ופחדתי ממה שעשוי היה לקרות אם רק הייתה עומדת במספר סנטימטרים קרוב אליי. נאבקתי כדי לשמור על קור רוח.
"אני לא פצפונת. אני ילדה גדולה." התגוננה. משפטים מסוג זה הזכירו לי את ירדן, אחותי הקטנה. היה לי מוזר שהתחלתי להרגיש משהו למישהי בגילה של אחותי.
"בסדר, מה שתגידי."
"אוהד, אל תתחיל איתי. אני רוקדת מגיל חמש ואני עצמאית יותר ממה שרוב האנשים בגילי."
"שוב את נכנסת למגננה שלך."
"מגננה?"
"כן, את נעשית קרירה בשנייה שאת חושבת שמישהו תוקף אותך. אבל אני לא תוקף אותך." אמרתי בשקט.
"אתה בכלל לא מכיר אותי מספיק כדי לשפוט אותי." סיננה וקולה הסתגן כארס לדמי. "ובכלל, לאף אחד אסור לשפוט אף אחד. זה לא התפקיד שלנו. זה התפקיד של אלוהים."
"זה באמת מה שאת חושבת?" שאלתי.
"אנחנו רק בני אדם, אוהד. אתה לא יודע מי אני ואני לא יודעת מי אתה." אמרה בקול נוקשה ורציני ובהתה קדימה בעשרות המכוניות שחנו בחניון. אפילו הפרופיל שלה נראה זוויתי וגיאומטרי בעיניי. כמו פסל מסותת היטב בשיש לבן.
"אבל אני רוצה להכיר אותך." אמרתי.

עינינו נפגשו אך לא ראיתי את אותו ניצוץ שהיה שם כאשר דיברה על ריקוד. למעשה הן נראו לי כחולות ועמוקות אך לא הייתה בהן הזמנה למבט שלי. נרתעתי לאחור, מהסס.

"בוא נחזור... אני לא רוצה להשאיר את נינה לבד, זה לא יפה מצדי, היא תמיד מלווה אותי לכל מקום." התרוממנו מהמכסה של המכונית ובאי רצון ברור הלכנו בשתיקה בחזרה אל האמפיתיאטרון. לא הצלחתי להבין למה דחתה אותי. למה היא לא הרגישה את מה שאני הרגשתי. את הרצון המטורף הזה להתקרב אליה. לגלות עליה דברים. לדבר איתה. לשמוע על הילדות שלה. לשמוע אותה מדברת בהתלהבות על הריקוד שלה. על החיים שלה.

למה היא לא רצתה לעשות כל זאת איתי?

האם כי הייתי משעמם ולא מושך בעיניה? האם ראתה מרחוק שהייתי בחור מבולבל שנמצא בדרך לאבדון? או שמא ראתה את הבחור הביישן שבי ומכיוון שאופייה היה חזק ועיקש לא הייתה מעוניינת בחלש אופי כמוני? המשכתי לענות את עצמי עד שהגענו לכניסה הצדדית שם היא נעצרה. "אוהד... אם אתה כל כך רוצה אתה יכול להכיר אותי." נאנחה לבסוף. הבטתי בה.

"זה מה שאת רוצה?"

היא משכה בכתפיה באדישות. הרגשתי שמהו מקפץ בבטני.

"יש לך פלאפון? תרשום את המספר שלי."

*

את שארית ההופעה אני זוכר רק בחלקים. גם בגלל שהרגשתי שאני מהלך על עננים ולא על הרצפה וגם בגלל שהייתי עסוק בלשחזר שוב ושוב כל רגע מאז שראיתי את ליעד על הבמה עד לרגע שנשקה לי קלות על הלחי. לשפתיה באמת היה מרקם רך כמו נוצה אך הנשיקה שלה הייתה שטחית ואוורירית כמו אחת הקפיצות בתרגיל המחול שלה.

"איפה היית?" ירדן שאלה בדאגה כשהופעתי לפתע לצדה ולצד חברותיה.

משכתי בכתפי.

"אתה בסדר?" היא ניסתה שוב.

"ירדן, אל תדאגי לי. אני מרגיש טוב." קראתי לעברה. בליבי רציתי שההופעה כבר תסתיים כי הדבר היחיד שרציתי היה להגיע לחדר שלי ולשכב במיטה ולדמיין את ליעד קרובה אליי ומדברת איתי. לפני שהספקתי לשים לב נדמה לי שהתחלתי להרגיש.

לא רציתי זאת, לא ציפיתי שזה מה שיקרה אך בשנייה שזה קרה, היה נדמה לי שאני הכי מאושר בעולם. סוף כל סוף גיליתי מהו אושר שמציף אותי. מהי אותה הרגשה של התאהבות שכולם דיברו עליה.

היה משהו קסום בליעד. משהו שמגנט אותי אליה ולא אפשר לי להרפות. ליעד הייתה האחת מתוך מליון שלי, כמו שאימא נהגה לומר על זוגות שנראו לה מתאימים.

"יש רק אחד מתוך מיליון אנשים שמתאים לי, אוהדי. וזה אבא שלך. כמובן שאנחנו חיים מסביב להרבה אנשים ויכול להיות שמסתובב ביניהם עוד אחד בשבילי, אבל הסיכוי לכך הוא אפסי. לכן אבא שלך הוא האחד מתוך מיליון שלי." תמיד אמרה.

אף פעם לא הצלחתי להבין אותה עד הסוף. מתי קבעה שאבא הוא האחד מתוך מיליון שלה. למה הייתה כל כך בטוחה בזה והאם אבא חשב כמוה. הרי אבא ואימא שלי היו כל כך שונים. אופיים היה מנוגד אחד לשני כמו יום ולילה, ועדיין, זה מה שהיא חשבה. זאת הייתה דרך החיים שלה. התחשק לי להגיע הביתה, לנשק את אימי ולחיייה ולספר לה שאני חושב שפגשתי את האחת מתוך מיליון שלי. ידעתי שהיא תשמח בשבילי. ידעתי שהיא היחידה שתבין.

*

הנסיעה חזרה הביתה הייתה שקטה יותר מהנסיעה להופעה וגם נדמה שחלפה מהר פי שניים. כאשר החזרנו אחת אחת את חברותיה של ירדן לביתן נשארנו רק אני ואחותי הקטנה באוטו. "אז מי זאת הייתה, אוהד?" שאלה ירדן לפתע לאחר שתיקה ממושכת. "מי זו הייתה מי?" היתממתי. לא חשבתי שהיא ראתה אותה. את ליעד. "הנערה עם השיער השחור שהלכת אחריה." אז היא כן ראתה.

"סתם מישהי." לא מיהרתי לפרט. שנאתי לפרט על רגשותי אפילו בפני אחותי הקטנה. אך היא, לעומתי אהבה כל פיסה של רכילות ורגש שיכלה ללקט.

"סתם מישהי? זה לא נראה ככה. ספר לי, אוהדי." היא צחקקה במושב האחורי. "אין מה לספר. היא בגיל שלך." פלטתי ולא הבטתי בה. מבטה של ירדן עקב אחרי מבטי. "בגיל שלי? בת שבע עשרה?" "כן."

"וואו. מאיפה הכרת אותה?"

"זה סיפור ארוך."

"לא זה לא. ספר לי... בבקשה."

"לא, ירדן, זה לא ממש משנה."

"אל תהיה מרושע ותספר לי. זה כן משנה."

"לא זה לא."

"בטח שכן, כי זאת הפעם הראשונה שאני רואה מבט כזה על הפנים שלך."

"איזה מבט?" התעצבנתי קלות.

"מבט מאוהב."

הימים הבאים לוו בהתלבטויות והיסוסים. המספר טלפון שלה היה בהישג ידי, כל מה שהייתי צריך לעשות היה לחייג את המספר, ועם זאת הפעולה הכל כך פשוטה הזאת עלתה לי בעצבים מספר.

עם כל יום שעבר שכנעתי את עצמי שזה לא יום טוב כדי להתקשר אליה. וגרוע מכך, מה יהיה כאשר אתקשר אליה? מה אגיד לה? מהיכן אאסוף את האומץ? ידעתי שליעד הייתה חדה כמו קצה של מחט ולא רציתי להידקר על ידה ללא רחמים.

העבודה בסופרמרקט לא הייתה מונוטונית ומשעממת כמו שציפיתי כי פניה וגופה של ליעד עמדו מול עיניי בכל מקום שבו הייתי. היא הייתה מחייכת אליי ליד משאיות המזון, מלווה אותי ברוחה כשסחבתי את הארגזים הכבדים פנימה והייתה מצחקקת בצחוק היהיר והמיוחד שלה כשנטשה שוב חייכה אליי בין המדפים ואני לא ידעתי איפה להסתיר את עצמי מפניה.

קרה שהנחתי בקבוקי שתייה במקום הלא נכון, או ששכחתי שכבר הבאתי ארגז עם חפיסות שוקולד ותהיתי היכן הוא נעלם. זיכרוני החל לתעתע בי ואני תהיתי שוב ושוב האם הייתה זו הנערה ההיא. האם הייתה אחראית לכך שמוחי החל להתפרק לחתיכות?!

מאז שירדן ציינה בפניי שלדעתה אני "מאוהב" לא יכולתי שלא לחשוב על כך ברצינות. ואם היה צדק בדבריה? ואם נפלתי חזק על נערה שאך בקושי שמה לב לקיומי?

לא. אהבה זה משהו אחר, שכנעתי את עצמי שוב ושוב. אני לא יודע מהי אהבה וזאת בטח שלא אהבה. זאת רק משיכה טיפשית או סקרנות בלתי נגמרת אך לא יותר.

וככה הגיע אמצע שבוע ואמרתי לעצמי שיום רביעי זהו היום. אני חייב להתקשר אליה, מה גם שהתגעגעתי ללשונה החדה ולשיחה שלנו שלא נתנה לי מרגוע בערב יום שישי.

כשחייגתי את המספר הרגשתי שאני מתרגש כמו נער בן שש עשרה. נזכרתי לשנייה בודדה במיקה שעברה על פניי מדי יום ביומו ולא ידעה שעניי עקבו אחריה. נזכרתי בבחורה הראשונה ששכבתי איתה שאת שמה לא ידעתי. כל אלו נראו חסרי משמעות כעת, כשצליל החיוג הדהד באוזניי.

"הלו?" קול שונה ולא מוכר ענה לי.

"מי זאת?" אזרתי אומץ.

"נינה. מי זה?"

אה. שוב היא.

"אוהד. אפשר לדבר עם ליעד בבקשה?" נחפזתי.

"היא כרגע... בחזרה. היא רוקדת עכשיו. אתה רוצה שאמסור לה משהו?"

"לא... זאת אומרת כן... תגידי לה שהתקשרתי ו... זהו." התבלבלתי במילים שלי.

"טוב, אני אמסור לה. ביי ביי."

"ביי ביי."

המשחק עבר למגרש שלה – מה שהלחיץ אותי עוד יותר. כעת נינה תמסור לליעד שהתקשרתי. ומשם זאת בחירתה של ליעד- להתקשר אליי או לא.

הרגשתי שאני חייב לפרוק את המתח העז שהצטבר בתוכי. לקחתי את המפתחות של האוטו של אבא ונסעתי לכיוון חוף הים.

בחוף הים התהלכתי על החול הקריר והבטתי בגלים המתנפצים והרגשתי כמו זאב בודד בסרט של המערב הפרוע. מה עשיתי כאן? בחוף הים? מדוע הייתי אומלל כל כך ושמח כל כך בו זמנית? הפלאפון היה דבוק לכיס של מכנסיי אך לא השמיע שום צליל. הנה עוד אכזבה. ליעד לא התקשרה. אם כך, זהו זה. בעטתי בחול בעצבים והגרורים התעופפו לכל עבר. נגמרה עוד אשליה. חזרתי אל עקבותיי לכיוון החנייה והתיישבתי בתוך האוטו ברגשות מעורבים ומבולבלים שלא הרגשתי קודם. בשנייה שהתנעתי את המכונית שמעתי את הצליל הדק שכה כמהתי לו. ללא ספק זאת הייתה היא שהתקשרה.

*

"אוהד?" קולה נשמע כה ענוג וחד כמו שזכרתי.
"כן, היי..." לא יכולתי שלא לחייך כשידי האחת אחזה בהגה וידי השנייה החזיקה את הפלאפון.
"התקשרת אליי קודם? הייתי בחזרה עם הקבוצה שלי." אמרה.
"כן, נינה אמרה לי." הרגשתי כמו ספינה שרוח שבה לדחוף את מפרשיה קדימה.
"אז... מה רצית?" היא הייתה בוטה כהרגלה אך זה לא הרתיע אותי.
"רציתי לשאול אותך אם בא לך להיפגש."
נשמעה שתיקה מהוססת מאחורי הקו. דומה מאוד לשתיקה שנשמעה באותו יום שישי בו התלבטה אם לתת לי להתקרב אליה או לנצח להישאר זרים.
"אני כל השבוע עסוקה, יש לי כמעט כל יום חזרה..."
"אז אני אבוא לראות את החזרה שלך, אם תרשי לי. אני רוצה לראות אותך רוקדת." מיהרתי לומר. דמיינתי את גופה נע על במה קטנה בסבב של תנועות מושלמות ומדויקות להפליא.
"אתה יכול לבוא, אבל נינה תמיד מלווה אותי ואני לא רוצה להעליב אותה." קולה עדיין נשמע מהוסס.
"אז אני אלווה אותך ביחד עם נינה." אמרתי וחשבתי כמה נואש לבטח נשמעתי.
"אוקיי". בסדר. תבוא מחר למתנ"ס של שכונת עקיבא בחדר חזרות, שם נהיה בשבע וחצי." קולה חזר למונוטוניות הרגילה שלה.
כמעט קפצתי בתוך המכונית שלי.
"בסדר. אני אהיה שם."
ניתקתי את השיחה וחייכתי לעצמי. ליעד הניחה לי להתקרב אליה. לאט לאט. בשקט ובבטחה היא פתחה צוהר קטן בדלתה שהכניס לתוכי שובל של אור. לא האמנתי שזה באמת קרה. ליבי פעם במהירות כפולה וכל זה בגלל שיחה בטלפון.
הייתי משוכנע שליעד היא אגוז קשה לפיצוח. הייתי משוכנע שיבוא היום והיא תרצה להיפתח בפניי ותניח את החומות וההגנות שגידרו אותה בפניי ואוכל לראות את דמותה ואופייה האמיתיים מול עיניי. דברים רבים נעלמו מפניי באותו ערב. אולי אני הייתי עיוור ולא רציתי לשים לב, אולי נסחפתי בקלות רבה מדיי אחרי אותה הרגשה מוזרה שקיפצה בבטני. עכשיו, כשאני מסתכל אחורנית אל תוך העבר אני רואה כל כך הרבה דברים שלא ראיתי אז... אבל זה כבר לפעם אחרת. כעת אני ממשיך בסיפורי מאותה נקודה בדיוק בה נעצרתי.

*

אל מתנ"ס עקיבא השתדלתי להגיע כמה דקות לפני שבע וחצי. כשההתרגשות מפעפעת בתוכי כמו בלון שמאיים להתפוצץ הגעתי לדלת של אולם החזרות וגיליתי שהיא נעולה. נעמדתי ליד הכניסה וחיכיתי לבואה של ליעד ולבואה של קבוצת המחול שלה. זאת הפעם הראשונה שמישהי הסכימה לחשוף בפניי חלק כלשהו מעולמה, החלק הנכבד של עולמה, כמו שתיארה זאת בפניי והרגשתי חשוב לפתע, כמו שלא הרגשתי אף פעם קודם לכן. ליעד ונינה הגיעו בדיוק בשבע וחצי כמו שעון שוויצרי. ליעד נשקה לי קלות על הלחי ואז דחפה את נינה אדומת הלחיים לעשות אותו הדבר.

חיכיתי כשליעד הוציאה מפתח מהתיק הקטן שעל גבה ופתחה את הדלת. נתתי לבנות להיכנס פנימה קודם ואז נכנסתי גם אני. היה זה חדר קטן יחסית על קיר אחד הייתה תלויה מראה לכל אורכו ובצידו השני של החדר עמדו שתי שורות של כיסאות מפלסטיק. בצד החדר עמדה מערכת סטריאו שהייתה מחוברת לחשמל. שלושת הקירות הנותרים של החדר היו צבועים בצבע ורוד בהיר ושתי מנורות פלורוסנט היו תלויות על התקרה. "כאן זה חדר החזרות שלנו." ליעד סיפרה לי.

שמתי לב שכעת הייתה ללא איפור. שיערה השחור היה אסוף בקוקו גבוה ועיניה הכחולות היו צלולות כמו מי האוקיינוס. היא לבשה מכנס טייץ' שחור וחולצה אפורה שהכהתה את האיטיות המחודדת שלה לדעתי. נינה הובילה אותי להתיישב בשורת הכיסאות הראשונה בשתיקה. התיישבנו וחיכינו מספר דקות עד שהגיעו שאר הבנות, כשמונה במספר. פטפוט והמולה מילאו את החדר. להפתעתי הרבה הן הקדישו תשומת לב יתרה לנוכחותי בחדר ונעצו בי מבטים סקרניים.

"מי אתה?" נערה עם שיער חום קצר שהייתה לבושה גם היא בטייץ' שחור התקרבה אליי והבזיקה לי חיוך. נערה נוספת התקרבה אליי איתה ושתיחן חייכו. הרגשתי מעט נבוך ממבול תשומת הלב הפתאומית. "נינה, זה חבר שלך?" אחת הנערות צחקקה. שמתי לב שלחיייה של נינה שוב מאדימים וקצת ריחמתי עליה. "לא, אבל אני ידיד של נינה וגם של ליעד. שאלות נוספות?" הגבתי בבטות והנחתי את ידי על ידה של נינה לרגע, מה שגרם לה להיות אדומה אף יותר מקודם.

"באמת? נחמד מאוד שבאמת לצפות בחזרה." הנערה שדיברה אליי קודם נרתעה לאחור. "אני עדן וזאת דקלה." "נעים מאוד." אמרתי והרגשתי שנינה זזה באי נוחות ליד הכיסא שלי.

בחלוף מספר דקות נוספות הגיעה המורה למחול, אישה צעירה ודקת גזרה שכולם קראו לה אורית. היא, בניגוד לשאר הבנות לא הקדישה לי תשומת לב ומיד הדליקה את הסטריאו והתחילה עם תרגילי החימום והמתיחות. איציק ויובל היו אומרים שזאת הפנטזיה שלהם להימצא בחדר בו עשר בנות עושות מתיחות ורוקדות. אך רק ליעד עניינה אותי מכל הבנות ורק אותה בחנתי ולא יכולתי להסיר ממנה את מבטי. התנועות שלה היו מדויקות יותר משל שאר הבנות. המבט על פניה מרוכז כמעט עד כדי כאב. נדמה שהיא שכחה או לא הבחינה בכך שהבטתי בה ואפילו מחברתה, נינה, היא התעלמה.

ליעד כבר סיפרה לי שריקוד היה התשוקה הכי גדולה שלה, אך הייתי זקוק לראות זאת במו עיניי בסיטואציה כה אישית כדי להבין את מה שהיא אמרה. כשהבנות החלו לחזור על צעדי הריקוד ראיתי שוב את אותו מבט מנצנץ

בעיניה. החיוך שעל שפתיה התרחב. נדמה שמישהו העיר אותה משנתה. היא הייתה שקועה עד מעל הראש בריקוד. המוזיקה סחפה אותה. וליעד סחפה אותי אחריה.

"היא רוקדת יפה, נכון?" נינה לחשה בעודה ממשיכה להביט בחברתה.

"כן, מאוד." לחשתי בחזרה.

"אוהד?"

"מה?"

"לא היית צריך להגיד לעדן ודקלה שאתה ידיד שלי."

הבטתי בה. הייתה זו הפעם הראשונה שהתקתי את מבטי מליעד. עיניה החומות היו עצובות.

"למה לא?" לא הבנתי.

"אני יודעת למה באת. אני יודעת למה אתה פה." היא לחשה עוד יותר בשקט אבל הצלחתי לקרוא את שפתיה.

"ליעד מוצאת חן בעיניך ואתה רוצה להיות חבר שלה ואל תגיד לי שאני טועה."

השתתקתי מרוב מבוכה וקפאתי במקומי. עד סיום החזרה לא יכולתי להגיד מילה נוספת לנינה ורק כשליעד התקרבה אלינו וחייכה בזוהר נשכחה מבוכתי.

"נו איך היה?" שאלה את שנינו.

"היית נהדרת!" נינה חיבקה אותה ולי נותר רק לחייך.

"אהבת את החזרה, אוהד?" היא שאלה במבט חד.

"אהבתי. זאת הפעם הראשונה שהייתי בחזרה של ריקודים." התוודיתי.

ליעד צחקקה.

"בטח אהבת לראות את כל הבנות רוקדות וזזות.."

"לא, לא ראיתי את כל הבנות. ראיתי רק אותך." פלטתי ולפני שהספקתי לשים לב כבר רציתי להחזיר את המילים בחזרה למקום ממנו באו.

ליעד ונינה שתייהן השתתקו כשיצאנו מהמתנ"ס אל האוויר החמים של הקיץ. רציתי לבלות עוד בחברתה של ליעד אך ניחשתי שלבטח לא תרצה זאת. לכן הצעתי להסיע אותן עם המכונית שלי לאן שירצו.

"תודה, זה נחמד מצידך. נינה באה אל"י הביתה עכשיו ככה שיהיה נחמד אם תסיע אותנו אל"י." ליעד כרכה את

זרועה בזרועי ובצידה השני החזיקה בידה של נינה. היה זה ללא ספק מחזה מוזר אך אני לא הקדשתי לכך תשומת לב יתרה. שמחתי שהנערה אוחזת בי ונתמכת על ידי. לראשונה עלה לי רסיס של הרגשה אותה הרגישו החיילים הבודדים בגדוד שלנו שהייתה להם חברה שחיכתה להם בבית. כנראה היה זה נפלא לגלות שמחכים לך וזקוקים לך.

הבנות התיישבו במושב האחורי של המכונית והתלחששו ביניהן כל הדרך. ליעד כיוונה אותי אל שכונה לא מרוחקת מהשכונה שלי וכעת הייתה לי הזדמנות לגלות שהיא גרה בבניין חדש ותלת קומתי. עצרתי את המכונית ליד המדרכה וליעד סימנה לנינה לצאת מהמכונית. הנערה יצאה והשאירה אותי לדקות הבודדות שהיו לי לבדי עם ליעד.

"תודה על ההסעה, אוהד. אתה באמת בחור נחמד." היא העלתה חיוך דק על שפתיה שנמתח כקו ישר.

כל מילה שאמרה החמיאה לי כל כך שרציתי לצחוק מרוב התרגשות אך לא העזתי.

"אין על באמת מה. ואת נורא מיוחדת."

"כל אחד מיוחד בדרכו." היא סיננה ואז התקרבה אליי ונשקה לי בלחי.

"נפגש שוב?" שאלתי בחצי קול. החצי השני היה עסוק בנשימה סדירה.

"בוודאי. בסופשבוע אני ונינה באות לבר של אבא שלי." היא אמרה בשקט וקיוותה שאבין את הרמז.

"אוקיי. בסדר. לילה טוב לכן."

"לילה טוב."

*

הנסיעה הביתה הייתה יותר כמו ריחוף מעל העננים מאשר נסיעה על הכבישים היבשים בתוך העיר. לא הצלחתי למקד את מחשבותיי שבדרך כלל היו הגיוניות ביותר ורק הצלחתי לחשוב עליה. על הקרבה שלה אליי. על הדרך בה נישקה אותי בלחי. ברכות. על האופן שבו כרכה את זרועה סביבי. על התנועות הריקוד המושלמות שלה. על הסיבובים ועל הרגליים שהיו קלילות ודקות וכל כך מושלמות...

כמעט הופתעתי שמצאתי את עצמי מהר כל כך ליד הבית. ידעתי שבימי חמישי בערב אימא ואבא הלכו לטייל ברגל עד לטיילת ובחזרה ולכן רק ירדן הייתה בבית, אם לא יצאה כמובן. נכנסתי הביתה וגיליתי שהאורות מוחשכים.

הנחתי שאין אף אחד בבית. צעדתי בקלילות בין החדרים, הדלקתי את האור במטבח ופתחתי את המקרר כדי להוציא משם בקבוק מים קרים. מזגתי לי כוס מים והרהרתי על הימים האחרונים שעברו עליי. אם הייתי חושב על כך כשהייתי עדיין בצבא לא הייתי מאמין שכל הדברים הללו קרו לי. שאני פגשתי נערה כל כך מקסימה ומהפנטת והיא שמה לב אליי.

נכנסתי אל החדר, הורדתי את החולצה הלבנה שלבשתי והנחתי אותה על הכיסא. הפוסטרים הישנים של מתן בהו בי. זה היה כמעט כאילו הוא בהה בי מתוכם.

"היית מאמין, מתן, שאני באמת ארגיש משהו כלפיה?" דיברתי בקול רם.

לא ציפיתי לתשובה וידעתי שלא אזכה לקבל אותה, הרי היה זה מגוחך. נזכרתי בכל החברות שהיו למתן, בחיך הבלתי נמחק מפניו, בדרך שבה תמיד ידע לעודד ולתמוך והיה אח כל כך טוב ואדיב. התעצבתי מעט והחלטתי ללכת להתקלח כדי למחוק ממני את כל העצב, לפחות בינתיים.

כשעברתי על פני המקלחת שמעתי לפתע קולות משונים בוקעים מחדרה של ירדן. נעצרתי ליד הדלת הסגורה והקשבתי. היה זה קולה המשועשע של ירדן וגם קולו של גבר. אוזניי התחדדו כשהבנתי שהיא נמצאת לבד בחדר עם גבר כלשהו.

הדם עלה לי לראש ושכחתי מהמקלחת שרציתי לעשות.

דפקתי על הדלת בעוצמה. הצחקוקים נדמו וכעבור כמה שניות ירדן הופיעה ליד הדלת שנפתחה לסדק בודד ושיערה פרוע.

"מי זה שם?" שאלתי בנוקשות וקיוויתי שרק דמיינתי שזה היה גבר.

"אף אחד." עיניה של אחותי הקטנה טיילו על נקודה בלתי נראית מאחורי גבי.

"אל תשקרי לי." הייתי עקשן. "זה קובי?"

"אוף," היא נאנחה והדלת נפתחה קצת יותר וראיתי את קובי שוכב על המיטה ללא חולצה. חיוכו נדם כשראה אותי.

"מה הוא עושה פה?" זעמתי. "מה הוא עושה על המיטה שלך?"

"אוהד, תפסיק לכעוס!" ירדן הצטעקה. היא פחדה מהתגובה שלי ובצדק. "אמרתי לך שקובי חבר שלי!"

הייתי מוכן לשפד אותה על הקיר. היא הייתה כל כך קטנה וכל כך טיפשה.

"את לא מבינה מה הוא רוצה? את לא מבינה שהוא חייל?" לחשתי לה בזעם עצור.

"אתה לא מבין כלום!" התעמתה נגדי כשדמעות נקוו מול עיניה.

קובי התיישב על המיטה ומיהר לחפש את החולצה שנאבדה לו.

"אני רוצה שהוא יצא מהבית שלנו, ירדן. עכשיו!" הטונים עלו וכך גם הזעם שגער בתוכי. לא יכולתי להרשות לכך

שמישהו ינצל את אחותי הקטנה. אפילו אם הייתה עיוורת ולא מבינה לא רציתי שיפגעו בה.

קובי חלף על פניי במהירות ולא נענה לצעקותיה של ירדן. הוא מלמל לה משהו בחזרה ועד מהרה שמעתי את

דלת הכניסה נפתחת ונסגרת ואת צעקתה המיואשת של אחותי. כעבור כמה דקות היא הגיעה עד אליי וניסתה

לחבוט בי.

"טיפש! למה סילקת אותי! הוא לא ירצה לחזור!" צווחה.

"טוב שכך! הוא רק רוצה לנצל אותך!" רציתי למנוע את הכעס שלי אך לא הצלחתי. חציתי את הגבולות שלי.

"אתה לא מבין כלום!"

"תפסיקי, ירדן. דיי." ניסיתי להירגע אך אחותי הקטנה הייתה בטירוף חושים. היא לא הפסיקה לחבוט בזרועותיי

ולא משנה כמה ניסיתי להדוף אותה היא לא הפסיקה.

"מתן לא היה עושה את זה! מתן היה מבין אותי! כמה חבל שאתה לא כמוהו!" צעקה.

בנקודה ההיא נשברתי.

הפסקתי להדוף אותה והסתובבתי ממנה בחזרה אל החדר שלי. טרקתי את הדלת והסתובבתי כמה דקות

במעגלים בחדרי. הייתי שובר את הקירות אם יכולתי. כמה חבל שלא יכולתי לעשות זאת.

פרק 7

בבוקר למחרת קמתי לעבודה בסופרמרקט הפוך לגמרי. למזלי היה זה יום שישי, יום עבודה קצר עבורי וידעתי

שמחכה לי בילוי מרתק ביותר בסוף היום, הפגישה עם ליעד בבר. כשיצאתי מהבית מוכן לעוד יום של עבודה

פיזית מאמצת השמש סנוורה את עיניי. ייחלתי לכך שתתן לי עוד מספר שעות לישון במיטה כי את מרבית הלילה

העברתי בסייטים על מתן. הוא דיבר אליי בחלום וכעס עליו על התנהגותי עם ירדן רק הרגשתי מתוסכל יותר

כשהתעוררתי.

כשהגעתי לעבודה המשאיות עם ארגזי המזון כבר הגיעו. הדלתות היו פתוחות ושני הבחורים שעבדו איתי

כסבלים בירכו אותי בברכת בוקר טוב כשחלפתי על פניהם להחתיים את כרטיס העובד שלי. רציתי שהשעות יחלפו

מהר. רציתי שכבר יגיע הערב. צמאתי לראות את ליעד. את החיוך שלה. את העיניים הצלולות שלה. את גזרתה

הצרה ולשונה החדה שתמיד הדהימו אותי.

נשאתי ארגז אחר ארגז לתוך הסופרמרקט ולקראת צהריים כבר פסעתי בשביל שטוף השמש בחזרה הביתה. העיר התמלאה בחיים לקראת צהריים. אינספור אנשים מצאו את עצמם בחוץ ונתנו לי הרגשה טובה ובלתי מוסברת. הרגשה של הזדהות. עלתה בראשי המחשבה שעל האנשים הללו הגנתי כל שלושת השנים בשירותי הצבאי. כדי שלאנשים הללו יהיה שקט לחמתי והזעתי וטחנתי כל טיפת כוח שהייתה בגופי. והם... התהלכו להם ללא דאגות ברחובות ולא ידעו על מה שאני עשיתי למענם. על מה שהגדוד שלי וכל הגדודים הקרביים הקריבו למענם. ולבסוף... את מה שאחי הגדול מתן ז"ל הקריב למענם.

תמיד כשחשבתי עליו נמלאתי עצב. עצב כמותו לא ידעתי קודם לכן. עצב על כך שלא הייתי כמוהו או לפחות דומה לו, עצב על כך שלא אזכה לראות אותו שוב. שלא אוכל לומר לו שאני מתגעגע אליו.

כשהגעתי הביתה מהורהר ושקט גיליתי שהשולחן במטבח ערוך ואבא יושב לבדו ומביט בצלחות הריקות בדממה. הוא הרים אליי את מבטו כשהתקרבותי.

"קרה משהו?" שאלתי בסתמיות.

אבא משך בכתפיו.

"היה אמור לקרות משהו?"

לא ציפיתי לתשובה אחרת ממנו. הלכתי אל המסדרון ושמעתי את קולותיהן של אימא וירדן בוקעים מחדרה. כשהופעתי בפתח שתיהן השתקו. ידעתי שירדן עדיין כועסת עליי על הדרך שבה העפתי את קובי מבית אתמול אך לא הייתה לי כוונה להתנצל.

"אוהדי, האוכל מוכן על השולחן. אתה בטח רעב." אימא התרוממה מהמיטה של ירדן וליוותה אותי מחוץ לחדר.

ירדן נשארה לשבת על המיטה והבעת פניה כעושה.

"מה קרה?" שאלתי שוב למרות שלא באמת רציתי לדעת.

אימא נאנחה כשנכנסנו לסלון.

"אוהד, אתה לא צריך להתערב בחיים של ירדן. היא ילדה גדולה." אימא פסקה בקול נוקשה שלא שמעתי ממנה קודם.

"מה? אני מתערב?!" התרעמתי.

מבטה של אימי גרם לי לבלום את פי.

"אתה חייב להפסיק לדאוג כל כך. ירדן ילדה גדולה. היא לא בת ארבע עשרה וגם לא בת שתיים עשרה." הרגשתי כאילו מצליפים בי לחינם. האם אימא באמת לא הבינה עם מי ירדן יצאה? אל מי רצתה להתקרב? האם לא הבינה שבחורים בצבא חושבים מעט מאוד או בכלל לא?

"הוא רק רוצה לנצל אותה." נחפזתי לומר והשתדלתי להנמיך את קולי. "את לא ראית אותו, אימא."

"אתה לא יכול לדעת, אוהד. תעשה טובה ואל תעשה בלאגן. רק חסר שאבא יישמע על כך."

הבטתי באבא שישב לבדו במטבח ותהיתי כיצד ירדן הסתירה ממנו כבר יותר מחודשיים את העובדה שיש לה חבר חייל. לבטח התאמצה מאוד אחרת אבא היה אוסר עליה לצאת איתו. בדיוק כמוני.

"אולי כדאי שאבא יידע על כך." התעקשתי.

"תפסיק להיות נוקשה." אימא לחצה את ידי. "הרי גם אתה התאהבת בילדה בגילה של ירדן."

קפאתי במקומי.

"מי סיפר לך את זה?"

אימא חייכה ורק גרמה למבוכה שלי לגבור. הרגשתי חשוף ומבולבל. שנאתי לשפוך את רגשותי החוצה, אפילו אם זה היה בתוך הבית שלי עם אימא שלי.

"ירדן." היא סיננה בשקט. "אבל היא באמת ילדה טובה, אוהד. יש לה ראש על הכתפיים. חבל שאתה לא סומך עליה. תבטיח לי שתרפה מהנושא הזה. תניח לה."

"בסדר. אני מבטיח." השבתי מבעד לשיניים חרוקות אך כשהסתובבתי מאימי ידעתי שהיא טעתה. סמכתי על ירדן ועל החוכמה שלה אך לא הצלחתי לסמוך עליו. על הפנים ועל המבט שאי אפשר לבטוח בו. על הדרך שבה חמק מביתנו בלי להגיד לירדן שלום. על הפחדנות שלו להתעמת איתי. קובי היה בחור שאסור לבטוח בו. כל תמרורי האזהרה כונו אליו אך אף אחד חוץ ממני לא ראה אותם.

*

לקראת הערב התקלחתי, התגלחתי ואפילו התבשמתי בבושם הישן שנדחק בין שורת המדפים בחדרי בידיעה שאראה את ליעד בבר. הכנתי את עצמי לערב מהנה ומרתק בחברתה. הכנתי את עצמי לאותה הרגשה מוזרה שקיפצה בבטני כשהייתה בחברתי. רציתי לבחון אותה יותר. את תנועותיה. מילותיה. התנהגותה. את התהלכותה ואת חיוכה ששב ואז נסוג מפניה כמו גלים מתנפצים על חוף הים.

ביני לבין ירדן נורו גיצים כאשר חלפתי על פניה בדרכי מהאמבטיה לחדר שלי. היא כעסה עליי מאוד אך התעלמתי ממנה. הכעסים שלה היו ילדותיים וחסרי בסיס. שכנעתי את עצמי שזאת היא שטועה בכעס שלה ולא אני. אני יצאתי בסדר. ירדן הייתה עדיין ילדה קטנה ולא מבינה.

שלפתי את המפתחות של האוטו ויצאתי מהבית. אבא אפילו לא טרח לשאול אותי לאן אני נוסע ומתי אני חוזר. במקום זאת היה דבוק לתוכנית טלוויזיה משעממת ואימא ניקתה את השיש במטבח. נהדר. אל תדאגו לי. הסתדרתי לבד בשטחי הרצועה בעזה ואני אסתדר לבד גם היום.

נכנסתי אל המכונית והתנעתי את המנוע. כעבור דקות ספורות כבר הייתי באמצע הנסיעה אל הפגישה שלי עם האחת מתוך מליון שלי. חייכתי בניגוד לרצוני. הנערה הזאת, ליעד, העלתה בקרבי רגשות שלא ידעתי קודם על קיומם. הנערה הזאת, ליעד, גרמה לי להיות רך ונוח יותר להשפעה בקרבתה. פחות נוקשה ויותר עדין. פחות אני ויותר כמישהו אחר. השינוי היה מדהים. כשהייתי בקרבתה הייתי מכושף.

לפני הכניסה לבר הרגשתי שליבי נפעם מהר יותר. בעודי חצי צוחק וחצי רציני נכנסתי פנימה. האווירה הייתה שקטה ואפלולית. מוזיקה מעומעמת נשמעה מבעד לרחשי כוסות הזכוכית שהתנגשו עם הדלפק. הבר היה צפוף יותר ממה שזכרתי אותו.

לרגע מפחיד אחד חשבתי שליעד לא הגיעה וצפתה לי אכזבה אך כעבור סקירה מהירה איתרתי את שיערה השחור והמבריק מביזק לאור המנורות באחד השולחנות הצדדים. הנערה שישבה לידה הייתה כמובן נינה ולא חשבתי אחרת. התקרבותי אליהן במהירות והדבקתי להן נשיקות על הלחיים.

"מה נשמע, אוהד?" ליעד שאלה. כאשר התיישבתי לידן ניסיתי לחפש נואשות אחר סימן של שמחה כלשהי לאור

בואי אך לא מצאתי. ליעד הייתה נוקשה כהרגלה.
"בסדר." פלטתי. "רוצות אזמין לנו משהו לשתות?"
הבנות משכו בכתפיהן. אולי היה זה קרב אבוד אך הייתי נחוש להילחם כנגד כל הסיכויים.
"מה תרצו?"
"אנחנו לא שותות אלכוהול. אתה יכול לשתות בירה אם בא לך."
קמתי מהכיסא וצעדתי לכיוון הבר. הברמן חייך אליי בחיוך הממזרי שלו כשהתקרבותי אל הדלפק.
"נו איך הולך איתה, בחורצ'יק?" שאל. הנחתי שזה עוד ניסיון שלו להידמות לפסיכולוג ולא עניתי.
"תן לי שתי כוסות ספרייט וחצי ליטר בירה."
"איך שתגיד, בחורצ'יק." הברמן המשיך לצחקק. "אבל אמרתי לך שליעד היא נערה קשה להשגה. אתה תצטרך להתאמץ כדי להשיג אותה."
התעלמתי מהערותיו וחיכיתי שיסיים למזוג את המשקאות. לקחתי את שלושת הכוסות וכמעט שפכתי את תוכן מרוב כעס כאשר התקרבותי אל הבנות.
"הברמן שלכם כל כך מכעיס אותי." הודיתי.
ליעד צחקה. היה זה צחוק יבש ולא מצלצל כמו הפעם הקודמת בה שמעתי אותה צוחקת. נדמה לי שלא עניין אותה על מה דיברתי בכלל.
"אני כבר התרגלתי אליו." השיבה. "הוא יכול להיות נחמד לפעמים."
"אבא שלך מנהל את הבר הזה מזמן?" ניסיתי לפתח את השיחה.
"מאז שאני בת חמש עשרה."
"ואתן חברות הרבה זמן, את ונינה?" ניסיתי להצית את הלהבה שתדליק אותה לשתף פעולה.
נינה וליעד החליפו ביניהן מבטים מחויכים.
"אוהד, בכל העולם כולו לא תמצא שתי חברות טובות יותר ממני ומנינה. זאת חברות לנצח. לחיים שלמים."

*

המחצית הראשונה של הערב עברה עליי בתסכול מוחבא למחצה. ניסיתי בכל כוחותיי לפתח שיחה עם ליעד וכל מה שזכיתי לו היה להיתקל שוב ושוב עם האף בחומה. היא אטמה את עצמה מפניי והסתגרה יותר ויותר כאשר ניסיתי לדובב אותה.
אני, שהייתי בחור ביישן מאז ילדות, תמיד התקשיתי במציאת נושאי שיחה, במיוחד עם המין השני, כעת נאבקתי בכל כוחותיי כדי לא לשקוע. כמה התאמצתי. כמה ניסיתי. הפירות הבודדים שהניבו מאמציי היו חיוכים בודדים ושטוחים, חצאי מבטים וצודדית זוויתית וחדה של פניה.
עמדתי בפיתוי לקום וללכת הביתה באמצע הערב, כי הייתי מאוכזב כל כך, אך לאחר עשרים דקות ליעד הודיעה שהיא רוצה לטייל בחוף הים ועיניה נצצו. נדלקתי על ההזדמנות והצעתי להסיע את הבנות לחוף שקט יחסית.
נינה סירבה להצטרף אלינו.
"למה את לא רוצה לטייל בים?" ליעד שאלה את נינה בכעס.

"אין לי ממש חשק." נינה הפטירה והביטה אל עבר הבר.
"בואי, בבקשה. את אף פעם לא מסרבת לי. למה את לא רוצה?"
"אני לא מרגישה טוב."
ליעד משכה בכתפיה והביטה לעברי.
"אנחנו יכולים להסיע אותך הביתה." אמרתי וניסיתי לא להישמע עליז מדי לעיני ההזדמנות שעלתה עבורי לשהות לבד במחיצתה של ליעד.
"לא נעים לי, תיסעו לים. אני אזמין מונית הביתה." נינה ניסתה להתחמק.
"אוהד, תגיד לה שתסיע אותה עד הבית." ליעד פקדה.
"ברור שכן." הבטחתי. "אנחנו לא נעזוב אותך לנסוע לבדך בלילה."
בחלוף דקות מספר של שכנועים הנערה עם הלחיים המאדימות הסכימה שאסיע אותה הביתה ועזבנו את הבר. עיניי שוב דלקו בהתרגשות כשהלכנו לכיוון המכונית שלי. כשהתיישבתי במושב הנהג ידעתי שלא בזבזתי את הערב סתם. המאמצים שלי השתלמו בסופו של דבר. המזל שיחק עבורי ונתן לי הזדמנות שהייתה יקרה מפז. ליעד התיישבה במושב האחורי ביחד עם נינה וליטפה את ראשה. לרגע רציתי להיות במקומה של נינה, להיות זה שליעד מתייחסת אליו ברוך ועדינות שכזאת שהייתה לה לסגולה. במקום זאת קיבלתי חיוכים נוקשים ומשפטים עוקצניים שכל כך אפיינו את הנערה הזוויתית שהתאהבתי בה.
הנסיעה עצמה הייתה קצרה. השארנו את נינה בפתח ביתה ואז ליעד עברה לשבת במושב הקדמי.
"מוכן ליהנות קצת?" שאלה בשובבות.
"בטח." השבתי.
היא הדליקה את הרדיו בעוצמה והאצתי במהירות. הרוח נשבה באוזנינו והרגשתי חופשי ומשחורר. הפעם היא צחקה באמת. צחקה בקול. שמעתי את קולה מתגלגל מבעד למוזיקה והבטתי לעברה. הייתי אומר לה שאני מאוהב בה באותו רגע אם היה לי את האומץ, אך במקום זאת החזרתי את מבטי אל הכביש ושידלתי את עצמי להתרכז בנהיגה. כל דבר קורה בזמנו.

*

כשהגענו אל חוף מואר אך מבודד למראה ליעד אחזה בידי ומשכה אותי לכיוון הים. לא העזתי להתנגד והנחתי לה להוביל אותי אל החוף. היא הושיטה לי את סנדליה והחזקתי אותם עברה כשהתרוצצה בשמחה על החול. הבטתי בה בהערצה.
ככה בדיוק חלמתי לראות אותה. משוחררת. שמחה. פתוחה לפניי. שמלתה האדומה התנופפה ברוח ושיערה השחור התפרע ורק העצים את התחושה שבקעה בתוכי. רציתי לאחוז בה ולא להרפות, לא לתת לה לברוח. לחבק אותה ולא לעזוב. אך ליעד הייתה ציפור חופשייה ואני לא רציתי להיות הכלוב שלה. לכן נתתי לה לקפוץ ולהשתעשע ולהשתחרר מהקיבעון שאחז בה ביום יום.
"אוהד, למה אתה לא משתולל?" דחקה בי בשובבות.
משכתי בכתפיי. לא הייתי מן הטיפוסים המשתוללים. לא הייתי מן הטיפוסים המשתטים. הייתי סתם בחור צעיר

ומבולבל וחסר כל ייחוד.

התקרבו אל הים והבריזה הקרירה ליטפה את פניי. שמץ של כוכבים היו זרועים בשמיים במיוחד בשבילי ובשבילה.

דיברנו על משהו. כבר איני זוכר על מה אך זה בטח היה קשור בדרך כלשהי למחול. אחר כך ליעד צחקה. היא נתנה למים לגעת ברגליה והתרגשה שהתגלו כקרים בכל פעם מחדש. היא הצחיקה אותי כילדה קטנה ויכולתי רק לחייך ולהמשיך להיות מוקסם בדיוק כמו שציפיתי שאהיה לנוכח פתיחותה הרבה והפתאומית.

"את יודעת? אף פעם לא ראיתי אותך משוחררת כל כך." אמרתי לה כאשר התיישבנו על החול במרחק מה מן הגלים.

"באמת?" שאלה ועיניה הכחולות סקרו את הכוכבים בשמיים. היא לא הביטה לעברי אך אני כרגיל לא הצלחתי להפסיק להיות מהופנט ממנה. שפתיה זזו בצורה כל כך מפתה. רק רציתי להתקרב יותר ולכרוך את זרועי סביבה אך חששתי מתגובתה. אם תתרחק ממני לא אוכל להתקרב יותר.

"כן, את תמיד כל כך סגורה. ותמיד צמודה לינינה שלך." הפטרתי.

"נינה החברה הכי טובה שלי. כבר אמרתי לך. היא איתי באש ובמים." לראשונה עיניה נפגשו עם עיניי והיא המשיכה. "זוהי האופי שלי להיות סגורה. ככה אני כבר הרבה שנים."

"את בסך הכל ילדה. האופי שלך עוד ישתנה." אמרתי.

"אתה טועה, אוהד. האופי שלי מחושל ומגובש. אני עצמאית ואני יודעת מה אני רוצה." היא שבה להביט בכוכבים.

"אני לא יודע מה איתך אבל אני הייתי ביישן מאוד כילד וכנער." סיפרתי לה. לא ידעתי מהיכן בא אליי החשק להתוודות בפניה אך רציתי באופן כל כך נואש שהיא תדע משהו משמעותי לגבי. משהו שקרה לי.

"ביישן? אתה לא נראה טיפוס ביישן."

"התביישתי להגיד מילה בכיתה. לא הרמתי את היד. לא הייתי מקובל." חייכתי.

"ואיך זה השתנה?"

"הצבא שינה את הכל. לטובה ולרע."

"אה. הדיבורים האלו על הצבא גורמים לי לחשוב שגם אותי הוא ישנה."

"יכול להיות שזה יקרה, ליעד. אבל אני לא מאמין שתלכי ליחידה קרבית לכן השינוי לא יהיה משמעותי."

"אל תדבר איתי על צבא. אני לא אוהבת את זה. אבא שלי היה מפקד ופרש. יש לו המון סיפורים מזוויעים." היא החלה מסתגרת שוב בתוך הקונכייה שלה.

"בסדר." הסכמתי. "את צודקת, זה באמת נושא קשה."

בליבי חשבתי שלא אוכל לספר לה על מה שקרה למתן למרות שמאוד רציתי. רציתי לשתף אותה ולו במעט בתחושת האובדן שחשתי כשחשבתי עליו. בריק הזה שעטף אותי בכל בוקר מחדש. בחור הזה שסדק את ליבי. חשבתי שאם אספר לה היא תוכל להקל עליי, לשאת איתי את הכאב אך לא העזתי. לא רציתי להרחיק אותה. לא רציתי לגרום לה לאי נעימות ולכן שתקתי.

"על מה אתה חושב?" שאלה בקול שקט וענוג.

"על הים." שיקרתי. במקום זאת מתן הסתגל למחשבותיי. רוחו עמדה מול עיניי וכמעט קרעה אותי מבפנים. ראיתי אותו מחייך אליי ומעודד אותי אך אלו רק העציבו אותי. הלוואי והייתי זוכה לראות אותו רק פעם אחת.

"אוהד, מה אתה חושב עליי?" ליעד שאלה לפתע.
"מה זאת אומרת?" רצף מחשבותיי נקטע ובהיתי בה.
"מה אתה חושב עליי?" חזרה. "אני מוצאת חן בעיניך?"
לפתע נשימותיי נעשו כבדות יותר. רציתי להגיד לה. משהו דחף אותי קדימה.
אוהד, זה הרגע. תספר לה. תתוודה. תנשק אותה.
התקרבותי לעברה ורכנתי מולה. ידעתי שאם אנשק אותה – הדבר שהכי רציתי לעשות בעולם – היא תבין את כל מה שהתחלתי להרגיש. אולי גם אם היא תרגיש זאת דרך הנשיקה שלי. זאת הייתה אמורה להיות הנשיקה הראשונה והכי כנה שהייתה לי עם מישהי שבאמת הרגשתי כלפיה משהו.
עיניה נעצמו וגם אני עצמתי את עיניי. שפתייה הרכות כמעט נגעו בשפתיי. הבושם המפתה שלה הכה בי ובאותה שנייה צלצול פלאפון. ועוד צלצול. ועוד צלצול.
ליעד נרתעה אחרנית ואני כעסתי כל כך על זה שנהרס לי הרגע שהכי ציפיתי לו. הרגע שייחלתי לו. הוצאתי בעצבים גלויים את המכשיר ועניתי ללא לראות מי מתקשר. הקול שדיבר אליי היה חלש ורועד.
"אוהד?" הייתה זו ירדן. נדמה לי שהיא בכתה.
"מה קרה? איפה את?" נבהלתי מיד.
"בבקשה תבוא לקחת אותי. אני מפחדת." לחשה ברעד. "בבקשה."

פרק 8

"מה קרה?" שאלתי בכעס גלוי. רציתי להגיד לה שלא תציק לי. שתעזוב אותי לנפשי. אך לא הצלחתי. בכל זאת, הייתה זו אחותי הקטנה והיא לא הייתה מתקשרת אליי אם משהו רע לא היה קורה. התרוממתי מהחול ונתתי לליעד מבט מצטער. היא החזירה לי במבט קר בתגובה.
"אני הייתי בבית של קובי עם עוד כמה חברים שלו מהצבא ואז הוא רצה לעשות דברים ואני לא הסכמתי ואז הוא התחיל לצעוק עליי-"
"טוב, איפה את עכשיו?" קטעתי אותה באי סבלנות.
"ברחוב. הוא קילל אותי ואמר לי לא לחזור. אני לבד באמצע נתניה." קולה היה כשל ילדה קטנה ומייבבת.
"נתניה?" השתנקתי. הרגשתי כאילו כל קצוות העצבים שלי נמתחים עד לקצה. עוד מעט ולא אוכל להחזיק מעמד. עוד מעט אקבל התקף זעם, כמו שאבא היה מקבל מדי פעם.
"כן, אוהד... בבקשה תיקח אותי. ממש מפחיד פה בלילה. אני מתה מפחד!"
נאנחתי וכמעט הטחתי בפניה שהרסה לי את הערב. את הנשיקה שהייתה אמורה להתרחש. את הרגשות שגאו בתוכי ולא נמצא להן מפלט. רק צלצול טלפון אחד שהרס את הכל.
"באיזה רחוב את נמצאת?" שאלתי והושטתי לליעד את ידי כדי שתתרומם מהחול. התחלנו ללכת באיטיות בחזרה לחניון.
"לא יודעת." ירדן השיבה עדיין אחוזת בהלה.
"ירדן, תתרכזי. תסתכלי לצדדים. צריך להיות שלט עם השם של הרחוב." השתדלתי לשמור על קור רוח.
"אוהד, אני לא רואה שום שלט!"

"ירדן, פעם אחרונה אני אומר לך, הירגעי ותסתכלי סביבך."
"אה... אוקיי. אני רואה את השם... זה רחוב בן גוריון. מספר שבע עשרה."
"בסדר, אני מגיע."

*

"אני מצטער." מלמלתי באי נוחות לליעד כשהתיישבנו באוטו. לא ידעתי מה לעשות. להחזיר את ליעד לביתה ואז לנסוע אחרי ירדן לנתניה בעזרת מפה והמון תהיות או לנסוע ביחד עם ליעד ולקוות שהיא יודעת לקרוא מפה בחושך.

"מה קרה?" היא שאלה.

"אחותי הקטנה הסתבכה עם השטויות שלה." סיננתי בכעס. "ידעתי שזה מה שיקרה לה."
"לא ידעתי שיש לך אחות קטנה." ציינה ביובש.

"כן, אחות קטנה שלא מקשיבה לי למרות שאזהרתי אותה." כעסתי.
"בת כמה היא?" ליעד התעניינה.

"בת שבע עשרה."

"היא לא כל כך קטנה. גם אני בת שבע עשרה." נראה שנפגעה.

"לא התכוונתי לפגוע בך." מלמלתי וניסיתי להתרכך. "פשוט היא יוצאת עם חייל וחיילים... לא רק שהוא מבוגר ממנה הוא גם רצה כל מיני דברים-"

"אתה חושב שלצאת עם אנשים מבוגרים ממך זה פסול?" קולה היה קר כקרח. לא הבנתי כיצד גרמתי לה להתרגז כל כך בחלקיק שנייה.

"אני... לא-"

"אוהד, תענה לי, כן או לא."

התנעתי את המכונית.

"זה תלוי במידת בגרות של הבן אדם." סיננתי לבסוף והרגשתי לא מרוצה. "להסיע אותך הביתה או שאת רוצה לנסוע איתי לנתניה?"

ליעד משכה בכתפיה. עיניה הכחולות רפרפו על הכביש באי סיפוק והיא הפנתה את מבטה אל החלון. לא יכולתי לסבול התנהגות כזו – ילדותיות מופגנת – ויכולתי לעצור את המכונית לצד הכביש ולתת לה להגיע הביתה לבדה אם רק הייתי מסוגל. הצרה הייתה שלא הייתי מסוגל. הייתי שפוט של הנערה בגלל שרגשותיי כלפיה כבלו אותי אליה.

"ליעד, בבקשה תפסיקי לכעוס. אני בכלל לא מבין איך הכעסתי אותך." יצאנו מהחנייה ועדיין לא ידעתי לאן לנסוע. ליעד לא התכוונה לכוון אותי. היא הייתה שקועה מדי בכעסה.

"יש הרבה דברים שאתה לא מבין, אוהד." היא סיננה בארס.

הרגשתי מתוסכל. לא ככה רציתי שהדברים יתנהלו. לא ככה רציתי שהערב יסתיים. קיוויתי לנשיקה, לא יותר, אך במקום זאת קיבלתי סטירה מצלצלת על הלחי.

"אם אני לא מבין, שתפי אותי כדי שאוכל להבין."
פניתי ימינה בכביש אל היציאה לכביש מהיר. לא הייתה ברירה אחרת. היינו בדרך לנתניה. אני וליעד שכעסה נדף ממנה חזק כמעט כמו הבושם שלה בניחוח ורדים.
"אני אסביר לך אחרי שתסביר לי מה אתה רוצה ממני, אוהד." היא פלטה לבסוף.
הרגשתי שעוד מעט ייצא עשן מהאוזניים שלי. רציתי לעצור את המכונית אך לא יכולתי. היינו באמצע הכביש המהיר. התנועה זרמה.
"אני רוצה... לצאת איתך. להיות איתך. מה עוד אני יכול לרצות?" הפעם היה זה תורי להסמיק. הלחיים שלי בערו. עיניה ננעצו בי כסיכות אך לא הצלחתי להביט בה. לרגע שוב הרגשתי כמו אותו נער ביישן שהשתקף במראה הצדדית של המכונית. בלית ברירה הנחתי לה לחדור אל תוך המחשבות שלי כדי לא לאבד אותה סופית.
המחשבות שלי הלחיצו אותי אך השתיקה שלה במהלך הנסיעה הלחיצה אותי אך יותר. למה לא הגיבה? האם באמת לא הבינה אותי? למה לא אמרה שום דבר?
"את יכולה להוציא את המפה? היא נמצאת בתא כפפות." אמרתי כאשר התקרבו ליעדנו.
הלוואי וזה היה רק סרט אך כל זה קרה באמת. ראשי עדיין שחזר את אותם רגעים שהתקרבו לנשיקה ואת הרגעים אחרי זה בהם כעסה עליי וירתה לעברי חיצים מורעלים.
נדמה ששני אנשים חיו בגופה של ליעד. המרוצה והלא מרוצה. הכועס והשמח. הסגור והפתוח. לא היה לי מושג כיצד לגרום לחלק החיובי שבה לפעול. לא היה לי מושג על איזה "מתג" ללחוץ. הרגשתי שכל המקשים ננעלים בפניי. הנערה הזוויתית שוב הסתגרה בתוך הקונכייה שלה.
"תמצאי בבקשה את נתניה... את רחוב בן גוריון..." מלמלתי.
ליעד דפדפה בין הדפים בשתיקה. נדמה שנרגעה מעט והרוחות לא סערו אך לא היה לי שמץ של מושג מה חלף במחשבותיה ואם אני הייתי ביניהן.
בחלוף רבע שעה של ניווט מוצלחים למדי הגענו לרחוב בן גוריון ובפינה חשוכה ירדן ישבה על גדר מאבן וידיה משולבות. כשראתה את המכונית דהרה לקראתנו ובעיניה דמעות.
"אוהד! אתה לא מאמין מה קרה... אני באתי לקובי עם החברים שלו-" היא נעצרה כשהבחינה בליעד.
הבנות בהו אחת בשנייה.
"אוי... אני כל כך מצטערת, הפרעתי לכם באמצע משהו?" ירדן פלטה צחקוק ומחתה את דמעותיה מעיניה.
"לא נורא. זה בסדר." אמרתי. גם ככה הערב נהרס עבורי לגמרי. אלו היו רק שאריות החורבות שלו.
"לא הפרעת לנו אבל את יכולה להגיד לנו מזל טוב... כי אני ואוהד ביחד." קולה של ליעד היה חד ורך בו זמנית.
נדמה ששקלה אם לומר את מה שאמרה או לא, אך כאשר המילים יצאו החוצה היא חשה הקלה.
"אופה!" ירדן לא הסתירה את התלהבותה. אני רק בהיתי בליעד בהלם ובהפנוט. לא האמנתי שזה מה שהיא אמרה. לא האמנתי שזה מה שהיא החליטה.
ליעד החליטה לתת לי אישור כניסה ללב שלה. וככה זה היה.
בערב קיצי אחד, ערב מעורב ברגשות שכמעט עלו על גדותיהם אני התחלתי את החברות שלי עם הנערה הזוויתית. עם הנערה הכי חצופה שאיי פעם הכרתי. עם הנערה שהייתה בוטה ועקשנית ומלאת קוצים שעטפו אותה כצעיף. היא הייתה שלי ואני אהבתי אותה כי היא הייתה האחת מתוך מיליון שלי.

*

המכוננית נעצרה באוושה שקטה בחנייה של הבית שלי. האורות בסלון דלקו מבעד לתריסים. ידעתי שאימא לא ישנה. היא בטח חיכתה שירדן תחזור הביתה. הצצתי באחותי הקטנה שהתכרבלה במושב האחורי. עיניה עצומות בשלווה וידיה שלובות בחיקה. התעצבתי מעט שהייתה צריכה להתוודות לאישיותו הלא מזהירה של קובי אך כל זה קרה רק כי לא הקשיבה לאזהרותיי. הושטתי את ידי ונגעתי קלות בברכה. "ירדן... ירדני." לחשתי. ליעד חייכה לעברי והרגשתי שפנינו קרובות מאיי פעם. ליבי נפעם. ירדן התעוררה והביטה מסביבה. "אנחנו כבר בבית?" שאלה בהיסח דעת כשהסירה את קורי השינה מעיניה. "כן, ואני חושב שמישהו מחכה לך בבית." הצבעתי לכיוון הבית. "אקווה שבבילך שזאת אימא ולא אבא, אחרת הלך עלייך." ירדן בלעה את רוקה ויצאה מהמכוננית. כשהתקרבה אל החלון של המושב שלי נשקה לי בלחי. "אוהד, טעיתי. באמת שטעיתי ואתה צדקת." "עזבי את זה עכשיו, כנסי הביתה. נדבר בבוקר." אמרתי בלי טיפת כעס. לא יכולתי לכעוס עליה במשך זמן רב. היא הייתה אחותי האהובה ביותר. מה גם שהייתה אחותי היחידה. הסתובבתי לליעד ולא יכולתי שלא לחייך. הייתי מאושר. בחיי לא היה רגע שבו הרגשתי כל כך נרגש ולחוץ ושמח בו זמנית. "אז מה עכשיו?" "בואי נצא לטייל קצת ברגל. נעזוב את המכוננית פה." טיילנו יד ביד ברחובות השקטים. לא הייתה נפש חיה בחוץ כאילו הרחובות היו רק רחובות רפאים. צעדנו הדהדו על האספלט. נשימותיה של ליעד אך בקושי נשמעו אך שמיעתי התחדדה. לא הייתה זו שתיקה מעיקה כמו שחווינו באוטו, הייתה זו שתיקה יפה. אני זוכר שאפילו לא הצלחתי לחשוב על שום דבר לומר וראשי ריק ממחשבות. הנערה עצמה כנראה לא הבינה מה סימלה עבורי. מה היוותה עבורי. קיוויתי להיות בשבילה חלקיק ממה שהיא הייתה עבורי. כי אפילו חלקיק הספיק לי. היינו שני תמימים שהסתובבו ברחובות והתחילו להרגיש את טעמם של רגשות זרים ומרגשים. במבט לאחור אני מבין כמה הייתי מסונוור אז. מסונוור ומאוהב. אולי בגלל זה קרה מה שקרה. אולי בגלל זה במבט לאחור הייתי משנה כל כך הרבה דברים שבעת אין ביכולתי לשנות.

*

כשהגענו לספסל סתמי של תחנת אוטובוס התיישבנו, עדיין מחזיקים ידיים. משהו בתוכי ידע שהיה זה רגע

מכריע. רגע שמחייב מילים. פעולות. רגשות.

"את בטוחה בהחלטה שלך?" שאלתי מישר אליה מבט. עיניה היו קפואות כמו נטיפי קרח אך שפתיה חייכו עבורי. החיוך שלה היה מהפנט. שפתיה היו מפתות.

"אני בטוחה." לחשה.

"אני מצטער שהכעסתי אותך במכונית קודם." אמרתי בשקט. הדבר האחרון שרציתי היה להכעיס אותה שוב. כשנזכרתי בשבריר זיכרון כעסה הצטמררתי. שנאתי את עצמי על זה שגרמתי לה לכאוב. שנאתי את עצמי על זה שהסערתי את רגשותיה.

"זה בסדר, אתה פגעת בנקודה כלשהי שנגעה בי, אבל זה עבר."

"איזו נקודה?"

"הבטחתי לספר לך ואני באמת אספר לך. כמו שאמרתי, יש דברים שאתה לא יודע."

"גם את לא יודעת עליי המון." השבתי.

"נכון, כמו העובדה שיש לך אחות." היא עיוותה את פניה אך זה לא גרם ליופייה לפחות ולו במעט. היא הייתה יפה כל כך. מחושבת וקרה אך חמימה מבפנים. תווי פניה מסותתים כמו פסל שיש.

"אני מצטער שלא סיפרתי לך. לא היו לנו כל כך הרבה רגעים ביחד. אני מבטיח לספר לך הכל."

"את הכל, באמת את הכל, אוהד?"

בלעתי את רוקי. ידעתי שלא אוכל לספר לה על מתן. לפחות לא ברגע זה אך הנהנתי בכל זאת. אמרתי לעצמי

שהרגע המתאים לספר לה על אחי הבכור ז"ל עוד לא הגיע. במיוחד כשהקשר בינינו היה הטרי כל כך.

"אתה באמת בחור טוב, אוהד. בגלל זה הסכמתי לצאת איתך." היא חייכה אליי ופניה התקרבו.

"אני שמח שהסכמת. אני אשמח לדעת עלייך עוד דברים."

"אני מבטיחה לספר לך."

"את הכל? כמוני?"

"את הכל."

"עכשיו... אוהד?"

"מה?"

"אולי תנשק אותי כבר במקום לדבר כל כך הרבה?"

ואז נישקתי אותה. הנשיקה צרובה בזיכרוני עד היום וכשאני נזכר בה פרפרים חוצים את בטני. היא התחילה

באיטיות, כמעט ברפרוף שפתיים. שפתיה היו עדינות ורכות בדיוק כמו שדמיינתי ואז הנשיקה החלה לצבור

תאוצה. מנשיקה עדינה על השפתיים היא נהפכה לנשיקה תובענית ומלאת תשוקה. זאת הייתה הפעם הראשונה

שרציתי מישהי באמת. רציתי אותה לעצמי. רציתי שתהיה שלי באמת ולא רק בנשיקה. רציתי אותה.

*

בבוקר למחרת גיליתי שאימא נאלצה לספר לאבא בלית ברירה על יציאותיה הליליות של ירדן. לצערי הרב אבא

החליט לשתף אותנו בזעמו בדיוק בשעת ארוחת הבוקר.

אני, שהייתי בעננים מאז ליל אמש בקושי שמתי לב שמשהו לא בסדר במבטים המתוחים שנורו בין חברי המשפחה בשולחן. רק כשאבא הרים את קולו התפכחתי והתעוררתי.

"את לא אמורה לצאת עם בחורים מבוגרים ממך בגיל ועוד חיילים!" אבא זעם.

"ניסן, תפסיק... היא כבר ילדה גדולה."

"ילדה גדולה? כשירצו לנצל אותה גם תגידי ככה?" זעמו גבר.

ירדן התכווצה בכיסאה. ידעתי שהיא מפחדת מאבא. במיוחד כשהטונים שלו עלו. ניחשתי שהיה זה אבא שחיכה לשובה בערב ולא אימא.

"אבל לא קרה שום דבר, אוהד לקח אותה הביתה-"

"תפסיקי להגן עליהם!" אגרופו הלם על השולחן. הצלחות שלצידו נרעדו.

הנה עוד דרמה מתקרבת. נאנחתי.

ראיתי את ירדן נועצת בי מבט מפוחד. מבט שאומר 'אוהד, תעשה משהו לפני שיהיה מאוחר מדי!'. אך אני המשכתי לשתוק ואבא המשיך להתרחק.

"איפה השכל שלך? תגידי תודה שלא אנסו אותך! את לא יכולה לבטוח בכל אחד!"

"זה לא היה כל אחד. זה היה חבר שלי." קולה של ירדן הסתנן מבעד לשיניה.

"חבר שלך? מעכשיו כל אחד יכול להיות חבר שלך?" הצלחות המשיכו לרעוד על השולחן.

"לא אמרתי את זה-"

"עכשיו אני מדבר ואת מקשיבה." הוא נהם. "אני לא מרשה לך לצאת עם בחורים. את צעירה מדי וכרגע הוכחת לי שאין לך ראש על הכתפיים!"

"-אבל אבא!" ירדן הצטעקה והתרוממה על רגליה.

ידעתי שהוויכוח הזה לא מוביל לשום דבר טוב. צפיתי בידיה של אימי רועדות ושפתה התחתונה רוטטת. וויכוחים מסוג זה החלישו אותה נפשית. היא לא הייתה בנויה כדי להתמודד איתם. נאלצתי להתערב.

"אבא, זה מספיק."

עיניו של אבא ירו גיצים כשהוא פנה לעברי ונעמד גם הוא. ידעתי באותו רגע שהפניתי את נתיב זעמו אליי באופן בלעדי. ירדן הביטה בי בהכרת תודה.

"למה אתה מתערב?"

"כי לא קרה שום דבר. ירדן בסדר וכולם בסדר." דיברתי בקול הכי שלוו שהצלחתי לגייס. הייתה זו הפעם הראשונה מזה שנים שאני ואבא החלפנו יותר ממילים בודדות. ניסיתי להימנע מנוכחותו בכל מחיר וכך גם הוא, היינו שני זרים באותו בית אך שנינו ידענו שיום אחד ה"הסדר" האילם הזה יתפוצץ.

"נדמה לי שאתה לא חכם מירדן בהרבה!" התרעם. הכעס שאגר כלפי היה רב ומסובך יותר מהכעס הרגעי שאגר כלפי ירדן. הברז נפתח וכעת הגיע הזמן שיוציא החוצה את כל התסכולים שלו לגבי. תסכולים שלא רציתי לשמוע בשום מחיר.

"אתה צודק. אני לא חכם." הפטרתי.

"תפסיקי, בבקשה..." אימא ניסתה להשחיל את מילתה. שנינו התעלמנו ממנה.

היה מאוחר מכדי לחזור אחורנית. היה זה הקרב שלי ושלו. הקרב שהתחיל מהיום בו שברתי לו את האף ונסענו

למיון. מלחמה קרה שנהפכה כעת למלחמה אקטיבית. ה'מתג' הופעל. לא הייתה דרך לכבותו.
"אתה חושב שאתה כל כך בוגר? כל כך יהיר! עובד בעבודה מסריחה שלא מועילה לאף אחד ונרקב בבית ללא מעש!"
לא עניתי. אבא הלם בעצביי כמו פטיש על ברזל לוהט.
"ניסן, תפסיק... " אימא ניסתה שוב אך ללא הצלחה.
"אל תתערבי!" דחק בשולחן וכל הכלים זזו יחד עם המפה סנטימטר קרוב אליי. התרוממתי גם אני על רגליי כשליבי הולם באוזניי.
"תפסיק! תפסיק לעשות פה הצגות! למה אתה לא יכול להירגע? עזוב את ירדן, עזוב אותי!" צעקתי לבסוף.
אבא היה המום. לרגע עיניו נפערו כחורים גדולים ואפלים אך ברגע הבא הוא התעשת וחזר לעשתונותיו. הוא לא נתן לי לנצח אותו. זה היה הקרב שלו. הניצחון שלו.
אימא וירדן מיהרו לסגת אחורנית וצפו באימה במה שהתרחש.
"חתיכת דביל! אתה לא הבן שלי אלא חתיכת דביל! מי אתה שתרים עליי את הקול? מי אתה בכלל?"
השולחן נדחק הצידה והצלחות שלי ושל ירדן התנפצו על הרצפה.
"אבא, תפסיק בבקשה..." ירדן מלמלה אך קולה נבלע בזעמו שהציף את החדר.
"תפסיק לחשוב שאתה שולט בכלום! תפסיק להתנשא! אתה לא מתן וחסרות לך אלפי שנים עד שתהיה כמוהו! בחיים לא תגיע אליו!"
השפלתי את מבטי. המילים שלו חדרו כל כך עמוק שחשבתי שלא אוכל אפילו להגיב. היה זה הכי כואב לשמוע מאבא שלי את המילים הללו. הכי כואב לגלות שהוא אף פעם לא יהיה גאה בי. אף פעם לא יראה אותי כשווה לבנו שנהרג. הייתי חתיכת אפס עבורו והוא לא טרח יותר להסתיר זאת מאחורי הערות עוקצניות. הוא אמר את כל האמת.
"אני שונא אותך." פלטתי לבסוף ועזבתי את המטבח. רגליי נשאו אותי לחדר ונעלתי את הדלת מאחוריי. בהתקף של עצבים וכעס קרעתי את כל הפוסטרים של מתן מהקיר. קרעתי אותם לגזרים כשדמעות חמות הציפו את עיניי. לא בכיתי מאז שהייתי בן שש. אפילו בהלוויה של מתן הדמעות סירבו לצאת ולחיי היו יבשות. כעת נשברתי. הוא הרס אותי. שניהם הרסו אותי וקברו אותי חיי. אבא ומתן.

פרק 9

הימים הבאים לוו ברגשות טעונים שנורו כחצים ברחבי הבית ולא מצאו מטרה. נדמה היה שכולם נמצאים בתוך הבעה שלהם, כועסים אחד על השני, מאוכזבים אחד מהשני, נמצאים עמוק בתוך המחשבות שלהם.
המצב ביני לבין אבא הפך ממלחמה קרה להתעלמות. אף אחד מאיתנו לא הצליח לשכוח את מה שנאמר באותו יום שבת. אף אחד מאיתנו לא הצליח להתנצל. שנינו היינו גאים מדי מכדי לגשר בין הפערים. מה ידעתי אז שיבוא יום ויהיה מאוחר מכדי להתנצל. אז רק הייתי בחור צעיר ועקשן שנפגע מאביו. לא חשבתי על התנצלות. הייתי עסוק בכעסי שהצטבר בתוכי על מתן ועל אבי.
אימא הייתה כשבר כלי. היא בקושי תפקדה. בישלה ארוחות וניקתה את הבית רק באופן חלקי. ירדן נרתמה

לעזרתה למרבה הפתעתי והרגשתי אגואיסט וחסר תועלת כמו שאבא נהג לכנות אותי כשציפיתי באימי המסכנה מתייפחת בסלון כשחשבה שאף אחד לא רואה. לא יכולתי להביא את עצמי לגשת אליה, מה גם שלא היה לי מה לומר לה ואיך לנחם אותה, לכן נותרתי לעמוד בכניסה לסלון ולבהות בה בחוסר אונים.

העבודה הייתה מה שהציל אותי באותם ימים אפרוריים. העבודה וליעד. רק המחשבה עליה גרמה לעור שלי לקבל צמרמורת נעימה שסימרה את שערותי. סרקתי במוחי שוב ושוב את הבעות פניה. את שפתיה. את החיוך שלה. את הצחוק שלה. הטעם של השפתיים שלה. לא יכולתי לשבוע ממנה. היא כיכבה במחשבותי כל היום.

הייתי מתקשר אליה כל יום רק כדי לשמוע את קולה ולדמיין שהיא מחייכת מאחורי הקו, אך היא הייתה פחות זמינה אליי ממה שהייתי מעדיף. בימים הראשונים היא אמרה שיוצאת לטייל עם נינה ותישאר לישון אצלה במשך מספר לילות. לאחר מכן טענה שיש לה חזרות אינטנסיביות במחול ורק לקראת סוף השבוע, כשכבר הייתי חולה מרוב געגועים, פינתה עבורי נתח מזמנה לאחר שחזרה שוב ושוב כמה לא נעים לה להשאיר את נינה לבדה.

הייתי על סף להגיד לה שתביא את נינה איתה. הייתי מוכן לעשות הכל כדי לראות אותה. לנשק אותה. לגעת בה. לדבר איתה. אך היא הייתה קשה להשגה אפילו בתור חברה שלי. מה שבתחילה תרם לגעגועים ולהיקשרות נהפך בהדרגה למוקד של תסכול.

בערב יום שישי טיילנו ברגל בשכונה שלה. לא יכולנו לנסוע לשום מקום. אבא שלל ממני את הזכות לנסוע במכוניתו ובלעדיה הרגשתי כבול למקומי. טיילנו אוחזים יד ביד ודיברנו על ריקוד, על העבודה שלי, על הבר ששייך לאבא של ליעד ועל עוד מספר דברים חסרי חשיבות. בכל הזדמנות שהייתה לי לספר לליעד על מתן עליו בלמתי את פי. זה לא התאים. זה היה חלק מהעבר שלי ולא רציתי למשוך אותה אל תהום המחשבות ביחד איתי.

"רוצה להתיישב בפארק?" שאלתי כשהתקרבו לגן שעשועים שהיה תפוס למחצה בילדים קטנים שהתרוצצו בין המתקנים.

ליעד משכה בכתפיה.

"איך שבא לך."

"בואי נשב על הדשא קצת." משכתי את ידה קדימה אל פיסת דשא מרוחק מן האורות העמומים של הפנסים. רציתי שתהיה לנו קצת פרטיות מבלי שילדי בית הספר היסודי יסקרו בעיניים פעורות זוג מאוהבים בתחילת הקשר.

התיישבתי על הדשא והיא התיישבה על ברכיי כדי לא ללכלך את המכנס הלבן שלבשה. כל מגע שלה עורר אותי. הדליק אותי. הפעים אותי. כמעט ולא יכולתי לדבר בתחילה.

"למה אתה שותק?" היא צחקקה. הרגשתי את הנשימות שלה כה קרובות אליי שלרגע הפסקתי לנשום.

"כי את מרגשת אותי." פלטתי כמו ילדון מאוהב.

"אתה מצחיק אותי." היא המשיכה בצחוקה המצלצל.

לא יכולתי שלא לחייך. נשקתי קלות ללחייה וניסיתי להתמקד.

"אז איך מתקדמות החזרות בריקוד?" שאלתי.

"לגמרי שכחתי לספר לך שעוד שבועיים וחצי יש לי מופע בדימונה!" עיניה הבהבו.

"מופע? בדימונה? וואו." אמרתי בהערכה. נזכרתי בתנועותיה על הבמה בקיסריה וידעתי שאני חייב לנסוע כדי לראותה מופיעה. ציפור עוף חול קטנה שלי.

"כן, אתה לא יודע איזה לחץ... אני ועוד ארבעה בנות מופיעות בתלבושות שתופרים לנו במיוחד למופע הזה. זאת התרמה למען ילדים נזקקים." היא התרגשה. היה משהו מאוד תמים ומושך בהתרגשות שלה. נדמה שהייתה שקועה במעבר חד בין נערה לאישה ואני זכיתי לראות אותה משתנה ומתפתחת.

"הייתי רוצה לראות אותך מופיעה." אמרתי.

"אתה יכול לבוא אם בא לך, אני לא מתביישת. אבל אני אהיה עסוקה מאוד בחזרות."

"אני אשתדל לא להפריע. ואת תמיד עסוקה, גם אם אין לך מופע חשוב להתכונן אליו."

"מה זה אמור להביע?" הנוקשות החלה לחזור לקולה. נדמה שלא אהבה את מה שהיה לי לומר.

התכווצתי מעט. פחדתי למשוך באחת מקצוות החוטים הלא נכונות.

משכתי בכתפיי.

"אוהד, אם התחלת להגיד משהו, תגיד עד הסוף."

"אני לא מבין למה את תמיד עסוקה מכדי לפגוש אותי. אני חבר שלך. את תמיד בחזרות או עם נינה."

"עכשיו אני איתך." החמיצה פניה.

"נכון, אבל אני לא מבין את הצורך הזה לבלות עם נינה כל שמץ של זמן פנוי שיש לך." ניסיתי לגשש בעדינות סביב הנושא שכל כך הטריד אותי. בעצם רציתי להגיד לה 'ליעד, הנה אני כאן. אני מת להיות איתך. למה את לא רוצה להיות איתי כמו שאני רוצה להיות איתך?'

"נינה היא החברה הכי טובה שלי. החברה היחידה שלי." קולה נהפך שקט ומופנם יותר ככל שהמשיכה לדבר.

רציתי לעטוף אותה בזרועותי כמו שמחבקים ילדה קטנה ואבודה אך לא העזתי לזוז.

"עכשיו יש לך גם אותי." הוספתי.

"נכון, אבל נינה הייתה שם תמיד ואתה באת רק עכשיו. תן לי זמן להתרגל." היא שבה לחיך אליי.

ליטפתי את שיערה השחור קלות ונשקתי לשפתיה. הודיתי לאלוהים וליקום על הזמן הזה שבילינו יחדיו. על הדרך

שבה הנשיקות איתה גרמו לי לחוש הכי בר מזל בעולם. על הדרך בה עיניה הכחולות הבהבו כשדיברה על ריקוד.

על הדרך בה ישבה על ברכיי והייתה שלי. רק שלי.

"אם נינה היא חלק כל כך גדול בחיים שלך, הייתי רוצה לשמוע עליה." הסטתי קצוות שיער סוררת מפניה.

"היית רוצה לשמוע איך הכרתי אותה?"

הנהנתי.

"התחלנו ללמוד ביחד בכיתה י'. היינו באותה כיתה אבל לא היינו חברות. היא הייתה דיי בודדה וגם אני אבל רק

לקראת אמצע השנה התחברנו."

"למה דווקא באמצע שנה?" הסתקרנתי.

"בלי סיבה." ליעד משכה בכתפיה. "כנראה זאת הייתה תקופה שבה הרגשתי מאוד בודדה ונינה הייתה מאוד

נחמדה אליי."

"וככה מיד התחלת להיות חברות באש ובמים?" הקנטתי אותה.

"לא, תפסיקי. הקשר בינינו באמת חזק. אני מרגישה ששום דבר לא יהרוס אותו." אמרה בקול בטוח.

"עדיין לא הבנתי איך התחברתן כל כך." הודיתי.

"נינה רקדה פעם."

"למה היא הפסיקה לרקוד?"

"היא לא חשבה שהיא טובה מספיק בשביל לרקוד בהופעות. היא הייתה בקבוצה פחות מתקדמת משלי ואף פעם לא בחרו בה להופיע על במה." ליעד המשיכה.

"זה בטח קשה בשבילה לעודד אותך כשאת מופיעה על במה כשהיא אף פעם לא קיבלה את ההזדמנות הזאת." ניחשתי.

ליעד משכה בכתפיה.

"אם זה קשה לה, היא לא מראה לי את זה. היא מאוד חזקה." אמרה בהערצה. "לפעמים אני לא מבינה איך נערה בגילי יכולה להיות חכמה כל כך."

"ואני לא מבין איך נערה בגילך יכולה להיות מקסימה כל כך." נשקתי לאפה קלות.

"תפסיק להחמיא לי, אתה עוד תהרוס אותי." היא חייכה.

"אני לא יכול להרוס משהו שכל כך מושלם." אמרתי והתכוונתי לכל מילה.

"אני לא מושלמת ואף פעם לא אהיה."

"בשבילי את כן." אמרתי ונישקתי אותה. רציתי שהערב הזה לא ייגמר לעולם. רציתי שהרגע יקפא כשבריר שנייה בזמן ונישאר צמודים ומחובקים לנצח על הדשא בפארק כשמסביבנו קולות של ילדים מצחקקים וצוהלים. והלב שלי פעם כל כך חזק כמו שלא חשבתי שיפעם אי פעם. לראשונה הרגשתי שאני חיי ולא רק קיים.

*

באחד מימי החול בהם חזרתי מהעבודה גיליתי את ירדן יושבת בחדר שלי עם עיניים אדומות ונפוחות. תחילה חשבתי שמשוה קרה, שאבא קשור באיזה אופן להבעת פניה הירודה אך אבא לא הגיע הביתה עדיין. הוא היה עדיין בעבודה. זה היה חייב להיות משהו אחר. משהו שאני הייתי קשור אליו.

נכנסתי לחדר וחלצתי את נעליי. ירדן המשיכה לבהות בי במבט לא מרוצה. המשכתי לתפקד כהרגלי. הורדתי את החולצה המיוזעת שלבשתי והוצאתי חולצה נקייה מהארון. ירדן עדיין המשיכה לבהות בי בלי לפצות את פיה. "אם יש לך משהו להגיד לי, כדאי שתגידי לי עכשיו, כי אני הולך להתקלח." אמרתי לה ולקחתי את המגבת שלי ששכבה על הכיסא.

"יש לי משהו להגיד לך." לחשה.

המתנתי.

"איפה הפוסטרים של מתן? למה הורדת אותם?" קולה היה פגוע ולא מרוצה.

נזכרתי ביום שבת ההוא שקרעתי אותן לגזרים וזרקתי לפח. לא רציתי להכאיב לה. לא רציתי שתדע מה עלה בגורלן. בשבילה הן היו לא סתם פיסות נייר אלא פיסות אחרונות מחייו של מתן.

"הורדתי אותם ושמתי במגירה." שיקרתי והרגשתי פשוט מנוול שהייתי צריך להונות את אחותי הקטנה.

"במגירה?" קולה של ירדן היה מבולבל. "למה עשית את זה?"

משכתי בכתפיי והרגשה מרה עלתה בפי. קיוויתי שהיא לא תדרוש לראותן כי אז אהיה בבעיה.

"אני לא יכול להסביר, ירדן. פשוט לא יכולתי לראות אותם תלויים על הקירות כאילו הוא עדיין פה. כאילו הוא עוד

מעט ייכנס לחדר ויספר לי על הצבא..." קולי נדם לקראת סוף המשפט. לא היה דרוש הרבה מאמץ כדי להעלות את זיכרונותיו של אחי הבכור ז"ל לתודעתו. במיוחד כשאזכרתו הייתה קרובה כל כך. רק עוד שבוע נשאר. ירדן השפילה את מבטה.

"אני מרגישה שאני לא יכולה להתנתק ממנו. אני רוצה לתת לו ללכת, לשחרר אותו אבל הוא תמיד נשאר." אמרה לפתע לאחר שתיקה של מספר דקות. נשארתי לעמוד באותו מקום עם המגבת והחולצה ביד. "ומצד שני, המשיכה, אני מרגישה שאני אהיה אחות רעה אם אשחרר אותו, אם אשכח ממנו. אני אחות רעה, אוהד?"

"את לא אחות רעה." מלמלתי. הייתי צריך לשבת. התיישבתי לידה ואחזתי בידה. לא רציתי שהיא תבכה אבל הדמעות כבר צצו בעיניה וחצו את לחייה. לא יכולתי לעשות דבר כדי לעצור אותן. "רדני, בבקשה אל תבכי. אני שונא כשאת בוכה." אימצתי אותה לחיקי והרגשתי עוד יותר גרוע ממה שהרגשתי קודם. למה לעזאזל הורדתי את הפוסטרים? למה קרעתי אותם לגזרים? למה הבאתי את אחותי הקטנה למצב כל כך רעוע?

"אני שונאת את זה שמתן כבר לא יבוא." היא המשיכה להתייפח. היה זה היום בו הבנתי שהצער שלה גדול כמו הצער שלי. הכאב שלה גדול כמו הכאב שלי. ואותה הרגשה, שאף אחד לא מבין אותך בכאבך הייתה זהה לשנינו. הדחקנו וכאבנו, אך דווקא ברגעים שהכאב הפך למשהו משותף באה ההקלה. דווקא עם הדמעות הללו הרגשתי הזדהות. נזכרתי שוב שלא סיפרתי לליעד על מתן וכעסתי על עצמי. הבטחתי לעצמי שאספר לה עליו ברגע שאפגש איתה. היא חייבת לדעת עליו. ליעד חייבת לדעת מי היה מתן.

*

דווקא כשהייתי מוכן לספר לליעד על גורלו של אחי הבכור, או אפילו על העובדה שהיה לי פעם אח בכור, לא הצלחתי לעשות זאת. נדמה שהייתה עסוקה יותר מבעבר. אפילו השיחות בטלפון היו קצרות ולא ממצות. הרגשתי שהיא הייתה במקום אחר לגמרי כשדיברה איתי. כמעט כאילו בעולם אחר. אם זה לא הספיק, לקראת סוף השבוע ליעד התנצלה בקצרה והודיעה שלא נוכל להיפגש. לא טרחתי להסתיר את האכזבה שלי. הרגשתי מרוסק. כל השבוע חיכיתי ליום שישי כדי לראות אותה רק כדי להיתקל באכזבה. "מה? למה לא?"

"כי אני צריכה להתכונן למופע. זה מאוד חשוב לי. ואל תדאג, נינה תהיה שם כדי לעודד אותי." אמרה בקול קריר. "אבל רציתי שניפגש... זה יום שישי בערב. את לא יכולה להתכונן למופע כל הזמן." התעצבנתי. "אני יכולה וזה מה שאני אעשה." התעקשה. העקשנות שלה איימה להרגיז אותי עד לנקודת רתיחה. "ליעד... אבל רציתי להיפגש-"

"היו לנו עוד ימים להיפגש, אוהד. אל תדאג. וגם הודעתי לך שאני אהיה עסוקה. המופע הוא בשבוע הבא! זה מאוד חשוב בשבילי! אני חייבת להתכונן!" קטעה אותי בחיפזון. הטחתי את אגרופי בשולחן. הרגשתי מטומטם ועלוב. היא דחתה אותי שוב ושוב ואני רק התחננתי כדי לקבל שבריר של תשומת לב.

"בסדר. בהצלחה. אני חייב ללכת עכשיו." שיקרתי וניתקתי את השיחה. במשך מספר רגעים הבטתי במכשיר וציפיתי לראות אותה מתקשרת אליי כדי לשאול למה ניתקתי בגסות אך שום דבר לא קרה. המכשיר דמם. החלטתי לא לשבת בבית והתקשרתי ליובל ואיציק כדי לצאת איתם. היה לי חשק פתאומי לשתות בקבוק בירה. ליתר דיוק, תריסר בקבוקי בירה. בקבוק אחד לא הספיק לי כדי לשכוח את כל מה שכל כך לא רציתי להיזכר בו.

*

כל כך כעסתי על ליעד ועל התנהגותה כלפיי שהחלטתי לא לדבר איתה עד אמצע השבוע, או לפחות עד לרגע שבו היא תתקשר אליי. יום שישי עבר עליי בטשטוש מסויים. איני יכול לומר בוודאות מה היה שם. בקבוקי בירה, בר אפלולי ואולי אפילו כמה בנות שניסו להתחיל איתי שיחה וגילו את התנגדותי. בגלל המחסור במכונת יובל היה צריך להסיע אותי לשם והביתה. הדרך לבר הייתה שקטה יחסית לעומת הדרך בחזרה הביתה. הייתי כל כך שיכור שהבחורים פחדו להשאיר אותי לבד. אני זוכר אותם ממלמלים לי "אוהד, עברת את הגבול שלך... אוהד, עברת..." ואז התעוררתי במיטה בבגדים שאני לא זוכר שלבשתי, באמצע הלילה, עם האנג-אובר מטורף. הרגשתי שפטישים בלתי נראים הלמו בראשי.

בוקר יום שבת לא היה חיובי יותר. שקעתי בתוך המיטה ונעלתי את דלת החדר. כשאימא ביקשה ממני לבוא לאכול אמרתי לה שתניח לי כי אני לא רעב. הרגשתי על הפנים. ואם זה היה גרוע, זה לא היה הגרוע מכל. הדבר שהכי פגע בי היה העובדה שליעד לא התקשרה אליי. אפילו לא שלחה לי הודעה. הרגשתי שאני לא קיים בעיניה. אפס מאופס.

הימים הבאים לוו בהמון עצבים מצדי. העבודה בסופרמרקט נראתה לפתע מרגיזה ולא כייפית. הארגזים נראו כבדים יותר. אבא נראה מרגיז יותר בשתיקתו ואימא נראתה מרגיזה יותר בהתרפסות הבלתי נגמרת שלה כלפי כולם.

התרגזתי על כולם ללא אבחנה. כל העולם היה אשם בכך שליעד התעלמה ממני. כל העולם היה אשם בכך שליבי שרק התחיל לפעום היה בסכנת התנפצות.

*

ואז הגיע יום חמישי. התעוררתי מוקדם מהצפוי. הודעתי מראש שלא אגיע לעבודה. הוצאתי אוטומטית בגדים שחורים מהארון וצעדתי אל הסלון. מה שראיתי שם לא הפתיע אותי. הרהיטים כוסו באלפי תמונות ממוסגרות שלנו ביחד עם מתן, תמונות שאימא שקדה על הכנסתן למסגרות כל הלילה. המפה הלבנה על השולחן הוחלפה במפה שחורה. המזרנים של הספה והכורסאות הוצאו ממקומם והונחו על הרצפה במעגל. התריסים הוחשכו ובאמצע הסלון ישבה אימא שכמעט נבלעה בחשיכה בגלל בגדיה האפוריים.

הטקס הזה כבר היה מוכר לי. זה בדיוק מה שקרה לפני שנה. הבית נכנס לאבל עם כל משתתפיו. השחור עטף את כולנו ביום הזה, יותר מאשר בשאר ימי השנה. ידעתי שלקראת הצהריים יגיעו אנשים שהכירו את מתן כדי

להזדהות. חברים, חברות לשעבר, ידידים, מורים ואנשי צבא. הבית ירחש בהמולה שקטה של עצב וזיכרונות ויהיה ספוג באווירה דיכאונית עוד זמן רב מהיום.
צעדתי בחזרה לחדרי והרגשתי שאיני רוצה להתמודד עם היום הזה לבדי. לא יכולתי לעמוד בכך ולאחר דקת היסוסים חייגתי את המספר שלה. רציתי שהיא תדע. רציתי שתגלה סוף כל סוף מה הציק לי. מה הכאיב לי. מה שכן עמוק בתוכי. למרות שהתעלמה ממני במשך מספר רב של ימים בכל זאת אני הייתי זה שהתקשר אליה. אני הייתי זה שזקוק לה ולקולה.
צליל החיוג הלם באוזניי.

"הלו?"

"הלו, אוהד?" זאת לא הייתה ליעד. זאת הייתה נינה. רציתי לבעוט בכיסא מרוב עצבים. דווקא כשהייתי זקוק לליעד היא לא הייתה שם בשבילי.

"אפשר את ליעד בבקשה?" שאלתי בקול מדוד.

"היא... עסוקה."

"איפה היא? זה דחוף!"

"האמת שהיא נסעה לדימונה. להתכונן למופע של מחר."

"דימונה?" נחנקתי.

"כן."

"אז למה היא השאירה אצלך את המכשיר פלאפון שלה?" דרשתי לדעת.

שתיקה מהוססת מאחורי הקו.

"כי היא ידעה שתתקשר ולא רצתה שתפריע לה להתרכז- נינה לחשה בהתנצלות.

רציתי לרסק לה את הגולגולת באותו רגע. שנאתי אותה ואת עצמי באותו רגע. כעסתי כל כך.

"אני צריך שהיא תבוא. היא חברה שלי. יש היום אזכרה לאחי הבכור. תגידי לה את זה, אני מניח שיש לך דרך

ליצור איתה קשר." אמרתי בתסכול.

"אוהד... אני מצטערת כל כך."

"על מה?" פלטתי בפיזור נפש.

"על אח שלך." נינה אמרה.

"פשוט תגידי לה שתגיע אם היא יכולה. אני צריך אותה." קולי רעד.

"אני אשתדל, באמת. ושוב אני מצטערת." אמרה לי.

"זה בסדר... תודה."

ניתקתי את השיחה וידעתי מיד שליעד לא תגיע.

היא הייתה עסוקה מדי בריקוד שלה, בחיים שלה, בתכנונים שלה, בתוכניות שלה. הבנתי שאני לא הייתי חשוב לה

אף פעם. לא בהתחלה ולא עכשיו. נפלתי ברשת של מישהי שליבה היה קר כקרח. נפלתי ולא ידעתי כיצד לקום.

הייתי זקוק לתמיכה ולא היה שם אף אחד שירים אותי עלי רגליי.

עד לאמצע היום ישבנו ודיברנו עליו. אני, אמא, אבא וירדן. החשיכה הזיזה הצידה את הפחדים ואת הכעסים שלנו שחשנו אחד כלפי השני ודיברנו על מתן. על הילדות שלו, על ימי בית הספר שלו, על החברות שלו, על האהבות שלו ולבסוף גם על הצבא שלו. בחלק האחרון לא יכולתי להמשיך לדבר. היה לי קשה כל כך לחזור אחורנית לאותם ימים וחודשים אחרונים. זה היה כאב כמעט בלתי נסבל לדעת שאלו היו הימים האחרונים בחיים שלו. התקופה האחרונה בחיים שלו. תקופה שאחריה הגיע כאב עצום שאי אפשר לתאר.

חודשיים לפני השחרור שלו החיים שלו נעצרו לתמיד. אימא וירדן בדיוק התחילו לספור את הימים עד שיהיה חייל משוחרר. אזרח. האח שתמיד היה שם בשביל כולם. ואני קינאתי בסתר ליבי שנותר לי זמן כה רב לטחון בצבא. עוד שנה וחודשיים. בדיוק שנה הפרש. באחת הפעמים האחרונות כשחזרנו הביתה יחדיו, אחרי ארוחה גדולה וחגיגת שאימא הכינה עבורנו מתן הפתיע ואמר שהוא מתכנן לעשות טיול ארוך במזרח אחר הצבא.

מתן תמיד היה מדבר על טיולים לארצות מרוחקות אך אף פעם לא חשבתי שהוא מתכנן לכך ברצינות. באותו לילה הוא סיפר לי שהטיול שלו ייאלץ להמתין. שאלתי למה והוא ענה לי שהוא רצה לחכות ליום שבו אני אשתחרר כדי שנעשה את הטיול יחדיו, מן חווית אחים שכזאת. מה שהוא אמר ריגש אותי והלהיב אותי בו זמנית. צמאתי לאותו טיול מאז אותו רגע. לאותה הזדמנות להשתחרר. לאותו טיול שתכננו לעשות יחדיו. אך החלומות והתקוות שלי נקטעו מהר מכפי שיכולתי לדמיין. כעבור שבועיים הגיעה אותה שיחת טלפון נוראה. אימא צעקה. צעקה שחרוטה בזיכרוני לנצח נצחים. זעקת אימה.

ואז הם הגיעו. המפקד. המ"פ. הם דיברו בשקט עם ההורים. עליי פקדו להישאר עם ירדן בחדר ולא לצאת. הרגשה של כבדות נוראית פקדה אותי כשראיתי אותם עומדים בדלת. ירדן עדיין לא הבינה מה קרה אבל אני ניחשתי מיד. לאחר חצי שעה של ישיבה שקטה בחדרה הייתי חייב לצאת. נכנסתי לשירותים, רכנתי מעל האסלה בשירותים והקאתי. אבל אפילו זה לא שחרר אותי מהעול שנשאתי מאז אותו יום. הרגשתי שאני כלוא בתוך עצמי. אותה הרגשה תמיד הייתה איתי ואף פעם לא עזבה. כבלה אותי בשרשרותיה בדיוק כמו שמתן כבל את עצמו אליי בזיכרונותיו.

קצת לפני שתיים נשמעה דפיקה בדלת. הנחתי שהאנשים החלו להגיע כדי למסור את התנחומים שלהם ולהזדהות אך כשפתחתי את הדלת לא עמדו שם המכרים של מתן או אנשי צבא. היחידה שהייתה שם הייתה נינה אדומת הלחיים.

"אוהד... אני כל כך מצטערת." פלטה בחיפזון. היא נראתה כה קטנה לפתע. נמוכה פי שתיים מכפי שזכרתי אותה. "כששמעתי על האזכרה של אחיך הייתי חייבת לבוא. ניסיתי לשכנע את ליעד להגיע אבל היא לא יכלה אז שידלתי אותה להביא לי את הכתובת שלך... אבל אם אתה לא רוצה שאהיה פה אתה צריך רק להגיד כי-"

"נינה", קטעתי את שטף דיבורה בקול שקט. "זה בסדר, את יכולה להיכנס."

זזתי הצידה ונתתי לה להיכנס אל הסלון החשוך.

צעדנו מבעד לצללים אל תוך החדר שלי. כשנכנסנו פנימה התיישבנו באי נוחות על הרצפה בעודנו נשענים עם גבנו על המיטה שלי ושתקנו.

לא היה לי אכפת מי יושב לצידו, נינה או ליעד, העיקר שמישהו יהיה שם, למקרה שאשבר, למקרה שארצה לשתף ברגשות האיומים שדקרו בי ללא הרף מדי יום ביומו. ישבנו בדממה על הרצפה הקרה במשך זמן מה והבטנו במיטה הריקה ממולנו.

במבט מן הצד היה זה לבטח מוזר לראות שני אנשים חולקים יחדיו שקט מוחלט, אך באותו יום שוב דבר לא היה חשוב מלבד מתן. רציתי להעביר בראשי את כל הזיכרונות שנותרו ממנו, כדי שלא אשכח חלילה את דמותו או את צליל צחוקו כשמישהו סיפר משהו מאוד מצחיק. לעיתים הרגשתי שכל אלו נעלמים ממני ואז הייתי ממחר לפשפש במעמקי זיכרוני כדי לחזור ולמצוא את אותם שברירים של זיכרונות, שברירים של זמן... כי זה מה שנשאר מאחי הבכור, רק שברירים וסדקים בלב שלי.

"את רוצה לראות איך הוא נראה?" שאלתי לפתע והבטתי בה. היא לא הייתה ליעד. לא היה בה את החן המהפנט הזה שקשר אותי כשעיניה הכחולות של ליעד ננעצו בי. עיניה היו פשוטות וחומות ועם זאת עצובות מסיבה לא ברורה. היא הנהנה ואני קפצתי חיש מהר על רגליי ופתחתי את הארון.

במדף העליון היו אלבומים ישנים שאימא שמרה עליהם כאילו היו אוצר בלום. הפליא אותי שלא הוציאה אותם כדי לדפדף בהם בסלון אך נדמה שהתמונות הכאיבו יותר מאשר שימחו. כל תמונה שיקפה רגעי אושר שהיו ולא יחזרו עוד. כל תמונה שיקפה את גודל האובדן שחווינו.

התיישבתי לידה ונתתי לה את אחד האלבומים כדי שתעיין ביניהם. אני זוכר שחשבתי שזה הבן אדם הראשון שלא היה קרוב משפחה שנתתי לו את הזכות לעלעל בעבר שלי. לא הרגשתי אי נוחות באותו יום. אפילו שמחתי שיש אדם שמוכן לקחת חלק קטן בעול שסחבתי כבר שנתיים שלמות.

"פה אני בן תשע... ומתן בן אחת עשרה... וירדן, היא משחקת פה עם הכדור... היא ממש קטנה בתמונה הזאת." הצבעתי על הפרצופים הקפואים שחייכו בגן שעשועים. "וכאן... זה מתן כשהוא הלך לתיכון... אני קינאתי בו כי רציתי ללכת ביחד איתו ועדיין הייתי בחטיבה..."

נינה העבירה דף אחרי דף עד שהתקרבה אל סוף האלבום. התמונות האחרונות היו תמונות של מדים. מתן במדים. מתן בטקס השבעה שלו. מתן בתוך טנק. מתן עם שכפצים. מתן עם החברים לגדוד. ואז הופעתי אני, לפתע פתאום במדים שלי.

"וואו... לא ככה דמיינתי אותך בתור חייל." אמרה לפתע ונעצרה על תמונה שלי. רציתי להגיד לה שתעבור הלאה, לא אני הייתי חשוב אלא מצן, אך היא המשיכה להביט בתמונה עד שהעברתי את העמוד במקומה.

"אני לא חשוב, מתן הוא זה שחשוב." סיננתי כשהגענו אל הדף האחרון. התמונה האחרונה צולמה במדבר. זה היה אחד המבצעים שהוא לא היה מוכן להגיד מילה לגביהם. סודיות צבאית. מסביבו טונות של חול ומשאיות צבאיות. תמיד ניסיתי להחיות את התמונה הזאת. התמונה האחרונה של אחי הבכור ז"ל. ניסיתי לחשוב על מה הוא חשב כשהצטלם. האם היה לו קשה, עצוב, האם הרגיש מרוחק? האם הרגיש געגוע הביתה? החיוך שלו לא הסגיר את כל אלו. החיוך שלו היה ונשאר רחב וכובש.

סגרתי את האלבום והנחתי אותו על המיטה מאחורינו. נינה נאנחה.

"אני אפילו לא יכולה לדמיין את הכאב שמרגישים... אני מאוד מצטערת, אוהד-"

"את לא אשמה." פלטתי בכעס. "למה כולם אומרים שהם מצטערים?! הרי זאת לא אשמתם. את לא היית שם, את לא הרגת אותו!"

נינה השתתקה מיד ולחייה האדימו. נדמה שאפילו הפסיקה לנשום לדקה. כבשתי את פניי בידי.

"אני-לא יודע להתמודד עם המצב הזה, במיוחד כשיש אנשים מסביבי." אמרתי מבעד לעיניים רטובות למחצה.

הדבר האחרון שרציתי היה שהיא תראה אותי בוכה. נשמתי עמוקות והתרוממתי על רגליי.

"את רוצה לשתות? כן, אני אביא לך משהו לשתות!" יצאתי מהחדר מהר ככל שיכולתי. הייתי חייב לנשום. כל כך

רציתי להכניס אנשים אל תוך מעגל הכאב שלי אך לא העליתי בדעתי שזה יכול להיות קשה כל כך.

כשחזרתי לחדר עם כוסות המים נינה עדיין ישבה באותו מקום עם לחייה נותרו וורודות כשהיו. בסלון אימא החלה

להתארגן לקראת הנסיעה לבית קברות הצבאי. היא שאלה אותי אם גם הנערה שנחמדה שבאה אליי תצטרף אך

לא ידעתי מה לענות לה וגם לא ידעתי אם אני רוצה שנינה תצטרף אליי.

בסופו של דבר הצעתי לה לבוא איתנו. היא היססה בביישנות שלמדתי להכיר אך הסכימה לבסוף. ישבנו אני, נינה

וירדן במושב האחורי וכל אחד היה שקוע עמוק במחשבותיו. אימא שישבה במושב הקדמי בכתה ולא טרחה

להסתיר את דמעותיה. אבא נהג באיטיות ולא הביט באף אחד מאיתנו.

המסע לבית הקברות היה קשה תמיד. היה זה כמו טיול אל מחוזות המוות. עשרות חללים. עשרות מצבות שניצבו

כמו מבנים קטנים ששמרו על המתים שלנו. עשרות פרחים נבולים למחצה. עשרות חיילים שמצאו את עצמם

נקטפים לפני הזמן.

שיירה של מכוניות הצטרפה אלינו בדרכנו ולאט לאט ראיתי שורות של מכוניות נוסעות אחת אחרי השנייה בקצב

אחיד כמו זחל ארך רגליים. נינה השפילה את מבטה אל ידיה ולא הוציאה מילה מפיה עד שאבא עצר את המכונית

אל מול שערי הברזל וכיבה את המנוע. הגענו.

*

הכאב הכהה את חושיי וסימא את עיניי כשהתקרבו אל הקבר שלו. הידיים נרעדו. גרוני יבש. הרצפה רקדה

מתחת לרגליי והרגליים אך בקושי החזיקו את עצמן. צמרמורת עזה תקפה אותי כמחטים ששרטו את גופי ללא

רחמים.

שמעתי את בכייה של אימא כשנגעה באבן השיש הקרה ואת ירדן מחבקת אותה ואת אבא נשבר ובוכה ואני לא

הצלחתי לבכות. ההרגשה שהרגשתי הייתה מעבר לבכי.

הרגשתי שהייתי מעדיף להיות זה ששוכב בקבר במקומו. הרגשתי שעדיף שאני הייתי נספה באותו מבצע צבאי

ולא מתן. החיים שלו היו יקרים בהרבה משלי. הם היו מלאי משמעות, מלאי אופטימיות ודווקא אותם אלוהים קטע

באמצע הדרך. דווקא אותו הוא לקח מאיתנו, את מתן שלי, את אחי הבכור.

אני זוכר שזזתי הצידה כדי לתת למפקדים ולחברים לעבור ולמלמל מספר מילים שנדמו כמנחמות מבעד לדמעות

שלא ניחמו.

אני נותרתי מאובן וקר, עדיין מסרב להאמין שזה קרה. עדיין שקוע באשליה שיום יבוא ומתן יבוא הביתה ויצחק

על כולנו בפרצוף. טעם של דם עלה בפי והרגשתי את ידה של נינה לוחצת את ידי בלחיצה רפה. איני זוכר כיצד הבעת פניה נראתה באותו רגע אך היא בכתה.

רציתי לשאול אותה למה היא מסוגלת לבכות ואני לא מסוגל. למה היא יכולה להישבר מול כולם בלי פחד ואני, שהכאב כה חד ובוהק בתוכי אינני מסוגל להביע את רגשותיי. חיבקתי אותה. או שנתתי לה לחבק אותי. נדמה שהיא מחזיקה אותי על רגליי למרות היותה קטנה פי שתיים מגובהי.

המפקד האחרון של מתן נשא הספד. נאום מצער שהיה מלא בזיכרונות גנובים של מתן מימיו בצבא. הגיוס של לקרבי. המוטיבציה העניקית שהייתה ספוגה בדמו לתרום למדינה. הדרך בה עודד את חבריו לצוות בכל מצב, אפילו תחת אש. החיוך שלו שכולם זכרו. ואז הימים האחרונים של חייו. מבצע עוטף עזה שבו שוגרו הטנקים אל שטחי הרצועה. המילים האחרונות בקשר עם הטנק. הנסיעה ברחובות אורבי הערבים כחיידקים שצצו מכל פינה עם בקבוקי תבערה. ואז העלייה על המוקש. הטנק שהתפוצץ וקרע לגזרים את שלושת האנשים שהיו בתוכו, וביניהם מתן.

הרגשתי את גופה של נינה מתכווץ כששמעה את המילים האחרונות. היא בהתה בתגובה שלי שנותרה אדישה כמו מההתחלה. אך איך יכולתי לספר לה שאני מתפוצץ מבפנים? איך יכולתי לספר לה שאני כועס על עצמי ועל זה שזה היה הטנק שלו שעלה על מוקש ולא שלי? הרי גם אני הסתובבתי ליד הגבול בטווח ירייה. הסתובבתי קרוב למוות אך הוא לא לקח אותי. נזכרתי בכל אותם הפעמים שרציתי למות בכוונה. רציתי למות כדי לא לחיות עם הסבל הזה שהוא הותיר מאחוריו. משפחה הרוסה. משפחה מרוסקת. משפחה שלא תוכל להיות מאושרת אף פעם כי היא כבר לא שלמה.

השמש הלמה בראשי. אנשים מסביבנו הניחו פרחים על המצבה. הדליקו נרות נשמה. בכו. קרעו ברכי. ניסו לדבר איתי אך ללא הצלחה. ואז הם החלו ללכת. להיעלם. להשאיר רק אותנו. גם נינה התרחקה ונתנה לי את הזמן הפרטי שלי כדי שאוכל להתייחד עם הזיכרון שלו. לבסוף הם הותירו אותי לבדי. התקרבותי אל האבן ולחשתי.

"אני עדיין לא מאמין שאתה פה... מתן. תמיד היית האח שכל כך הערצתי. האח שכל כך רציתי להיות דומה לו. היית האח הכי טוב שיכולתי לבקש. אני מנסה להיות חזק. אני מנסה לא להישבר. אבל אני נשבר בכל זאת כי זה כל כך כואב. הלוואי והייתי פה במקומך. הלוואי ואתה היית בא אפילו פעם אחת כדי לדבר איתי. אתה חסר לי כל כך. המילים שלך חסרות לי. האופטימיות שלה. המבט המאושר שדרכו ראית את העולם. אני לא כמוך. אני לא אהיה כמוך. אני לא מסוגל ואני שונא את עצמי אפילו על זה שאני מנסה. תסלח לי על זה שאין לי דמעות. שאני לא בוכה. אני פשוט לא יודע איך להמשיך לחיות.... הכל מרגיש חסר טעם ולא שלם בלעדיך. למה עזבת?"

התכופפתי על ברכיי והנחתי את ראשי על האבן. ככה התקרבותי אליו. אפילו במעט. ציפיתי שהוא יבוא וינחם אותי. בדרך נס. בחיזיון של חלום. אבל לא היה שם שום דבר. רק אני והקברים. רק אני ושורה של מצבות כאות לחיילים הצייתנים שפעם היו שם. עשרות לבבות שבורים הותירו מאחור.

באותו יום לא חשבתי על ליעד. לא חשבתי על הרגשות שהתחלתי להרגיש כלפיה. למעשה לא הייתי בטוח שאני יכול להרגיש משהו מבעד לחור הזה שנפער בבית חזי. שכחתי ממנה וממופע הריקוד הטיפשי שלה. שכחתי מכך שהתרגזתי וכמהתי לתשומת לב ממנה. שכחתי את הכל.

כשצעדתי יד ביד עם נינה בחזרה אל המכונית חשבתי לעצמי איזה מזל שהגיעה לפה איתי. הייתי כל כך אסיר

תודה שלא נטשה אותי. אפילו שלא הכירה אותי היא באה כדי לנחם. כדי להשתתף בצער שלי. כשחזרנו הביתה ביקשתי ממנה לחכות מעט בכניסה בעודי מלווה את אימא אל תוך הבית. שתייהן שבורות ומפורקות כמו בפעם הקודמת. שתייהן מלאות דמעות של צער ויגון. אבא נכנס הביתה אחריהן ונתן בי מבט מוזר אך לא דיבר איתי. אפילו הוא לא העז להגיד לי מילה עוקצנית ביום שכזה. כשיצאתי בחזרה החוצה נינה הילכה בצעדים קטנים על שביל האבן. היא הסתובבה לקראתי כשצעדתי לעברה. עיניה עדיין היו אדומות ונפוחות מדמעות. חששתי שתגיד לי משהו על בית הקברות. על הדרך שבה לא הצלחתי לבכות. על הדרך שבה התמוטטתי ליד הקבר שלו אך היא לא אמרה דבר על כך. במקום זאת אמרה: "אח שלך היה גיבור, אוהד. עכשיו אני חושבת שאני מתחילה להכיר אותך קצת יותר. אני רק יכולה לדמיין כמה אהבת אותו והוא אהב אותך. אני בטוחה שהוא שומר עליך מלמעלה." אפילו כשאמרה זאת מעיניה נורו דמעות. "אני מצטערת שאני בוכה... מצטערת שאני מעציבה אותך אבל בחיים שלי לא דמיינתי שאתה עובר משהו כל כך קשה."

"תפסיקי." אמרתי ברעד. "בבקשה אל תבכי, אני לא יכול..."
"אני מצטערת..." היא מחתה בכוח את דמעותיה. "כמה חבל שליעד לא מבינה אותך, את מה שאתה עובר... היא בכלל לא יודעת על אח שלך... על הזיכרונות שיש לך ממנו."

שמה של ליעד נשמע מוזר לפתע כשבקע משפתי. כמעט כאילו היה זה שם אסור שלא צריך להיאמר. עיניה הבהבו מולי אך סילקתי אותן. סילקתי את אותו מבט חודר שהיה לה. סילקתי אפילו את הפרפרים בבטן שגרמה לי. לא רציתי להיזכר בה כעת. לא רציתי להיזכר בשום דבר.

"תודה שבאת, זה באמת נחמד מצידך." אמרתי בכנות. "לא ציפיתי לזה בכלל."
"גם אני לא." הקול שלה בקושי נשמע. "אני רציתי לשכנע את ליעד בכוח להגיע אבל היא נשמעה כל כך מרוכזת במופע מחר שהיא לא השתכנעה. אפילו אני כעסתי עליה כי היא חברה שלי והיא בדרך כלל לא מתנהגת ככה. זה היה לגמרי לא מתחשב מצידה הרי היא חברה שלך."

המילים הללו הכעיסו אותי. הכעס פעפע בוורידים שלי. חדר עמוק מתחת לעור והכה בעצמות שלי.
"איזה מן חברה מתנהגת ככה?" פלטתי בכעס. "איזה מן חברה מעדיפה מופע דבילי על פני חבר שלה שרע לו?"
נינה נרעדה ומשכה בכתפיה. נדמה שהיא התביישה בחברתה בפעם הראשונה. היא הייתה נבוכה ביותר. הסתבכתי במחשבותיי. בכעסים שלי. ברגשות שלי. בתסכולים שלי. אם רק הייתי פיכח ופחות שיכור מרוב ערבוב של כאב ואכזבה הייתי נוהג אחרת. לא הייתי מדבר רעה על ליעד. לא הייתי מאז להשמיץ אותה ועוד בפני חברתה הטובה. אבל הייתי שיכור ומבולבל וידעתי מעט מאוד על מעשיי, כאילו אותם אירועים קרו למישהו אחר ואני הייתי רק צופה רואה ובלתי נראה מהצד.

חיבקתי אותה שוב. את נינה. ליתר דיוק עטפתי אותה בזרועותיי. אני זוכר שהיא מלמלה משהו לא ברור וברגע הבא כבר היינו באמצע נשיקה. אחזתי בלחייה שעדיין היו רטובות מדמעות מלוחות ולא היה אכפת לי משום דבר. ידעתי שלרגע בודד אחד שטפתי מעצמי את העצב, הכאב, הפחד והאובדן שליוו אותי. הנשיקה הזאת השכיחה ממני את הכל. ואז היא נגמרה. כמו שהתחילה, בחטף.

נינה התרחקה בזעזוע ורעד, לחייה בערו מבושה בגוון עמוק יותר מאיי פעם. לשנייה אחת קפואה היא פשוט בהתה בי ללא מילים, כאילו לא ציפתה להתנהגות כזאת מצידך, כשבעצם לשנינו היה חלק במה שקרה, ואז

הסתובבה והחלה לרוץ לכיוון ההפוך ממני, כאילו אם תרוץ מהר מספיק תוכל להחזיר אחורנית את הזמן ולהעמיד פנים שזה לא קרה. הבטתי בה מתרחקת וקצב הריצה שלה שהתגבר יותר ויותר עד שנעלמה מעיניי. נגעת בשפתיי בידי ולפתע התפכחתי.

"אידיוט. אתה חתיכת אידיוט, אוהד." אמרתי בקול רם כלפי עצמי והד מעשיי החלו לחלחל אל תוך ראשי. "פשוט אידיוט."

פרק 11

לא היו הרבה רגעים בחיי עליהם התחרטתי על מעשיי. למעשה, יכולתי לספור את הרגעים הללו על יד אחת. פעם אחת התחרטתי על כך שהחלטתי להבריז מבין הספר בכיתה ד', הלכתי עם חבר לצפות באמון של שחקני כדורגל מבין השיחים. כשאימא ואבא גילו את ההברזה הראשונה שלי בבית הספר היסודי אבא ריתק אותי לחדרי והודיע לי שלא יסבול מצדי 'שטויות מסוג זה'. הפעם השנייה בה התחרטתי על דבר כלשהו שעשיתי התרחשה בגיל מודע יותר, זאת הייתה הפעם בה שברתי לאבא את האף. חשבתי שזאת תהיה גם הפעם האחרונה שעשיתי דברים שעדיף היה לו הייתי נמנע מהם, אך הנשיקה עם נינה הוכיחה לי שטעיתי. הנה אירוע נוסף שהתווסף לרשימה הקצרה של הדברים שעליהם אני מתחרט.

אל תבינו אותי לא נכון, הנשיקה עצמה הייתה נפלאה ושונה מנשיקות אחרות שהיו לי. לנשיקה הזאת הייתה מטרה והיא לשטוף מעצמי את כאב האובדן שהרגשתי. להשכיח ממני לרגע את החור שנשאר פתוח בלב שלי. לסמא מעט את עיניי בלהט. התחרטתי עליה כי במובן כלשהו בגדתי בליעד.

בגדתי באמון שלה. בגדתי בקשר שלנו. שיקרתי לה ולעצמי. ואם זה לא גרוע מספיק, עשיתי את זה עם האדם הכי קרוב אליה בעולם, החברה הכי טובה שלה.

נכנסתי חזרה הביתה כשרגשות לא מוכרים שוצפים בתוכי. לא התכוונתי להתחפר בתוך הלב שלי בניסיון להבין כיצד הרגשתי וכיצד לתקן את העוול שגמרתי לו. שנאתי לקדוח במחשבות שלי כי ידעתי שאין בכך שום תועלת. העדפתי להדחיק. להכחיש. להתעלם. אלו היו הדברים שהייתי טוב בהם. חשבתי שאם אעמיד פנים שהנשיקה לא קרתה אולי היא תיעלם מזיכרוני. הייתי בור וטיפש וניסיתי להעמיד פנים שזה לא קרה.

כשיום האזכרה הגיע לתומו מצאתי את עצמי שוכב במיטתי בעיניים פקוחות ולא מצליח להירדם. ניסיתי להדוף מעלי את מחשבותיי. ליעד ונינה גרמו לי לעשות דברים שלא התגאיתי בהם.

ליעד סובבה את ראשי עד שאיבדתי את עצמי בכל פעם שהייתי לידה. הייתי שיכור ומהופנט בחברתה. לא הייתה כל דרך לחשוב בהיגיון כששהייתי לצד עיניה הכחולות. היא כבשה אותי וכיבתה כל מחשבה הגיונית שהעזה להתנגב לראשי. הייתי חסר אונים.

ונינה, הייתה נערה שקטה ומופנמת שלא ידעתי כיצד להתייחס אליה. מצד אחד היא הייתה שם בשבילי ברגע בו הייתי זקוק לעזרה ומצד שני לא יכולתי להבין אותה, את התנהגותה, את המסירות הבלתי נגמרת שלה לליעד.

שתי הבנות הסתובבו בראשי במעגלים עד שהחלטתי להפסיק את הקשר שלי עם שתיהן. ההיכרות איתן הובילה אותי בשבילים סבוכים אל עבר כביש ללא מוצא. הייתי חייב לפנות לאחור לפני שהיה מאוחר מדי. להימלט.

להפסיק עם הטירוף הזה.

סיכמתי בליבי שמחר אתקשר לליעד ואספר לה שהקשר בינינו נגמר. בין כה וכה התעלמה ממני במשך ימים וסירבה ליצור קשר, אז ניחשתי שהאובדן שלי עבורה לא יהיה גדול מדי. בדרך זו לא אצטרך לספר לה על מה שקרה עם נינה, בדרך זו לא אצטרך להתמודד עם העובדה שהתנהגתי כמו בוגד. התהפכתי על בטני ועצמתי את עיניי. חשבתי בשביעות רצון מדומה שהגעתי לפתרונה של הבעיה. חשבתי שאוכל להתרחק מן הקסם והכישוף שהוטל עליי, מן ההתאהבות שרבעה עליי. לאחר מספר דקות נרדמתי, עייף אך מרוצה. כמה טעיתי באותו לילה. לא ידעתי שהייתה זו רק תחילתו של הסיבוך. סיבוך שנכרך סביבי ולא רצה להיפרם. סיבוך בשם ליעד.

*

ביום למחרת גירדתי את עצמי מהמיטה בחוסר חשק ונסחבתי לעבודה. יואב, המנהל שלי נתן לי מספר ימי חופש, עקב האזכרה, אך אני אילצתי את עצמי לקום בכל זאת. העדפתי להעסיק את עצמי בעבודה מאשר להיקבר מתחת לשכבות ייאוש בבית. האווירה בסלון הייתה עכורה ועגמומית כשנכנסתי למטבח מוקדם בבוקר. התמונות הממוסגרות שבהן הופיע אחי הבכור ז"ל עדיין עמדו על כל מדף אפשרי. הפרצוף המחייך שלו הביט בי ורק גרם לי לרצות לברוח מהמקום אותו כיניתי 'בית'. הרגשתי חנוק. הייתי חייב אוויר לנשימה. כשהופעתי ליד משאיות המזון בסופרמרקט, חבריי הסבלים הופתעו לראותי אך לא הקדישו לכך תשומת לב יתרה. במהלך המשמרת שלי העמסתי בידי מספר רב ככל הניתן של ארגזים ונשאתי אותם פנימה. רציתי להתיש את עצמי. כדי שאוכל לתפקד כמכונה. לא לחשוב. לא להרגיש. רק לפעול. בהפסקת האוכל כולם התנפלו על הכריכים שהביאו מהבית ורק אני נשענתי על המעקה בחוץ ונתתי לשמש לשרוף את עורי. נטשה ראתה אותי עומד בחוץ והתקרבה לעברי. נרתעתי מעט. אף פעם לא הרגשתי נוח בחברתה. "למה אתה לא אוכל?" שאלה. משכתי בכתפיי. "יואב סיפר לנו על אחיך." היא המשיכה. נטשה הייתה זרה לי ולא הכירה את מתן. לא הייתה לה שום זכות להעלות את זיכרונו של אחי על בדל שפתיה. "אני לא רוצה לדבר על זה." סיננתי בבוטות. "טוב, אני אניח לך, אבל אתה תמיד יכול לדבר איתי אם אתה רוצה." היא החלה לחזור אל פנים הבניין הקריר. "אני יודעת מה אתה מרגיש, גם אני איבדתי את אבא שלי." לפני שהספקתי לומר מילה היא כבר צעדה פנימה והתרחקה ממני. נשארתי לעמוד בחוץ עד לתום ההפסקה ואז

עבדתי במרץ עד שלא הרגשתי את שרירי ידי. בסוף היום הלכתי הביתה בלית ברירה ונזכרתי שהחלטתי בלילה הקודם להתקשר לליעד ולסיים את הקשר איתה.

השיחה הזאת נתלתה על גבי כמשא כבד שלא רציתי להמשיך לסחוב. הוצאתי את הטלפון הנייד שלי מהכיס ושידלתי את עצמי להתקשר אליה.

'אוהד, הקשר הזה חייב להסתיים. אל תמשוך אותו סתם כך.' חשבתי לעצמי וחייגתי את המספר. ליבי נפעם מהר יותר כשהיא ענתה.

*

"הלו, אוהד?" שאלה. קולה הענוג העביר בי צמרמורת בניגוד לרצוני.
"כן."

"מה נשמע? ההופעה שלי הסתיימה לפני חצי שעה, אם זה מה שרצית לדעת." היה משהו עצוב בקולה. לרגע אחד חשבתי שנינה סיפרה לה על הנשיקה החפזזה שלנו אך מיהרתי להעיף את המחשבה הזאת מתודעתי. נינה לא הייתה עושה זאת. היא לא הייתה פוגעת בכוונה תחילה בחברתה.

"איך הייתה ההופעה?" שאלתי בסתמיות. לגמרי שכחתי מאותה הופעה שהיא התרגשה כל כך ממנה. ההתרמה למען ילדים נזקקים, אותה הופעה שגזלה את רוב זמנה הפנוי ולכן לא היה לה זמן כדי להיפגש איתי.
"נפלאה, באמת שהילדים ממש שמחו לראות אותנו. חבל שלא היית כאן כדי לראות את הילדים האלו מחייכים ורוקדים." שמתי לב שלא הייתה כל התלהבות בקול שלה. היה זה מוזר בהחלט כי היא תמיד התלהבה כאשר דיברה על הריקודים שלה.

"את בסדר?" שאלתי. קולה שידר אליי מצוקה שגרמה לי לשכוח את מה שרציתי להגיד לה מלכתחילה.
"אוהד, אני מרגישה לא טוב." פלטה.

"מה זאת אומרת?"

נשמעה שתיקה מהוססת מאחורי הקו.

"לא הרגשתי טוב כל השבוע. הייתי חלשה ואתמול אפילו התעלפתי באמצע החזרה. הם רצו להחזיר אותי הביתה אבל לא הסכמתי, אתה הרי יודע כמה ההופעה הזאת חשובה בשבילי."

"התעלפת?" שאלתי בדאגה. "למה זה קרה? לא אכלת מספיק? לא שתית?"

"שתיתי. אני לא אוכלת לפני הופעות. אני צריכה לשמור על המשקל שלי."

"אני חושב שהתשת את עצמך בחזרות. את חייבת להאט את הקצב." קולי נשמע נוקשה ונוזף. למה עשתה זאת לעצמה? למה הרסה את הגוף שלה בגלל הריקודים שלה?!

ליעד החליטה להתעלם מדבריי והמשיכה:

"אני מקווה שאתה לא כועס עליי. אני גם נורא מצטערת על אח שלך. נינה סיפרה לי על ההלוויה."

לא ידעתי מה לומר. שוב נדחקתי לפינה.

"כן, ההלוויה הייתה קשה."

"אוהד, אני צריכה אותך ואת התמיכה שלך יותר מכל דבר עכשיו." אמרה לפתע ונדמה שהיא התחילה לבכות

מאחורי הקו. קולה הפך ללחישה.

הלב שלי נמחץ. לא יכולתי לעזוב אותה בדרך הזאת. זה לא הייתי אני. לא הייתי מסוג הבחורים שנטשו בחזרות ללא הסבר באמצע יום בהיר. לא הייתי מוכן להפיל עליה את הפצצה. במקום זאת עשיתי את מה שתמיד הייתי עושה. הסמכתי להישאר. הסכמתי לתמוך בה. להיות שם בשבילה. לנסות להיות החבר שרציתי להיות ועבורה לתקן את הטעויות שעשיתי. ידעתי שמאחורי החברות שלנו עמדו לא מעט שקרים. לא מעט מילים שלא נאמרו וסודות שלא נחשפו אך עדיין רציתי להיות שם עבורה. להיות הקיר שיגן עליה. להיות הבחור שרצתה שאהיה. "אני פה בשבילך, ליעד." נשברתי לבסוף. "את יודעת שאני פה תמיד. אני הרי אוהב אותך." שוב נשמעה אותה שתיקה מאחורי הקו, ואז לחישה: "כן, אני יודעת, אוהד. אני יודעת."

*

הפגישה המחודשת ביני ובין ליעד התקיימה בפארק ליד הבית שלה. פרסנו שמיכה צבעונית שהיא הביאה מביתה על הדשא ונשכבנו עליה, נותנים לקרני השמש לדגדג את פנינו. הייתה זו שעת אחר צהריים ביום שישי והשכונה בה היא גרה הייתה מנומנמת בשעה זו של היום. תחילה לא ידעתי כיצד לנהוג בה, במיוחד אחרי הנשיקה שקרתה עם נינה ועם כל האי נוחות הזאת בכך שלא סיפרתי לה עליה, אך כשראיתי את הנערה שלי החששות התאדו כלא היו. היו שם רק אותן עיניים כחולות וצלולות ואותו גוף דקיק שנבלע בתוך החיבוק שלי. היה נדמה לי שליעד הולכת ונעלמת עם כל יום שעבר. לא התקשיתי להאמין לה שהייתה חולה בשבועות האחרונים. מראה גופה בהחלט העיד על כך. עיגולים שחורים עיטרו את עיניה, עורה היה חיוור וחסר במרץ לעומת הפעם האחרונה שראיתי אותה. היא כמעט ולא חייכה עבורי כשנפגשנו, כאילו שכחה כיצד להפעיל את שרירי הלחיים. "אלוהים, ליעד. מה קרה לך?" לחשתי אל תוך שיערה כשאימצתי אותה לחיקי. גופה השברירי נרעד בזרועותיי. "שום דבר, אוהד. שום דבר." היא פלטה. "ספרי לי." ביקשתי כשנשכבנו על השמיכה אך היא לא רצתה לדבר על כך. היא עצמה את עיניה ונשמה עמוקות. רציתי לנשק אותה. את מצחה. את לחייה. את שפתיה. את צווארה אך לא העזתי בינתיים. במקום זאת אחזתי בידה ברכות ונשמתי נעצרה כל פעם מחדש מיופיה. "אם את לא רוצה לספר לי מה קרה לך, אני לא אכריח אותך." אמרתי לבסוף. היא פקחה את עיניה והביטה בי. "יש דברים שעדיף לך לא לדעת לגביהם. אבל אני כן רוצה לשמוע על אחיך ז"ל... אם יש לך חשק לספר לי, אני אשמח להקשיב לך."

משהו בבטני קיפץ ולא נתן לי מרגוע. לא רציתי להרוס את הרגע היפה שלנו בדיבורים על המוות אך ידעתי שאם לא אספר לה עכשיו על מתן לא יהיה רגע טוב יותר לדבר עליו.

סיפרתי לה והשתדלתי לא להחסיר אף פרט על אופן מותו של אחי הבכור. הדיבורים היו קשים מנשוא, קשים כמעט כפי שתיארתי שיהיו והבעת פניה של ליעד הייתה עצובה עוד יותר ממה שהייתה בהתחלה. קולי נשבר

כשסיפרתי לה על אנשי הצבא שהלמו בדלת והודיעו לנו על הסוף. לא יכולתי להמשיך לדבר. לא יכולתי לספר לה מה מתן היווה עבורי. עד כמה אהבתי אותו. עד כמה היה חסר. הרגשתי שאני מכאיב לליעד בכל מילה שבקעה מפי. הרגשתי שאני מכאיב לעצמי שוב ושוב בשחזור אותו שבריר זיכרון כואב שלא נתן לי מנוח. "אוהד, לא פלא שלא רצית לספר לי על מתן מההתחלה. זה היה קשה כל כך לשמוע אותך מדבר עליו." אמרה ולחצה עת ידי.

"כן, בואי נעבור נושא בבקשה." הבטתי למעלה אל השמיים וקיוויתי שמתן לא כעס עליי שלא סיפרתי אפילו מחצית ממה שהייתי צריך לספר. על הגבורה שלו, על אהבתו לחיים, על הגעגועים שלו הביתה, על החיוך שלו. ליעד לא רצתה לשמוע את כל אלה. היא רק רצתה שאוריד את העול מגבי כדי שהיא לא תצטרך לסחוב אותו ביחד איתי.

דיברנו מעט על העבודה ועל הריקודים ואז התכרבלנו על השמיכה והצלחתי לנשק לעורה בלי להרגיש אשמה. נישקתי את לחייה ורציתי לעטוף אותה בכל האהבה שיכולתי לתת לה. שפתיה היו אווריריות ועדינות ואני רציתי לקרוע אותן בנשיקות שלי. הצלחתי לגרום לה לחייך. בפינוקים שלי. במילות האהבה שהרעפתי עליה. הצלחתי לגרום לקולה להיות שוב מצלצל ושמחה למספר רגעים. "את רק שלי, אהובה שלי." לחשתי באוזנה ומיד נשקתי לה. "אני אשמור עלייך כדי שלא יקרה לך שום דבר רע. אני אגן עלייך מפני הכל."

להפתעתי היא נצמדה חזק יותר אל החיבוק שלי ועוררה בי תשוקות שלא הצלחתי לעצור. ליטפתי את גבה והמשכתי ללחוש לה שאני אוהב אותה יותר מאשר את החיים שלי. המשכתי לומר לה זאת בלי לצפות לתשובה. העיקר שהיא תדע שאני שם בשבילה. שאני מוכן לעשות בשבילה כל מה שרק תבקש.

*

צדקתי בהחלט כשחשבתי שליעד הסתירה ממני יותר מאשר חשפה בפניי. אך כמו שלמדתי עם הזמן, לסודות יש נטייה להיחשף דווקא ברגעים הכי לא צפויים שיש. והסודות שלה החלו להתגלות מול פניי דווקא כשלא ציפיתי להם. ללא שום אזהרה מוקדמת.

זה היה הסופשבוע האחרון של חודש אוגוסט. ישבנו במסעדה הומת אדם קרוב לחוף הים וצפינו בשמש שהציפה את הים בשלל צבעים בוברים בשקיעתה. אני הזמנתי לעצמי פסטה עם רוטב וניסיתי לשדל את ליעד לאכול משהו אך היא סירבה אפילו לטעום. היא שתתה את מיץ התפוזים שלה וחזרה ללא הרף שהיא אינה יכולה לאכול במסעדות מחוץ לבית.

"אני רקדנית, אני חייבת לשמור על הגוף שלי. האוכל בחוץ לא בריא. אני לא יכולה להרשות לעצמי לאכול מאכלים שומניים." אמרה בעקשנות.

צחקתי על הנוקשות שלה ואמרתי לה שלפחות תאכל איתי את הקינוח, גלידת וניל עם קצפת, אך גם לזה היא סירבה לאחר שטעמה שתי כפיות והתרחקה.

"אוהד, אל תכעיס אותי. אל תגרום לי לסטות מהאימונים שלי." עיניה הבהבו.

"בסדר, אני מצטער. אני לא אכריח אותך." טרפתי את הגלידה בכוחות עצמי. האמת שהיה בגופי מקום לעוד שתי

ארוחות אך לא הרגשתי בנוח לאכול ליד חברה שלי שלא אכלה דבר.

"אני חייבת להודות שאתה מנסה להיות רומנטי." היא צחקה לפתע. "לוקח אותי למסעדה, לראות את השקיעה. ממש נחמד מצידך."

"אני משתדל. אני לא בחור רומנטי כל כך. לא היו לי חברות לפניך ככה שאני בטח עושה המון טעויות." התוודיתי.

"באמת? איך זה שלא היו לך חברות לפני?" התפלאה.

"הייתי ביישן." אמרתי ובמוחי עברו תמונות של לילות קצרים עם בחורות מזדמנות בבסיס. הלואי והייתי יכול למחוק את התמונות הללו מתודעתי. כל כך לא רציתי להיזכר בהן כעת.

"אני לא מאמינה שאני החברה הראשונה שלך." עיניה התמלאו בעונג בלתי צפוי.

"את החברה הרצינית הראשונה שלי."

"אתה לא החבר הרציני הראשון שלי."

"באמת? היו לך הרבה חברים לפני?" שאלתי ורמז דק של קנאה התגנב לקולי. האמת שלא רציתי לשמוע את התשובה לשאלה הזאת.

"היה אחד." עיניה החשיכו בבת אחת. "אני לא רוצה לדבר עליו. זה נגמר לפני חצי שנה והיה לי רע מאוד כשזה נגמר."

חשבתי לעצמי שהיו כל כך הרבה דברים שלא ידעתי על הנערה הזאת שפשוט לא עלה בדעתי לשאול. בכל פעם גיליתי שאני לא מכיר אותה יותר מאשר הכרתי ביום שבו דיברנו בהופעה של שרית חדד בקיסריה. ליעד לא נפתחה בפניי. היא תמיד הייתה כתיבה סגורה עם מנעול. שמרה את כל עברה לעצמה. לא היה לי מושג שבאותו היום אחד הסודות הגדולים שלה עמד להופיע מול עיניי. לא יכולתי לנחש שזה מה שיקרה.

סיפרתי לה על הבחורים בגדוד שלי שלחלקם היו חברות רציניות ולחלקן חברות מזדמנות. סיפרתי לה על המפקד שהיה לי ועל החברה המבוגרת ממנו שתמיד ביקרה אותנו בכל חור שהיינו בו למרות שהיינו בסכנה. המשכנו לדבר עד שהשמש שקעה לחלוטין והסירה את הניצוץ הכהה מעיניה של חברתי. עזבנו את המסעדה והחלטנו להסתובב בטיילת יד ביד.

תהיתי מתי ליעד תגיד לי שהיא אוהבת אותי. שאלתי את עצמי אם באמת אהבה. לא הייתה לי תשובה לשאלות הללו. המשכתי להגיד לה שאני אוהב אותה ולקוות שהיא תגיד לי שהיא אוהבת אותי גם כשתהיה מוכנה. לא התכוונתי ללחוץ עליה בשום אופן. לא הייתי טיפוס שכזה.

ברגע אחד שמתי לב שאחיזתה מתהדקת בידי כשזוג מבוגר מאיתנו עם עגלת תינוק התקרב לעברינו. לא הבנתי מה קרה אך פניה התקשו כאבן כשבהתה בהם הולכים לכיוונינו.

"מה קרה?" שאלתי בבלבול.

הזוג נעצר והגבר שהיה בעל שיער חום קצר חייך אל ליעד ושאל לשלומה. בתגובה ליעד פלטה משהו לא ברור והרגשתי את גופה נרעד. לא הבנתי מה קרה ואחרי שהזוג פרש לדרכו היא החלה לבכות ולרעוד ללא הפסקה. נבהלתי נורא וניסיתי לעצור אותה במילים מרגיעות אך לא הצלחתי. אי אפשר היה להרגיע את נשימותיה הרדודות. עיניה הפכו לאדומות ובוכיות וגופה התכווץ ונרתע.

"מה קרה? ליעד, את מבהילה אותי! מי היו האנשים האלה? מה קרה לך? מתוקה, דברי איתי!"

היא הנידה בראשה לשלילה.

"אני ל-לא יכולה לספר לך." קולה היה צרוד והרעד לא עזב את גופה כאילו שד השתכן בתוכה.
"ליעד, תספרי לי. את רועדת כולך." הייתי חייב ללחוץ עליה. היא הייתה חייבת להירגע. למה הייתה נסערת כל כך? למה איבדה את עשתונותיה?
"אתה לא תרצה להיות איתי אחרי זה." לחשה ועיניה בהו ברצפה.
"תפסיקי, אני רוצה לדעת מי היה הזוג הזה." דרשתי לדעת.
"אוהד, אני ל-לא יכולה-"
אחזתי בידה וליטפתי אותה קלות.
"אני איתך, אני בוטח בך. את יכולה להגיד לי הכל." אמרתי כשהרגשה מרירה התגנבה אל בטני. היה משהו מאוד מסריח בכל מה שקרה. ידעתי זאת אפילו לפני שפתחה את פיה כדי לספר לי על כך.
"טוב, אני אספר לך." עיניה לא יכלו להתמקד בנקודה מסוימת מאחורי גבי. היא התעלמה בכוונה ממבטי שננעץ בה. "הגבר שראית עכשיו, יצאתי איתו. יצאתי עם גבר נשוי."

פרק 12

ליוויתי את ליעד אל הספסל הקרוב והתיישבנו עליו. הייתי עסוק בלעכל את פיסת המידע הבודדה שטפטפה לדמי וליעד הייתה עסוקה בניסיון להרגיע את נשמותיה הרדודות. כשהתחילה לחשוף בפניי את הסוד שלה, שאילולא היינו מטיילים בטיילת, אולי לא הייתי מגלה אף פעם, כל האנשים מסביבי החלו להיטשטש ולהיעלם בהדרגה. קול הגלים המתנפצים על המזח אך בקושי נשמע בלחישות מרוחקות. החשיכה כיסתה אותנו כמו גלימה.
"נפרדנו לפני חצי שנה. אני לא יודעת אם תרצה לשמוע אותי מדברת עליו." היא הייתה צרודה לפתע, כאילו התעייפה מלהשתמש בקולה.
"אני מבקש ממך לספר לי. זוכרת שהבטחנו שנספר הכל אחד לשני?" אמרתי והרגשתי אשם מעט על כך שלא מיהרתי לספר לה על מתן. קיוויתי שהיא לא תיזכר בכך דווקא ברגע זה.
ליעד הנהנה ועיניה הכחולות נראו מלאות בזיכרונות וכאב שהצטבר והחל לצוף על פני השטח.
"בסדר." נאנחה. כנראה לא ציפתה שתיאלץ לחשוף בפניי את עברה אך כעת כשהעבר התנגש עם ההווה לא הייתה לה ברירה אלא לספר לי את מה שכל כך טרחה להסתיר.
"לא היינו ביחד הרבה זמן. מההתחלה ידעתי שהוא נשוי ובכל זאת משהו גרם לי לרצות לדבר איתו. אני לא יודעת איך להסביר לך, אבל הייתי מאוד בודדה. לא היו לי חברות ולא חברים. בבית הספר הרגשתי מנודה ולא רצויה והעדפתי להשקיע את כל כולי בריקוד. ואז יגיל הופיע והוא נראה מעוניין בי וסוף כל סוף הרגשתי חשובה למישהו."
היא המשיכה לרעוד ואני התלבטתי בין לחבק אותה לבין להירתע אחרנית מכל מה שסיפרה לי. מוחי עדיין לא קלט שהיא יצאה עם גבר נשוי. שהיא נתנה רשות לגבר נשוי לגעת בגופה. בידיה. בשיערה. שהיא נתנה לו לנשק אותה. הרגשתי צריבה בלתי מובנית בתחתית בטני. נדמה לי שכעסתי.
האם באמת הייתה תמימה כל כך? כיצד התמסרה לגבר מבוגר ממנה כל כך בקלות?

לא האצתי בה להמשיך לספר. ליעד דיברה בקצב שלה. עיניה התמקדו בנקודה בלתי ברורה מאחורי גבי והיא לא הביטה בעיניי.

"פגשתי אותו בבר. הייתי מבקרת את אבא שלי בימי חמישי ושמתי לב שהוא נוהג לשבת לבד ולשתות בירה בלי שום חברה. פעם אחת העזתי והתקרבתי אליו. מאז התחלנו לדבר וגיליתי שהוא נשוי. הוא מאוד התעניין בעובדה שרקדתי ואפילו בא לראות אותי רוקדת."

הרגשתי את רמת האדרנלין בגופי עולה. כל מה שאני עשיתי איתה היא כבר עשתה עם גבר אחר. כל מה שחלקנו יחדיו היה רק צל בהשוואה למה שהיה לה איתו. אפילו הקול שלה השתנה כשדיברה עליו. קולה גדוש ברגשות מעורבבים, ככה נדמה לי. וכל זה רק הכעיס אותי עוד יותר.

בלי לדעת מה אני עושה מצאתי את עצמי מתרחק מן הנערה הזוויתית שלפתע נראתה לי נערה חולה ורזה באופן קיצוני כשהבטתי בה בפרופיל. פרח שנבל ולא שב לחיים. לא הייתי בטוח מה עשיתי לצידה. לא הייתי בטוח שרציתי להיות בחברתה. הקוצים שלה שרטו לעורי ואני עדיין נשארתי שם ללא כל הסבר כמו טיפש. "זאת תקופה של שבירת שגרה בשבילי. של התאהבות. של התרגשות ראשונה. יגיל העניק לי תשומת לב. הוא לימד אותי לאהוב-"

"טוב, מספיק." קטעתי אותה בגסות. הקיבה שלי לא יכלה להמשיך לעכל את הזוועות שהיא סיפרה לי עליהן. התברר שמתחת לעורה של נערה קטנה ותמימה הסתתרו סדרה של סודות ומעשים שלא הייתי מנחש שביצעה. הייתי מבלבל.

"לא רציתי לספר לך את זה, ידעתי שתתרגז." מלמלה לבסוף כשהקרקע החלה חוזרת ומופיעה מתחת לרגליי. לרגע אחד התנתקתי והשתדלתי לנקז את כעסי החוצה בלי להיות אלים. הפנים של הגבר עם השיער החום הבהבו מול פניי ולא יכולתי להאמין שהוא נגע בליעד שלי. בחברה שלי. "טוב שסיפרת לי, ליעד." התחלתי להפשיר אך עדיין לא יכולתי לשוב ולאמץ אותה בזרועותיי. הרעד שלה פסק והיא שוב הצליחה להביט בי. עיניה היו מלאות דמעות.

"אני מצטערת שהייתי חייבת לספר לך את זה אבל יגיל הוא חלק מהחיים שלי." "הוא לא חלק מהחיים שלך, הוא היה חלק מהם והוא עזב." תיקנתי אותה בגסות. סירבתי להאמין שעדיין היה בסיס לרגשותיה כלפיו.

"אתה לא רוצה לדעת למה נפרדנו?"

"כי הוא נשוי?"

"דיי, אוהד. לא בגלל זה. גיליתי שלאשתו נולד תינוק. הוא לא רצה להמשיך להיות בקשר, הוא אמר שהוא מעדיף לשקם את היחסים עם אשתו ולהיות אבא טוב לתינוק שלו." סיפרה לי בניגוד לרצוני.

הלוואי וכל זה היה חלום. הלוואי ולא הייתי מגלה על הרומן הסוער שעברה בשנותיה הצעירות. כל כך רציתי למחוק את המילים וחלקי המשפטים שלא הצליחו להתחבר בראשי אך הם דבקו בי וסירבו לעזוב.

"אוהד?"

"מה?"

"אתה עדיין אוהב אותי?"

"מה, למה את שואלת?"

"אחרי מה שסיפרתי לך, רציתי לשאול אם אתה עדיין אוהב אותי. אם זה לא הרתיע אותך." הבטתי בה והרשיתי לעצמי להתקרב כמעט. נשימותיה שוב כבשו אותי. הריח שלה. הפנים שלה. החושים שלי הסתבכו בכל פעם שהיינו קרובים מדי.

"אם רק הייתי יכול להסיר את הקסם..." מלמלתי וליטפתי את לחייה. "את בסך הכל ילדה קטנה, ילדה קטנה שעשתה טעות."

עיניה הבהבו ובאותו רגע הבנתי שהיא באמת ילדה קטנה. איך יכולתי לצפות ממנה להבין את כל מה שאני הרגשתי אם פיזרה את קסמיה ללא אבחנה לכל הכיוונים כמו מכונת ירייה? היא לא ידעה לשלוט ביופייה. בחדות שלה. בצורה בה התהלכה, בצורה בה נישקה אותי כשנשקתי לה. היא לא הבינה שהיא מקסימה. היא לא הבינה שהיא משדרת יופי, כוח ועוצמה. היא לא הבינה כיצד כבשה אותי בנד עפעף.

"אבל אתה עדיין... אוהב אותי?" היא לחשה בשפתיים פשוקות. נישקתי אותה. כשגופה הזעיר נרגע הפסקתי להירתע ממנה. יכולתי שוב לגעת בה ולאסוף אותה אל תוך החיבוק שלי. נשקתי לה שוב.

"אני מבטיח לך שאני לעולם לא אפגע בך. את יודעת למה?"
"למה?"

"כי את הנסיכה שלי, ואני רוצה לשמור עלייך. אני תמיד אשמור עלייך, ליעד. אני מבטיח. אני לא כמו בחורים אחרים, את גורמת לי לרצות להיות בן אדם טוב יותר. אני אוהב אותך מאוד."
"תודה." שמעתי אותה מסננת מבעד לשפתייה ושבתי לנשק אותה. "תודה לך."

*

הלימודים של ליעד החלו ביום ראשון וכמו שציפיתי היא לא התקשרה כדי לדבר איתי בהפסקות. ידעתי שהיא עסוקה בהמולה המחודשת של לימודים, של כיתה יב'. ההתעסקות בתיקים, מחברות וספרים הזכירה לי נשכחות את הימים בהם למדתי בשנתי האחרונה בתיכון. מצד אחד תמיד רציתי להגיע ליב', להיות בין הבוגרים בבית הספר, לסיים עם הבגרות, ומצד שני, סיום תיכון הוביל להתפרקותה של המסגרת היחידה שהכרתי. לתחילתם של החיים האמיתיים. וכמובן לגיוס לצבא.

למתן היו מספר חברים שאיתם שמר על קשר בעודו בחיים שהיו חבריו הטובים בתיכון. הכרתי אותם ברמה השטחית וידעתי שהם בחורים בעלי לב זהב. מתן לא היה בוחר לו חברים אחרים. למעשה הוא אף פעם לא בחר חברים, הם תמיד בחרו אותו. הוא היה אהוד מאוד בכל מקום ששהה בו. אף פעם לא פגשתי מישהו שהכיר את מתן ולא אהב אותו. מתן היה אדם שאי אפשר היה לשנוא.

רוחות הנכאים בבית החלו מפנות את מקומן למשב רוח רענן של התחדשות. הימים הראשונים לאחר האזכרה היו קשים אך הם דמו ככלות הכל לשאר הימים בשנה. כל הימים היו מלאים בסבל. בכאב. באובדן אחי הבכור. אימא החלה לחזור לעצמה באיטיות. הצבע על לחייה החל להופיע שוב כשהחלה לנהל ניקיון יסודי ברחבי הבית. אבא חזר לעבודה ועמו חזרו ההערות הסרקסטיות לגבי האופי ה"עצלן" שלי. הוא גם לא טרח להסתיר את

ביקורתו העוקצנית ממני כשחלפתי על פניו ברחבי הבית. אבא היה נחוש בדעתו להבהיר לי שאני הבן הכי גרוע שיכול היה להיוולד לו ואני נקשתי בשיניי ושידלתי את עצמי לא להגיב.

בלילות שמעתי אותם מתווכחים. נדמה לי שגם ירדן שמעה אותם. הוויכוח היה מתחיל בשעות הלילה, מספר שעות לאחר ארוחת הערב. אבא היה מתחיל לדבר על ה"בטלנות" שלי, על חוסר המעש שלי, על העובדה שלא תרמתי ולו חצי דבר עבור הבית ואימא הייתה מנסה להגן עליי. אך אבא תמיד היה עקשן ואימא בסופו של דבר השתטחה אל רגליו. תחילה הייתה בוכה בתחינה שיאפשר לי לחיות בשקט בבית ואחר כך הוא היה צועק שאינו רוצה לראות אותי בדירה שלו ואז בכייה היה נחלש והאור הקטן בחדר שינה שלהם היה כובה. הסתובבתי על המיטה ולא יכולתי להירדם מספר לילות רצוף. המחשבה שאבא רצה לגרש אותי מהבית טלטלה אותי. לא היה לי לאן ללכת. אם אבא יעז לגרש אותי מהבית אמצא את עצמי באמצע הרחוב כמו קבצן. בלי קורת גג. בגדים ומכונית שגם ככה לא יצא לי להשתמש בה בשבועות האחרונים.

כמה ימים לאחר הוויכוחים שחזרו על עצמם אימא ניגשה לחדרי והתיישבה על מיטתו של מתן בזמן שאני נזרקתי על המיטה שלי ובהיתי בתקרה. רק חזרתי מהעבודה וכבר הייתי בצרות. הייתי יכול לחוש זאת בקצות עצביי. "אוהדי..." אימא הביטה בי. "אני ואבא שלך רבים המון בזמן האחרון." "אני יודע." אמרתי בקול חלול ולא הבטתי בה. לא התכוונתי להקל עליה למרות שריחמתי על מצבה. אימא הייתה חסרת אונים לחלוטין.

"הוא כועס שאתה לא עושה שום דבר, שאתה לא מתקדם בחיים, שאתה עובד ללא מטרה." קולה היה רך כמו תמיד אך הפחד הסתנן כיריעה דקה ונשזר בתוכו.

"אני עדיין לא יודע מה אני רוצה." אמרתי בכנות והתיישבתי על המיטה. "אני מבולבל." אימא נאנחה וידיה נחו בעדינות על ברכיה.

"אני מבינה אותך, בן, אבל אתה חייב להבין את אבא שלך."

סירבתי להקשיב לה. אם אבא היה עקשן לא התכוונתי לנהוג אחרת ממנו. הלכנו ראש בראש אחד כלפי השני. "מה את רוצה שאני אעשה?" התפרצתי לפתע. "שאעזוב את הבית? ככה סתם? בלי כסף הכיס? הרי זה מה שאבא רוצה!"

"לא, אוהד! איך אתה יכול לדבר ככה?" אימא הייתה נסערת.

"איך אני יכול לדבר ככה? הוא מדבר ככה כל ערב!"

ראיתי את ירדן מציצה אל פנים החדר ונמלטת בחזרה לחדרה. היא לא רצתה להיות נוכחת בעוד וויכוח

שהתפתח ברחבי הבית הזה, שבזמן האחרון רק מתח ועוגמת נפש התרוצצו בתוכו.

"אוהד, הוא לא באמת מתכוון לסלק אותך... הוא אבא שלך. הוא פשוט מתוסכל, הוא לא יודע איך לדבר איתך, איך לגרום לך להקשיב לו."

פצצת הלחץ הופעלה. התרתחתי. התעצבנתי. הייתי מוכן להתפוצץ על אימא שלא עשתה לי דבר.

"איך לגרום לי להקשיב לזו? שיתייחס אליי כבן אדם ויפסיק עם ההערות שלו ואז אולי אני אקשיב לו!" יריתי

לעברה. "תפסיקי להיות בצד שלו, תפסיקי להגן עליו בכל מחיר!"

אימא לא ידעה כיצד להגיב. היא הייתה חלשה מכדי להמשיך איתי במאבקי הכוח הללו שכלל לא רצתה להיות נוכחת בהם. הדבר שהכי לא רציתי היה שתבכה. הבכי של אימא שלי, כמו כל בכי של מישהי מבני המין השני

שבר אותי בכל פעם מחדש.

בסופו של דבר נרגעתי. אימא רק המשיכה להביט בי בעיניים מלאות עצב ורחמים. היינו משפחה מרוסקת. מרוטשת. מתן היה הדבר שהדביק את כל החלקים בפאזל שלנו וכעת, כשלא היה אנחנו התחלנו להתפרק ללא יכולת להתחבר שוב. היינו רחוקים מדיי אחד מהשני. היינו כמעט זרים שגרו באותו הבית. "אתה צריך להתחיל להתקדם. תחשוב מה אתה רוצה ללמוד. תברר על הבחינה הפסיכומטרית, תתחיל לנוע קדימה." אמרה אימא וקמה מהמיטה של מתן ופנתה לצאת מהחדר. "בבקשה ממך, אוהד, תתחיל להתקדם הלאה."

הנהנתי כאדם שקפא במקומו וידעתי שאימא דחקה אותי לפינה. 'תתחיל להתקדם, תתחיל לנוע קדימה' היה כל כך קל להגיד וכל כך מפחיד לבצע. הרגשתי שאני עומד בצומת דרכים ומסביבי שלטים לכל כיוון אפשרי. כיצד אדע איזה כיוון לבחור? באיזה כיוון ללכת? המשכתי לעמוד כמאובן ונאנחתי עמוקות. ידעתי שאני שקוע עמוק בתוך הבוץ של עצמי.

*

לקראת סוף השבוע תהיתי לאן ליעד נעלמה. היא לא השיבה לשיחות שלי במהלך השבוע, הנחתי שהיא עסוקה בלימודים ובריקוד אך אותות הדאגה החלו להסתמן בתודעתי. פחדתי שמשהו קרה לה. שאולי לא הרגישה טוב. שמשהו כאב לה. התקשרתי לקראת ערב יום חמישי ולהפתעתי לא הגעתי למענה הקולי. אך מי שענתה לא הייתה ליעד אנא נינה.

"היי", היא מלמלה ויכולתי לדעת בוודאות שאפילו מאחורי הקו היא מסמיקה לה שם, חושבת בדיוק על מה שעבר בראשי באותו רגע. הנשיקה הפזיזה שלנו. מאז יום האזכרה היא התחמקה ממני באלגנטיות והמציאה תירוצים אינספור לליעד ואני שמחתי שהיא עשתה את כל העבודה במקומי ונתנה לי להירגע במקומי.

"אפשר לדבר עם ליעד בבקשה?"

"היא נחה."

"היא ישנה?" שאלתי.

"היא לא הרגישה טוב ועכשיו היא נחה." נינה לא פירטה.

"אני דואג לה, אפשר לבוא לראות אותה?" דחקתי בה.

"לא. אני לא חושבת שהיא הייתה רוצה שתבוא." נינה סירבה מיד.

"בבקשה, נינה, אני רוצה לראות את ליעד. למה היא לא עונה לשיחות שלי?"

"היא נחה. כבר אמרתי לך."

נשמתי עמוקות ונאנחתי.

"טוב, אני יודע שאת משקרת לי. תגידי לי איפה היא, נינה. אני לא יכול לסבול כבר את השקרים האלה, במיוחד ממך. תפסיקי לשקר."

נדמה שנשימותיה נרעדו מאחורי הקו. ידעתי שלא טעיתי. משהו באמת קרה.

"אני לא חושבת שאני יכולה לספר לך, אוהד. ליעד לא רצתה שתדע."
"היא לא רצתה שאדע המון דברים! למה היא מסתירה ממנה דברים? אני לא מסתיר ממנה כלום!" התעצבנתי.
"אני חושבת שיש משהו משותף שאנחנו מסתירים ממנה, אוהד." היא פלטה קצרת נשימה. רציתי שהיא תשכח
כבר את אותה נשיקה שהייתה לנו. זאת הייתה טעות וטעות גדולה יותר הייתה להיזכר בה.

"אוהד?"

"מה?"

"אתה אוהב את ליעד? באמת? היא אמרה לי שאמרת לה שתמיד תשמור עליה, אבל באמת התכוונת לזה?"
הרגשתי שבטני מתהפכת בקרבי.

"כן."

נשימה מהוססת.

"אז אני צריכה לספר לך משהו. איפה נוח לך להיפגש?"

פרק 13

חיכיתי לנינה ליד הכניסה המערבית לקניון דיזינגוף. על פניי חלפו אינספור אנשים שיצאו ונכנסו לקניון ופטפטו להם להנאתם. הייתי עסוק מכדי לשים לב לאף אחד מהם, הייתי דרוך בציפייה לראות את נינה. תחושה פנימית בתוכי לחשה לאוזני שמשהו רציני קרה. קולה של נינה היה מאוד רציני כשדיברה איתי בטלפון ושמך של התרגשות מהולה בעצבנות ליווה אותי כשהתהלכתי כחסר מנוחה ליד הדלתות האוטומטיות של הכניסה. השמש כבר שקעה והחשיכה מסביבי הרגיעה מעט את עצבי. ניסיתי לדמיין מה נינה יכלה לספר לי על ליעד שהיה כה חמור ורציני שהצריך פגישה פנים מול פנים וכל קרביי התהפכו כשחשבתני מה יכולות להיות הסיבות לכך.

הנערה הופיעה מעבר לפינה והתקרבה לעברי בצעדים מהוססים, כאילו עדיין התלבטה אם לאפשר לי להיכנס אל תוך המעגל הפרטי של ושל החברה הכי טובה שלה. כשהגיעה עד אליי היא לא חייכה, להיפך, נראתה עצובה ומדוכאת. אפילו לחייה לא הוורידו כהרגלן כשפגשה בי. לא ידעתי מה עליי לומר או כיצד לנהוג. כל הסיטואציה הזאת הייתה מוזרה ומשונה כאחת. נינה דיברה ראשונה.
"ליעד לא יודעת שבאתי לדבר איתך עכשיו." אמרה בטון אשם.
הנהנתי.

נכנסנו אל תוך הקניון והתהלכנו בין החנויות בשתיקה, מביטים בחלונות הראווה אך לא רואים את מה שנמצא מאחוריהן.

תהיתי מתי נינה תתחיל לספר לי על ליעד. לא רציתי ללחוץ עליה, על פניה הסתמנו סממני לחץ. ניחשתי שזאת הפעם הראשונה שנתנה למישהו להתקרב מספיק כדי לבחון את החברות שלה על ליעד. ידעתי שהיה לה קשה אפילו לקבוע להיפגש איתי. הרי בפגישה הזאת היא הפרה את האמון של חברתה.
בסופו של דבר הצעתי לה להתיישב בבית קפה והזמנו שתי כוסות אספרסו גדולות עם חלב. כשישבה מולי, עיניה

זעו ללא יכולת לעצור. הייתי חייב לגעת קלות בידה כדי להרגיע אותה.

"נינה, זה בסדר שתדברי איתי, אל תהיי לחוצה."

עיניה התמקדו בי לרגע ארוך בו ניסתה לפרש את מבטי. ניסיתי להראות לה בכל כוחי שהייתי רציני בכוונות שלי ולא הייתי בחור קל דעת, לפחות לא בכל מה שנגע לליעד.

"אתה באמת רוצה לשמוע את מה שיש לי להגיד? כי משם אין דרך חזרה." אמרה ונדמה לי שעיניה היו עייפות ומיוגעות כמעט כמו עיניה של ליעד כשראיתי אותה בפעם האחרונה.

המלצרית הביאה לנו את הקפה שלנו ונינה החלה לשפוך שקיות סוכר קטנות אל תוך הכוס שלה. אני שתיתי את הקפה שלי מר.

"אני אוהב אותה, אני דואג לה ואני מרגיש שיש משהו ששתיכן לא מספרות לי." אמרתי מבעד לטעם המר של

הקפה. לספר לנינה על רגשותיי כלפיי ליעד היה קשה כמעט כמו שלנינה היה קשה לחשוף בפניי את סודה.

רגשות אף פעם לא היו נושא השיחה החביב עליי.

"ליעד אף פעם לא רצתה סיפרה לך על המשפחה שלה, נכון?"

סרקתי את מוחי לרגע קט והנדתי בראשי לשלילה.

"היא סיפרה לי שאבא שלה מנהל את הבר ושהיה פעם מפקד בצבא, אבל לא יותר מכך." אמרתי. תמיד הנחתי

שידעתי על ליעד פחות ממה שהייתי אמור לדעת. היא מיענה לקלף בפניי את שכבות ההגנה שלה. תמיד נשארה עמוק בתוך אותה קליפה.

נינה הנהנה קלות, לגמה מהקפה שלה ואז חזרה להביט בי.

"אימא של ליעד עזבה את הבית כשהיא הייתה בת תשע. אבא שלה בדיוק פרש מענייני הצבא כדי לפתוח עסק

עצמאי והיא עזבה את הבית למען גבר אחר והשאירה את ליעד אצל אביה. בגלל שליעד הייתה בגיל מודע היא

זוכרת היטב את אימא שלה עוזבת ואת הצעקות והריבים שהיו בין ההורים שלה בזמן האחרון שאימה גרה בבית.

היא סיפרה לי את הסיפור שלה רק אחרי מספר חודשים לחברות שלנו. ליעד לא רצתה שאתה תדע שהיא באה

ממשפחה מפורקת, לכן היא לא דיברה על כך." נינה נאנחה.

הרגשתי ריקנות מוזרה שהחלה להתנפח בבית חזי כבלון. כל כך הרבה פרטים, מילים ומחשבות שהיו קשורות

לנערה שאהבתי נחשפו בפניי ללא רחמים באותו יום. הבנתי שלא הכרתי אפילו מחצית ממה שרציתי להכיר את

מי שהתאהבתי בה. את מי שכישפה אותי בקסמיה אך לא חשפה את קלפיה בפניי.

סיפורה של ליעד היה עצוב אך הרגשתי שהייתה זו רק ההתחלה. המשכתי ללגום מהקפה המר שלי ונינה

המשיכה לדבר בקול שקט על מה שאף פעם לא ידעתי ואולי גם לא רציתי להיות חלק ממנו.

"תמשיכי בבקשה," לחצתי עליה בעדינות. ידעתי שאם נינה תעצור עכשיו לא אגיע עד לאמת אף פעם.

"אז כמו שאמרתי, אימא שלה נטשה אותה. היא לא באה לבקר, היא לא התקשרה, לא בימים רגילים ולא בימי

הולדת. זה היה מאוד קשה עבור ליעד כי היא התרגלה לנוכחות שלה ולמה שהיה האהבה שלה. בגיל שתיים

עשרה היא ניסתה לחפש את אימא שלה כדי שיוכלו ליצור קשר. היא הייתה משוכנעת שבגלל אשמתו של אבא

שלה אימא שלה לא דיברה איתה. היא זכרה את הריבים שלהם וחשבה שאביה אשם בכך שאימה עזבה. אחרי

שביררה אצל חברים משותפים גילתה שאימה ירדה מהארץ לארצות הברית לפני שנתיים. מאז היא לא חיפשה

אותה וויתרה."

"אני פשוט לא מאמין שקיימים אנשים שיוותרו על הילדים שלהם." פלטתי. "למה היא וויתרה על הילדה שלה?"
נינה משכה בכתפיה.

"מי יודע מה היו הסיבות שלה אבל ליעד אף פעם לא התאוששה מהנטישה של אימה. היא התחילה לרקוד.
להתאמן. שם פגשתי אותה בפעם הראשונה אבל לא היינו חברות. היא רקדה בקבוצה הרבה יותר מתקדמת
משלי ולי נותר רק לקנא בילדה שתמיד הופיעה בהופעות וזכתה לשבחים והצטיינות בקרב כל מי שהכיר אותה."
הייתי מרותק למילים שלה. נכנסתי כל כך עמוק אל תוך הסיטואציה שלא הרגשתי שישבתי על כיסא הפלסטיק
באמצע בית קפה בקניון הומה אדם אלא על הספה בסלון של ליעד, סלון שאף פעם לא התוודיתי אליו אלא רק
בדמיוני וצפיתי בהוריה רבים ובאימה עוזבת את הבית בהדהוד עקבים. אחר כך צפיתי בדמותה הקטנה של ליעד
כילדה מתאמנת ככל יכולתה ויכולתי לראותה כיום. בהווה. מתאמנת עד התשה עצמית. מנסה למתוח לעצמה
גבולות חדשים עם כל יום שעבר.

"ומה קרה אז? אחרי שרקדה?"

נינה נעצרה. מחצית מן הקפה בכוס שלה נעלמה. ידעתי שהגענו לנקודה של 'אל חזור'. אם תספר לי עכשיו מה
קרה הלאה נקודת המבט שלי כלפי ליעד תשתנה לנצח.

לגמתי מהקפה וחזרתי אל המציאות. לא ידעתי איך מצאתי את עצמי מסתבך בסיפור חיים מלא פניות ופיתולים
של נערה בת שבע עשרה. העבר וההווה שלה קשרו אותי בחוטים בלתי נראים ולא נתנו לי פתח ליציאה. הייתי
כבול לליעד, לסיפור שלה, כעת כשנתתי את הבטחתי לא יכולתי לסגת.

"אני לא יודעת אם אני יכולה להמשיך, אוהד. זה קשה לי. אף פעם לא שיתפתי אף אחד במה שקרה לה." היא
השפילה את מבטה. ממש ריחמתי עליה באותו רגע. ריחמתי עליה כי נאלצה לסחוב עול שלם לבדה. היא באמת
הייתה חזקה בדיוק כמו שליעד תיארה אותה, אך עד לאותו סיום ערב לא באמת ידעתי עד כמה.
"תספרי לי כשתהיי מוכנה, נינה. אני גם ככה בהלם." הודיתי.

נינה הנהנה.

"חשוב לי שתבטיח לי שאתה לא הולך לעזוב אותה אחרי מה שאני אספר לך." הרצינה לפתע. "אם ליעד חשובה
לך אתה חייב לעזור לה, בדיוק כמו שאני עוזרת לה."

"לעזור לה?" אמרתי בבלבול.

"כן, מה ששמעת. לעזור לה."

"אני אעזור לה בכל מה שהיא תבקש, אני תמיד רוצה שיהיה לה טוב. אני מקווה שאת מבינה אותי ויודעת את
זה." אמרתי בנחישות. אם היה משהו שרצתה שאעשה ידעתי שאתן את כל מה שאוכל עבורה.

נינה הנידה בראשה לשלילה כשחיוך עצוב עלה על שפתיה.

"היא לעולם לא תבקש עזרה. לא ממך ולא ממני אבל אני עוזרת לה בכל זאת. אוהד, ליעד חולה. יש לה הפרעת
אכילה."

הרגשתי שהקפה שלגמתי נצרב בגרוני ונעצר.

"חולה?" האדמה רעדה תחתיי. "הפרעת אכילה?"

"כן, היא אנורקסית כבר כמעט חצי שנה. מאז שיגיל, הגבר הנשוי שיצאה איתו, עזב אותה היא החלה להיכנס
לתוך הפרעות אכילה. היא חשבה שהיא לא רזה מספיק, לא יפה מספיק. המאמנת שלה והאחראים על המופע

דרשו ממנה לרדת במשקל כדי להיות הרקדנית הראשית במופעים. הם לחצו עליה והיא התחילה להתאמן באינטנסיביות והסתגרה כלפי כולם. אני לא יודעת עד עכשיו איך נתנה לי להתקרב אליה, אבל מישהו היה חייב לאסוף את השברים אחרי הפרידה שלה ואני הייתי שם והייתי מוכנה לעזור לה."

"אני לא מאמין." הצלחתי ללחוש וידיי נרעדו מתחת לשולחן. ליעד, הנערה הזוויתית, האהובה שלי הייתה חולה. תמונות בשחור לבן כמו מתוך סרט נע חלפו בראשי, החיבורות שלה, הרזון שלה שעכשיו נראה לי יותר חולני מאשר מפתה, חוסר הרצון שלה לאכול לצידי וההתעמלות המוגזמת שלה. כולם הובילו למה שלא רציתי לראות. למה שהעדפתי להתעלם ממנו.

רציתי לראות בליעד את הנערה המושלמת בשבילי, אחת שאין בה פגמים, יפה, חכמה, נמרצת, ספורטיבית, כמעט כאילו נבראה עבורי. אך התעלמתי מכל המצוקות שהבהבו בעיניה. מכל המבטים שבעצם היו חצאי מבטים. חצאי סודות שרצו להיחשף אך אף פעם לא רציתי להושיט יד ולפתוח את הדלת בפניהן.

הייתי מאוכזב מעצמי. מאוכזב שלא ראיתי את זה קודם. שלא הבחנתי. שלא הקדשתי לכך מספיק תשומת לב. הנערה הייתה במצוקה, היא טבעה בתוך רזון ובתוך הבדידות שלה ואני הייתי טיפש ועיוור.

"בזמן האחרון זה החמיר. בהתחלה פשוט הרעיבה את עצמה כי הייתה בדיכאון בגלל שיגיל עזב. היא הורידה כמה קילוגרמים ממשקלה וחשבתי שזה בסדר, הרי כולם יודעים שכשנכנסים לדיכאון אז לא ממש אוכלים. חשבתי שזה יעבור לה וניסיתי להעסיק אותה ולדבר איתה על דברים אחרים. אחר כך היא התחילה להתאמן כל יום ומאז שהיא פגשה אותך היא בכלל הפסיקה לאכול."

"למה לא ניסית להכריח אותה? למה לא דרשת? מה עשית עם הבעיה שלה?" הצטעקתי בחוסר אונים. מספר עיניים סקרניות הסתובבו לעברי מן השולחנות הסמוכים. נינה נרעדה.

"בבקשה אל תצעק, אוהד."

"אני מצטער." אמרתי בקול חלול.

"ניסיתי להכריח אותה אבל זה רק הרגיז אותה. היא כעסה עליי ואמרה לי שהיא שונאת אותי על כך. סיפרתי לאבא שלה שהיא לא אוכלת. היא איימה לא לדבר איתי שוב. היה לי ממש קשה איתה ויש ימים בהם היא שונאת אותי אפילו עכשיו." קולה נהפך לשקט יותר ככל שהתקדמה.

הייתי המום ואחוז אימה ממה שתיארה בפניי. הרזיה קיצונית. רזון. הרעבה. איך לא שמתי לב? איך לא הצלחתי לשמור על הנערה שלי? על האהובה שלי? על מי שחשבתי שהכרתי והערצתי כל כך. הרגשתי חסר תועלת לחלוטין.

"היא לא אוכלת עדיין? מה אפשר לעשות כדי לעזור לה?" שאלתי בקול נואש. הייתי חייב לפעול. חייב לעשות משהו בנידון. להציל אותה. היא הייתה כה חשובה לי וידעתי שאני לא יכול להרשות לעצמי לאבד אותה. היא כבר הייתה חלק נכבד ממני. חלק שבלעדיו ארגיש את אותה ריקנות שהרגשתי כשאיבדתי את מתן.

"אני מלווה אותה פעם בשבוע לאשפוז יום במחלקת גסטרו. לפעמים היא הולכת ברצון ולפעמים אני ואביה חייבים לדחוף אותה כדי שתלך והיא ממש לא מרוצה. מאכילים אותה דרך זונדה, צינורית הזנה וממש קשה לי לראות אותה שם נאבקת, מקיאה, בוכה." עיניה של נינה דמעו.

"אני מנסה לגרום לה לאכול אבל היא לא רוצה, היא לא מקשיבה. אני נאבקת ביחד איתה. הדיאטניות ממרכז

הפרעות אכילה ניסו לדבר איתה ולהרכיב לה תפריט בריא אבל היא לא הסכימה. היא מסרבת להתאשפז באופן כפוי וטוענת שככה לא תהיה לה שליטה על החיים שלה, היא אומרת שהיא תמות בלי ריקוד. אוהד, אני לא יודעת מה לעשות יותר. אני לא יודעת איך לעזור לה." נינה בכתה.

הייתי כל כך מופתע ומזועזע ממה ששמעתי שאפילו לא הצלחתי לקום ממקומי כדי לנחם אותה כמו שפעם ניחמה אותי. הייתי קפוא במקומי כניצב קרח. תמונות איומות חלפו בראשי על מחלקות בבתי חולים ועצמות בולטות מתוך העור אפילו שלא התוודיתי לכך באמת. ליעד שלי הייתה שקועה עמוק בהפרעת אכילה ואני לא ידעתי איך לעזור. לא ידעתי אם אני מסוגל לעמוד בכך. לא ידעתי אם אני מסוגל לאבד עוד אדם שאהבתי.

הנערה שמולי כבשה את פניה בידיה וניסתה להתעשת. היה לה קשה לשתף אותי במה שחווה ליעד. העול שנשאה על גבה היה קשה וכמעט בלתי נסבל עבורה. היא קרעה תחת הלחץ.

"אני מרגישה... שאני נאבקת כל יום על החיים שלה. ואני מרגישה שהיא לא רוצה להבריא אלא רק אני רוצה." היא המשיכה בקול חנוק. "יש ימים בהם היא מבינה אותי ורוצה לחזור להיות 'נורמלית' ויש ימים שהיא רוקדת כל כך במרץ שהיא לא אוכלת כלום ואפילו לא שמה לב לכך. אוהד, היא חולה. אני לא מצליחה להוציא את החברה הכי טובה שלי מהמחלה. אני כבר לא מצליחה. אני חייבת עזרה."

"איך אני יכול לעזור?" קול שהיה זר לקולי בקע מגרוני. הרגשתי שאני מתייבש בתוכי. העור שעל ידיי סמר. "איפה ליעד עכשיו?"

"היא בבית." נינה לחשה. "היא התעלפה אתמול באמצע החזרה והיינו חייבים לנסוע לבית חולים. אני ואבא שלה ישבנו בגסטרו כשהחדירו לה את העירוי ביחד עם הצינורית ההזנה בפעם שנייה השבוע. הכריחו את הגוף שלה לקבל 3000 קלוריות בבת אחת. היום בצהריים החזירו אותה הביתה ומאז היא ישנה."

החוויתי. ליעד עברה את כל האשפוזים המזעזעים הללו בזמן שאני חשבתי ברוב טיפשותי שהיא התעלמה ממני. ששיחקה בי. שהשתעשעה ברגשות שלי בזמן שבעצם הייתה חולה ובמצוקה. הרגשתי שאני בן אדם חרא, בן אדם שלא שם לב לשום דבר חוץ מעצמו. הייתי נחוש לעזור לה. נחוש להציל אותה. בשבילה. וגם בשביל עצמי.

"אני לא יודע מה להגיד, אני מרגיש איום ונורא." אמרתי לבסוף כשעיניה של נינה התייבשה מהדמעות.

"לא משנה מה תגיד, רק אל תספר לה שסיפרתי לך שהיא מתאשפזת בבית חולים או שיש לה הפרעת אכילה." אמרה ברצינות. "אוהד, אם יש לך שמץ של כבוד אליה, אל תספר לה שאתה יודע. אני דואגת לה ולא רוצה שהיא תפסיק לדבר איתי."

"אני מבין ואני לא אספר." הבטחתי בחיפזון. "אבל אני חייב לעזור. חייב לעשות משהו בשבילה. אני לא יכול להתעלם ממה שסיפרת לי."

נינה הנהנה.

"החיים שלה הם לא יפים כמו שאתה חושב. תגרום לה להיות שמחה, מאושרת, נאהבת. היא כבר הרבה זמן לא הרגישה ככה. אפילו אם תצליח להצחיק אותה זה כבר טוב. אולי ככה היא תבין שיש לשם מה לחיות."

המילים שנינה אמרה היו קשות כל כך. נדמה לי שלא עיכלתי עד הסוף את מה שאמרה לי באותו ערב כי הייתי כל כך עסוק בלהיות המום ומזועזע.

כאב לי להפנים שליעד הייתה חולה. היא הייתה בסכנת חיים ממש מתחת לאף שלי והדבר היחיד שאני שמת לי לב אליו היו עיניה הכחולות כים שסנוורו אותי כל פעם מחדש. הרגשתי אשם במידת מה בבעיות שלה. אשם ואבוד.

קראתי למלצרית ושילמתי על הקפה. יצאנו בשתיקה מהקניון והלכנו ברחובות החשוכים אל ביתה של נינה. לא דיברנו כל הדרך. הרגשתי שאין לי מילים בפי וראשי קדח מרוב עומס. ליעד הייתה חולה. ליעד הייתה בסכנת חיים. היא הרעיבה את עצמה ורצתה שהגוף שלה יקרוס מעצמו. היא הייתה על הכביש המהיר לאיבודן ואני הייתי נחוש בדעתי להציל אותה בכל דרך.

"תודה שליווית אותי, אוהד." נינה אמרה כשהגענו עד לדלת כניסה לבנין שבו גרה.
"אני לא יכול להרשות לעצמי לאבד עוד אדם שאני אוהב." אמרתי לפתע בלי התייחסות לדבריה.
עיניה נצצו מרוב ייאוש.

"אני מרגישה בדיוק כמוך. אני לא יכולה לאבד אותה. אני חייה בשביל להציל אותה." קולה נרעד.
"את באמת חזקה, נינה."
היא הנידה בראשה לשלילה.

"אני לא מרגישה חזקה. אם הייתי חזקה כבר הייתי מושכת אותה החוצה. היא כבר הייתה אוכלת אז."
"זאת לא אשמתך. את עושה כל מה שאת יכולה. מעכשיו יש לך אותי. את יכולה לדבר איתי ואני רוצה לעזור. אני חייב לעזור." אמרתי והשפלתי את מבטי. לא התכוונתי לסגת עכשיו. לא הייתי מן הבחורים הפחדנים שחטפו רגליים קרות כשמשהו לא רגיל קרה.

"תודה, אוהד. אולי ככה נצליח לכפר על מה שהיה ביום אזכרה-"
לחייה שוב האדימו קלות ואני צחקתי לפתע, כמו לבה שמתפרצת מתוך הר געש.
"תפסיקי, ילדה. תפסיקי לאמלל את עצמך בגלל הנשיקה ההיא." אמרתי בבטנות ורק גרמתי לה להסמיק יותר.
נדמה לי שהיו לה מספיק אירועים אמוציונאליים באותו היום שגם ללא המילים שלי הייתה קורעת תחת הלחץ.
"אני מרגישה שבגדנו בה, אוהד. אני לא עושה דברים כאלה, במיוחד לא לליעד." הרצינה מבעד לאודם הבוהק של שפתייה.

כדי לגרום לאוזניה לצרוב מרוב בושה אספתי אותה לזרועותיי וחיבקתי אותה, סתם כך.
"מה אתה עושה?" פלטה בחצי אימה.

"גם זה מפחיד אותך? גם זה רע בעיניך?" חייכתי ושחררתי אותה. "גם את ראוייה לחיבה."
"תפסיק." היא לא העיזה להביט בעיניי. "אני חייבת ללכת כבר. תחזור הביתה, אוהד. תעשה לי טובה, ותפסיק עם השטויות."

אחרי המשפט הזה היא נכנסה אל תוך הבניין והותירה אותי לעמוד מהורהר מחוצה לו עוד דקות מספר.

פרק 14

חודש ספטמבר שהה במחיצתנו ואז התחלף באוקטובר הסתווי שמיהר לחלוף לו גם הוא ביחד עם עשרות עלים צהובים מרשרשים שנפלו מצמרות העצים. בחודש נובמבר הופיעו הגשמים הראשונים של החורף והחיים שלי נעו במסלול שלא דמה לאף מסלול אחר שאיי פעם חייתי בתוכו.

לעיתים חלפה במוחי המחשבה שלכל דבר שקרה יש סיבה מסוימת. כך לדוגמא, לאותו ערב קיצי בו נינה סיפרה לי על הפרעת האכילה של ליעד הייתה סיבה. מאז אותו יום הבטחתי לה ולעצמי שאני אטפל בליעד, שאני אתמוך

בה ואהיה לצידה, בלי לגלות לה כמובן שידעתי את הסוד שלה.

כלפי חוץ ליעד התנהגה כרגיל. היא הייתה פעילה מאוד בלימודים ובחזרות לריקוד. ידעתי שמופע גדול מתקרב לקראת תחילת דצמבר והיא הייתה עסוקה מאוד בחזרות אינטנסיביות כמעט ללא הפסקה. היא נפגשה איתי בעיקר בסופי שבוע, ניסיתי להצחיק אותה, לטייל איתה בחוף הים, לגרום לה ליהנות מן הרגעים הקטנים בחיים כשבתוך ליבי ידעתי כי נשמתה גוססת ולא הייתה לי דרך ממשית להצילה. קניתי לה גלידה ועוגיות ומיצים שאת רובם דחתה ואפילו אסרה עליי לבקר איתה בבתי קפה כדי 'לא לבזבז כסף' והעדיפה בילויים שלא כללו אפשרות לאכול בתוכם.

לעיתים נינה הייתה משתפת אותי בעוד ביקור כואב ועצוב במחלקת גסטרו, בעוד חיבור של זונדה לקיבה שלה. בעוד שקילה שהראתה שגופה התנדנד שמונה קילוגרמים מתחת למשקל התקין שלה ולא הראתה שום סימנים לעלייה במשקל.

קרסתי תחת הלחץ יחדיו עם נינה. כל מילה שנאמרה לי על אשפוז יום או התעלפות דקרה בי כמו סכין. היו ימים בהם ניסיתי להביא את עצמי ולספר לליעד שידעתי על ההפרעה שלה ושרציתי לעזור לה אך ידעתי שאם אעשה זאת היא רק תתרחק ממני, בדיוק כמו שנינה אמרה. בימים אחרים הרגשתי מותש מן המאמץ לשמור על גופה ועל השפיות שלי והרגשתי חצי חיי וחצי מת.

אימא לחצה עליי להירשם לקורס פסיכומטרי ומצאתי את עצמי נדחף בין העבודה שלי, ליעד והלימודים לפסיכומטרי. החוברות והקורסים שהתקיימו בעיקר בשעות אחר הצהריים העסיקו אותי מהלב הכבד שלי ונתנו לי הזדמנות להתרכז במשהו אחר. למדתי כמו שלא למדתי אף פעם. השקעתי וחרשתי על המילים בעברית, על בעיות היגיון ועל טקסטים באנגלית. מוחי אילץ את עצמו להסתגל בשנית לשגרת הלימודים חדשה. עמוק בתוך תוכי שמחתי על כל הזדמנות לא לשקוע בדיכאון שאפף אותי. הדיכאון ששמו ליעד.

דבר חיובי נוסף שיצא מהפסיכומטרי היה העובדה שאבא הפסיק לעת עתה לעקוץ אותי בהערותיו העוקצניות וחזר לדבר איתי במילים קצרות ומשפטים קצרים שהסתכמו בעיקר ב"מה נשמע" ו"מה מזג האוויר בחוץ". היו אלה קומץ מילים בודדות אך אם לראות לפי מערכת היחסים הקלושה שאני ואבי ניהלנו, הייתה זו התקדמות רצינית. כשהתחלנו להחליף בינינו מספר מילים הריבים הנוראיים ששמעתי מבעד לקיר נפסקו ועצביה הרופפים של אימי החלו להתחזק שוב.

ערב אחד כשחזרתי מאוחר מהקורס ירדן הופיעה בחדרי עם חיוך מרוצה על פניה. היא לא התאמצה להעמיד פנים כאילו אכפת לה שהיא מתפרצת לחדרי בצהלה ורק הודיעה בקול עליז:

"יש לי חבר!"

עיניה זהרו ואני רק הצלחתי לחייך לעברה, כי ההרגשה של ההתאהבות כבר הייתה מוכרת לי. לא יכולתי לכעוס עליה, רק לתהות מי המועמד שבחרה לעצמה הפעם. ידעתי שהיא תהיה חייבת להביא אותנו הבעיה כדי שנראה אם הוא רציני מספיק בכוונותיו אחרת היא תהיה בצרות צרות.

"בן כמה הוא?"

"עשרים." קיפצה. "הוא חייל."

גלגלתי את עיניי.

"שוב חייל?"

"כן, מה אני אעשה? הרבה חיילים מבקרים בברים שאני מטיילת בהם בתל אביב." היא צחקקה.

"מי בכלל הרשה לך להיכנס לברים, את לא פצפונת בת שבע עשרה?" הקנטתי אותה.

"היי! אל תהיה לא פייר! אני כבר מספיק מבוגרת."

"אני מקווה שאת צודקת, ירדן. שזה לא יהיה אותו בחור כמו הקובי ההוא שיצאת איתו קודם." אמרתי ברצינות.

"הוא לא דומה לקובי, אוהד. הוא שונה!" היא אמרה בהרגשות. ההתרגשות שלה כמעט הייתה מדבקת. ישר

נזכרתי בליעד כשירדן דיברה על החבר החדש שלה בהתלהבות כה רבה.

"איך קוראים לו?"

"גל."

"איפה הוא משרת?"

"הוא בחיל אוויר, ככה הוא אמר לי."

"הייתה לו פעם חברה רצינית?"

"אוהד, תפסיק עם החקירה המשטרתית הזאת." ירדן דחקה בי.

"אני לא יכול להפסיק, אני דואג לך."

"אתה דואג יותר מדי, כמו תמיד. כמו אבא." היא צחקקה.

"אני יודע." אמרתי לבסוף בקול שקט. "אני רק רוצה שתהיי שמחה ולא תיפגעי שוב, זה הכל."

להפתעתי ירדן רכנה מול פניי ונשקה ללחי שלי.

"אתה האח הכי טוב שיכולתי לקבל, אל תדאג!" היא מיהרה לצאת מהחדר אל הסלון כדי להודיע לאימא את

ה'בשורה'.

הרשיתי לעצמי לחייך ונזרקתי למיטה. ידעתי שמחר אפגוש את ליעד. קיוויתי שלא עבר עליה שבוע קשה מדי

וייחלתי לכך שבדרך נס תעלה במשקל למרות שידעתי שאין סיכוי שזה יקרה.

*

אספתי את האהובה שלי במכוניתו של אבי ונסענו לטייל ל'פארק לאומי'. ידעתי כמה אני רוצה לנשק אותה, לחבק

אותה ולעטוף אותה בחיבה אינסופית ורצינית שהיא תנשום אוויר צח, תירגע מעט מן השגרה ההרסנית בחייה

ותאפשר לי ולגופה לנוח בו זמנית.

כשהתיישבה בתוך המכונית וחייכה לעברי יכולתי לשים לב אל העיגולים מתחת לעיניה, לידיה שנהפכו רזות יותר

ויותר בכל פעם שראיתי אותה. היא הלכה ונעלמה בכל יום שעבר. לא יכולתי להתעלם יותר מהשינויים הגופניים

שהתחוללו איתה אך לא הפסקתי להימשך אליה, אל הקסם שלה, אל עיניה הבהקות שעדיין הבהבו כלפידים

בהבעת פנים שהלכה ונעלמה.

היינו מטיילים מעט ואז נשכבים על הדשא ומדברים על הפסיכומטרי שלי או על הריקודים שלה ועל הלימודים

בבית הספר. הייתי כורך את זרועי סביבה ובעצב מהול באהבה הייתי נושק לה, לשפתייה, לעיניה, לידיה ומבטיח

לה שוב ושוב שאני שומר עליה, שאני תמיד אהיה שם בשבילה.

לעיתים היינו פשוט שותקים ואני הודיתי לכל רגע ורגע שאלוהים נתן לי כדי להיות בקרבתה. הייתי אסיר תודה על

כל נשימה שבקעה מפיה.

"את יודעת מה, ליעד? אני כל כך שמח שאת קיימת. שאת חברה שלי. שאני יכול להיות איתך." לחשתי לאוזנה וראיתי את שפתיה הדקות מתרחבות למשמע מילותיי.

"תודה לך אוהד, אף פעם לא שמעתי מישהו שהיה אומר לי את זה כל כך הרבה פעמים כמוך." אמרה.

"אני אומר לך את זה כי אני רוצה שתדעי שזה נכון. אני אוהב אותך כל כך, בחיים לא אהבתי אף אחת כמו שאני אוהב אותך." נשקתי ללחייה.

"אני יודעת אוהד, אתה באמת בן אדם טוב." נשקה לי לשפתיי. "גם אני צריכה להודות לאלוהים שיש לי אותך, אתה יודע?"

"אין בי שום דבר מיוחד, נסיכה. זאת את שמיחדת מבינינו. מהרגע הראשון שראיתי אותך ידעתי שיש בך קסם." ליעד צחקקה. אהבתי לשמוע אותה צוחקת. רציתי לחשוב כל כך שכשהייתה איתי שכחה את המחלה שלה.

שכחה את האנורקסיה שרדפה אותה. שישבה כמו צל אפל על כתפיה ולא הרפתה.

"אתה כמו משורר, אני חייבת להקליט אותך כדי לשמוע אותך אומר את הדברים האלה שוב." היא המשיכה לצחוק.

"אני יכול להגיד אותם שוב ושוב ואין צורך להקליט אותי." צחקתי ביחד איתה. "אני חושב שאני מבין למה נינה ואת חברות הכי טובות."

"באמת?"

"כן, בהתחלה לא הבנתי מה מקשר בינינו. למה הקשר שלכן כל כך חזק אבל עכשיו אני מבין."

"אז תסביר לי, מעניין אותי לשמוע מה תגיד."

נאלצתי להיות זהיר במילותיי כדי לא לחשוף את הידיעה.

"נינה פשוט אוהבת אותך, אהבה כנה מאוד ואת אותה. זה הכל. לא ידעתי שיכולה להיות אהבה כזאת בין שתי חברות." אמרתי לבסוף את מה שבאמת חשבתי.

"כן, אם נינה לא הייתה קיימת גם אני לא הייתי קיימת." הסכימה ליעד בקדרות וידעתי עד כמה היא רצינית בדבריה.

חיבקתי אותה בחוזקה ולא רציתי להרפות. רציתי להנציח כל רגע ביחד כדי לא לאבד את החושים שלי. הילכתי בין הגבול של השפיות לשיגעון.

"אלוהים ישמור עלייך, יפה שלי."

"תודה לך, חבר שלי."

*

הבחינה הפסיכומטרית התקרבה עם כל יום שחלף ואני מצאתי את עצמי ער יותר מיממה שלמה כדי שאספיק לעבוד, לאכול וגם ללמוד לבחינה. הרבה מן הזמן הרגשתי כמו זומבי מהלך והדאגות שבחיי קרעו אותי לגזרים. גם ליעד עברה כברת דרך דומה. המופע שלה היה אמור להתקיים ימים מספר לאחר הבחינה שלי והיא הגבירה את האימונים עם אורית ובלעדיה ופספסה פעמיים ביקור במכון גסטרו מרוב שלא יכלה להרשות לעצמה להפסיד

שעת אימונים.

אני ונינה דאגנו לה יותר מכל באותם ימים. היא נראתה כשולטת היטב בחייה אך למעשה החיים ברחו מהשליטה שלה מזמן. הטירוף הוא שמשך אותה להמשיך להתאמן. היא התנהגה כרכבת ללא בלמים. ידעתי שההתנגשות לא תאחר לבוא אך רציתי להכחיש זאת ולהתעלם ממה שצפוי לבוא כי האובדן היה עשוי להיות גדול כל כך שלא מצאתי דרך להתמודד עם חששותיי מלבד להדחיקם.

בוקר אחד, ימים ספורים לפני הבחינה שלי מצאתי את עצמי מתעורר עם ספר התרגולים בידיי. ידעתי שאני חייב לנוח יום אחד מן הלימודים ומהעבודה ובמקום להתייצב בסופרמרקט כרגיל וויתרתי על יום העבודה ושקעתי אל תוך שינה עמוקה, שינה שנמנעה ממני, כמו שהרגשתי כבר כמעט חודשיים שלמים.

הייתה זו שינה נטולת חלומות, לא על מתן ולא על ליעד ואפילו לא על הבחינה הפסיכומטרית. ישנתי והסרתי את קורי הדאגה מפניי לפנות למספר שעות. נתתי לעצמי את החופש לנשום לרווחה. לקראת הצהריים אכלתי ארוחה גדולה שאימא הכינה עבורי והחלטתי לנסוע לאולם המחול של ליעד.

ידעתי שאם לא אסע לבקר אותה לא אראה אותה עד לאחר הבחינה והייתי זקוק לברר שהכל בסדר איתה, שהיא עדיין מתפקדת ואולי אפילו אוכלת כדי לשמור על עצמה. כשהגעתי לאולם החזרות במתנס"ס ידעתי שרק נינה וליעד נמצאות בתוך החדר באותה עת. שמעתי קולות חלושים של מערכת סטריאו מבחוץ והתלבטתי קלות אם להיכנס פנימה או לא.

בסופו של דבר נכנסתי פנימה וליעד עצרה באחת מתנועותיה כשהביטה בי. מבטה היה נרגז כפי שציפיתי שיהיה ונינה רק ישבה והביטה בשנינו בעיניים עצובות מאחד הכיסאות מפלסטיק בקצה החדר. "אוהד, קרה משהו? אתה יודע שאני בחזרה..." היא התקרבה לעברי ונשקתי קלות לשפתיה. משכתי בכתפיי והרגשתי לא רצוי.

"את יכולה לנוח כמה דקות, נסיכה. נשב קצת, נשתה משהו. הבאתי לנו מיץ תפוזים." הושטתי לה את הבקבוק עם כמה כוסות פלסטיק והיא דחתה אותו.

"איזה מיץ תפוזים? איזה לנוח? השתגעת? חשבתי שניפגש ביום שישי, אחרי הבחינה שלך." היא הייתה מאוד לא מרוצה. פנינה זעפו לקראתי והיא שבה להדליק את המוזיקה בסטריאו ולהתעלם מנוכחותי.

התיישבתי ליד נינה והצעתי לה לשתות מיץ תפוזים. היא הסכימה. בינתיים הנערה הזוויתית והדקיקה שלי רקדה ורקדה עד שהתישה את עצמה כמו שרצתה. נדמה שרגליה בקושי החזיקו אותה אחרי כל הקפיצות והסיבובים שביצעה. תהיתי מהיכן שאבה את כל האנרגיה הזאת אם סירבה לאכול באופן נורמלי. כיצד רקדה אם לא מילאה במרץ את גופה?

היא נחתה על אחד הכיסאות קרוב אליי ואל נינה ועצמה את עיניה. רציתי לקחת אותה בזרועותיי ולהסיע אותה בעצמי אל מכן גסטרו כדי שימלאו את גופה בקלוריות ומזון. הייתי על הגבול שלי. רציתי להגיד לה שהיא מרעיבה את עצמה, שהיא חולה, שהיא הורסת את הגוף שלה אבל נינה נגעה בזרועי. כנראה ניחשה על מה שחשבתי והנידה בראשה לשלילה.

הזעם בתוכי הצטבר. חשבתי שהיא ילדה טיפשה שלא יודעת לשמור על עצמה. שמשמידה לעצמה את החיים בלי סיבה. הרי החיים ניתנו לה כמתנה. החיים שנלקחו ממתן בכוח, אותם חיים שהיא הייתה מוכנה לזרוק לאוויר ככה סתם.

לבסוף ליעד קמה על רגליה וחייכה לעברנו.

"אני מוכנה ללכת, אני מרגישה כל כך תשושה. איזה כייף שבאת אוהד, ככה תוכל להסיע אותנו הביתה." התרוממתי ממקומי ועטפתי אותה בזרועותיי. יצאנו מהאולם ונינה כיבתה את האור בחדר ונעלה את הדלת לחדר עם המפתחות של ליעד. הלכנו כמה צעדים עד שהרגשתי שאחיזתה של ליעד מתרופפת בידי. היא אמרה שהיא לא מרגישה טוב כל כך ולפני שהספקתי להגיב הכרתה החלה נוטשת אותה והספקתי לתפוס בגופה לפני שפגע ברצפה.

נינה הצטעקה.

"אלוהים, ליעד!"

"נינה, תזמיני אמבולנס, עכשיו!"

*

ליבי פעם כמאה חמישים פעימות בדקה. נשאתי את הנערה המעולפת החוצה כשעצבני איימו לבגוד בי. ידיי רעדו. גופה היה קל בצורה בלתי נסבל וכל זה רק גרם לי להרגיש גרוע יותר עם עצמי.

האמבולנס הגיע כעבור מספר דקות ברעש של סירנות מזוויעות והשכיבו את האהובה שלי על אלונקה. היא נראתה קטנה כל כך לפתע, בעודה שוכבת על המיטה הלבנה. האח שישב באמבולנס החדיר עירוי לזרועה והכניס את האלונקה בחזרה אל המכונית. נינה נרעדה מסביבי והחלה לבכות.

"אל תבכי, אנחנו ניסע אחרי האמבולנס עד לבית חולים. נינה, אל תבכי." ניסיתי להרגיע אותה ואת עצמי.

"אני לא יכולה, בכל פעם שזה קורה אני מפחדת שזה הסוף." לקחתי את ידה בחוזקה ומשכתי אותה אל המקום בו חניתי עם המכונית. הרגשתי שמישהו אחר ביצע את כל אותם הפעולות באותו ערב ולא אני.

לא אני נהגתי אל המיון ביחד עם נינה וניסיתי לנחם אותה במילים שלא ניחמו. לא אני שמרתי על קור רוח כשמצבה של חברה שלי התדרדר ולא הייתי לי על כך שום שליטה.

הגענו למיון כעשרים דקות לאחר שהעבירו את ליעד אל אחד החדרים במחלקה, בעודה עדיין מעולפת. לא הרשו לנו להיכנס אל תוך החדר בזמן שרופא בדק את הנערה ונינה התקשרה בקול דומע לאביה של ליעד שיגיע אל בית החולים.

הייתי בתוך סיוט. סיוט של מחלקות בבית חולים. רופאים ואחיות בחלוקים לבנים. תרופות. עירויים. המציאות היומיומית של ליעד סוף כל סוף הייתה בי. כאן הרבתה לשהות זמן ניכר מחייה. כאלה נאבקה במחלה שלה, באנורקסיה שלה וכאן נאבקה בעצמה. אני ונינה היינו רק צללים, רוח וצלצולים שניסינו לעזור לה אך לשווא. זאת הייתה המלחמה של ליעד. ורק היא קבעה אם תרצה לנצח בה או לא. רק היא קבעה אם תיתן לאנורקסיה לגזול ממנה את חייה או לא.

התיישבנו בכיסאות הצדדים בחדר ההמתנה ואחזתי בידה של נינה בחוזקה. ניסיתי להיות החזק מבינינו בסיטואציה הזאת. אסור היה לי לחשוף בפנייה שפחדתי פחד מוות מבתי חולים. ממחלות. מהפרעות אכילה. מהמוות עצמו. הייתי חייב להחזיק את עצמי.

"היא תהיה בסדר, נינה. ליעד חזקה. היא תצא מזה כמו בכל פעם שהיא יוצאת מזה. היא תנח קצת בבית חולים

ואז תרקוד במופע הגדול שלה בשבוע הבא. "אילצתי את עצמי לומר בנוקשות. נינה הנידה בראשה לשלילה.

"זה כבר לא יקרה, אוהד. אני מרגישה שזה הסוף."

"תפסיקי לחשוב ככה, אסור לנו לחשוב ככה. אסור לאבד תקווה."

"בימים האחרונים היא הייתה חלשה כל כך. היא לבד דיברה איתי על אשפוז ארוך במחלקה. היא דיברה איתי ברגעים השפויים שלה. היא ביקשה שנאשפז אותה אם לא תצליח להתמודד."

נינה רעדה וכך גם אני. כעבור רבע שעה הגיע אביה של ליעד, בחור גבוה יחסית עם שיער שחור ועיניים כחולות כמו שלה ושאל אותנו מה המצב.

כעבור שעתיים העבירו את ליעד באלונקה אל תוך האמבולנס והסיעו אל מרכז הפרעות האכילה. אביה רצה לשלוח אותי הביתה והבטיח שיקרה לי כשתתעורר אך אני סירבתי.

"אוהד, בחור, זאת לא הפעם הראשונה שזה קורה לה. ליעד חולה." אמר לי בעצב כשישבנו בחדר ההמתנה במרכז הפרעות אכילה. המזכירה שישבה ליד הדלפק צפתה בנו לרגע קט עד שחזרה למסמכים שלה. לא היו אנשים רבים בקומה. רק רופאים ואחיות שהסתובבו בהבעת פנים עצבנית ולא טרחו לתת לנו עדכון על מצבה של ליעד.

"אני מסרב ללכת. הייתי צריך לבקר איתה קודם במכון גסטרו. הייתי צריך לספר לה שאני יודע שהיא חולה." אמרתי. שוב הרגשתי אשם וטיפש.

"אתה לא יכולת לעשות דבר כדי לעזור לה." נינה לחשה. "הרופאים עושים הכל בשבילה אבל היא סירבה להתאשפז באשפוז כפוי, שם היו מאכילים אותה עד שתחזור להעלות חצי קילו בכל שבוע."

אביה של ליעד הנהן.

"אני אדבר עם הרופאה, נראה מה נעשה. אני חושב שהגיע הזמן לאשפוז כפוי. כל כך לא רציתי שבתי תגיע לכאן, לאשפוז בו תהיה במחלקה סגורה אך כנראה שזאת הדרך היחידה להציל אותה." אמר בקול שבור.

הרגשתי שכל עצם בגופי נסדקת מכאב למשמע המילים הללו. הכאב היה כה חד שלא ידעתי כיצד להשתחרר ממנו. כבשתי את פניי בידי וישבתי בשתיקה כשאניספור רגעים שלי ושלה יחדיו צצו מול עיניי העצומות. רציתי למות. הרגשתי שאם היא לא תחיה אין שום סיבה שאני אחיה. הייתי נואש.

אני זוכר שכשהרופאה הגיעה אלינו סוף כל סוף כדי לתת את העדכון ולספר לנו שליעד התעוררה, שהיא חלשה ועוד מעט ירכיבו לה זונדה דרך אפה כדי להאכיל אותה הייתי כבר באמצע הדרך לחדרה. לא חיכיתי שאביה או נינה יכנסו קודם. הרשיתי לעצמי להיות אגואיסט ונכנסתי לראות אותה ראשון.

המראה שראיתי המם אותי ופגע בי כמו חץ מורעל. הנערה הקטנה שלי שכבה על מיטת בית חולים לבנה, מכוסה בשמיכה דקה ולזרועה מחובר עירוי ומכונה למדידת דופק שהיה חלש למדי. היא הביטה בי בעיניים פקוחות למחצה ולא דיברה.

צמרמורת לא נעימה טיפסה במורד לגבי. שידלתי את עצמי להתקרב אליה והחזקתי בידה הקרה.

"אוהד, קר לי." היא לחשה מבעד לדמעות. "קר לי ואין לי כוח אפילו לבכות."

חשבתי שאני אתמוטט על הרצפה של התא ולא אוכל לקום. באותו ערב נשברתי לגמרי. התרסקתי.

"אני אוהב אותך, ליעד." לחשתי כשהדמעות חנקו את גרוני. לא רציתי שהיא תראה אותי בוכה. לא רציתי שתדע

שהיא זאת שגרמה לכך. שכאב לי כל כך להביט בה ולדעת שהיא סובלת. שהיא בקושי נושמת. נאבקת על חייה.
"למה באת, אוהד? לא רציתי שתדע..." קולה היה חלש.

"אני מצטער, ליעד. אני חייב לספר לך שידעתי. אני כל כך דואג לך. אני לא אעזוב אותך אף פעם אני נשבע לך!"
"תפסיק."

הרופאה נכנסה בחזרה לחדר עם עגלה של צינוריות מדידה, כמה פלסטרים ומזרקים.
הרגשתי שאני עומד להקיא.

"ליעד, אנחנו נכניס כעת את הזונדה לקיבה שלך. בדיוק כמו בכל הפעמים. לא צריך להתרגש."
עיניה הבהבו.

"אני לא רוצה. אני לא רוצה. אני רוצה שהוא ייצא." היא נלחצה.
הרופאה הביטה בי.

"בחור, אתה חייב לצאת מכאן. היא לא רוצה שתהיה נוכח. הכנסת הזונדה היא פעולה רגישה. אתה חייב לצאת."
כשיצאתי מהחדר נינה ואביה של ליעד נכנסו פנימה ושהו איתה בזמן שהחדירו את הצינורית לגופה.
כשחזרתי לחדרה צינורית דקה הייתה מחוברת לנחיר הימני של ליעד ועליה פלסטר. פניה היו חיוורות מאוד ונינה
החזיקה בידה והייתה חיוורת גם היא. אבא של ליעד ישב ללא ניע על הכיסא והביט בבתו השברירית שאך בקושי
פקחה את עיניה.
"יש לי בחילה."

"כן, מתוקה, זה מהזונדה. את זוכרת שזאת הרגשה לא נעימה? נכון? אבל היא תעבור. את תהיי בסדר." נינה
מצאה את האומץ כדי לדבר אל חברתה בקול נחוש ומעודד. צפיתי בהן מהצד ולא יכולתי להתערב. לא הייתי
קשור לכאן. לעולם הזה של בית החולים. לעולם של עירוים ותרופות ומחלות למיניהן. ליעד אף פעם לא רצתה
לקשור אותי למחלה שלה וצדקה בדרך כלשהי. לא ידעתי כיצד להתמודד עם המצב. הייתי אבוד.
"אני רוצה לנוח, תניחו לי, תעזבו את החדר." היא מלמלה ולאחר מספר התנגדויות מצאנו את עצמנו עוזבים את
חדרה. אבא של ליעד הלך לשוחח עם הרופאה ואני ונינה התיישבנו שוב בחדר ההמתנה.
"אתה נראה חיוור." היא אמרה לי.

"אני... אפילו לא יודע מה להגיד." השפלתי את מבטי לרצפה. הייתי בהלם. הייתי מזועזע וכואב. כל שריר בגופי זז
אך בקושי לפקודותיי.

"זה קשה, אני תמיד חוששת בשבילה והפעם כולנו יודעים שתצטרך להתאשפז במחלקה הסגורה."
"מה יעשו לה שם?"

"פקחו עליה." אמרה נינה בקול שקט. "ידברו איתה פסיכולוגים, יבנו לה תפריט של אלפי קלוריות ביום כדי
שתעלה במשקל, ישקלו אותה, יאכילו אותה דרך צינורות, יעלו לה את הביטחון העצמי וינסו לגרום לה לחזור
למשקל תקין."

"אולי זה לטובה." אמרתי באיטיות. "אולי ככה היא תחזור לשמוח, תחזור להיות מאושרת."
נינה עיוותה את פניה.

"אשפוז כפוי זה סיוט, אוהד. זאת בדידות. אי אפשר לצאת לשום מקום, רק לשכב על המיטה. מיטה ושקילות.
מיטה וצינורות. האורחים יכולים לבוא רק בימים מסוימים ורק אם היא אכלה מספיק. אם לא הקיאה. אם העלתה

במשקל. ליעד תשנא את זה. כל אחד היה שונא את זה." הרגשתי שגם לי הייתה בחילה לפתע. הראש שלי איים להתפוצץ מהלחץ. הרגשתי אבוד לא פחות מליעד. הרגשתי איום ונורא.

*

לקראת אמצע הלילה האחות הודיעה כי ליעד התעוררה וכי היא רוצה לראות אותי במפורש ולא אף אחד אחר. קפצתי ממקומי, משתדל לא להעיר את אביה של ליעד שנרדם ואת נינה שנמנמה על אחד הכיסאות לידי. הלכתי במהירות לחדרה וגיליתי אותה באותה תנוחה כמו קודם, עם הצינורית מחוברת לאפה ועם העירוני מחובר לזרועה. עמדתי בכניסה לתא ולא ידעתי אם להתקרב. עיניה היו פקוחות ובהירות עתה כשבהתה בי. "תתקרב." אמרה. קולה התחזק מעט מאז הערב ושמחתי על כך. אולי כבר התחילה להרגיש יותר טוב, חשבתי לעצמי וידעתי שזה טיפשי אם אאמין בכך.

התקרבותי אל המיטה ואחזתי בידה שלא הייתה מחוברת לעירוני. עיני החלו לדמוע בניגוד לרצוני. זאת הייתה הפעם הראשונה והיחידה בה ליעד ראתה אותי בוכה. לא רציתי להעציב אותה אך לא יכולתי לעצור. לא כאן רציתי לבלות את זמני עם האהובה שלי, לא רציתי שהיא תגיע לכאן. לא רציתי שהיא תהיה חולה. הלוואי וכל זה היה רק חלום בלהות וכולנו נתעורר בקרוב אך זה לא היה חלום אלא החיים האמיתיים שלי ושל כולנו. "אני מצטער שכואב לך, נסיכה שלי. אני כל כך מצטער." לא יכולתי להפסיק לדמוע. דמותה הגרומה היטשטשה מול עיניי.

"אני יודעת, אוהד, אבל זאת לא אשמתך. נהייתי אנוקטית הרבה לפני שפגשתי אותך." היא דיברה לאט ובקול ברור וחד.

"אני יודע, אבל אני כועס על עצמי שאני לא יכול להציל אותך." מחיתי את הדמעות המלוחות מעיניי ושידלתי את עצמי להיראות חזק עבודה. היא הייתה זאת שחלשה מבינינו ולא ההפך. "יאשפז אותי בפסיכיאטריה. הם חושבים שהם יצילו אותי ככה, איזו בדיחה." קולה היה נוקשה ושפתיה יבשות. כאב לי לצפות בה כל כך.

"הם יצילו אותך, ליעד. את תבריא והכל יהיה בסדר ואת תהיי מאושרת." "רציתי לדבר איתך על משהו, אוהד." היא התעלמה מדברי והמשיכה בשלה. כנראה לא רצתה לשמוע שתבריא, שתהיה מאושרת. היא לא האמינה בכך או אולי אפילו לא רצתה בכך. היא רק רצתה שאקשיב לה. "אני מקשיב לך, נסיכה שלי."

"אני לא רציתי שתדע על מה שקורה לי ועל בית חולים ואני גם לא רוצה שתבקר אותי במחלקה הסגורה." אמרה בכהות חושים.

"מה?" הייתי המום. "מה זאת אומרת?"

"מה ששמעת. אני לא רוצה שתבקר אותי. אני לא רוצה שתראה אותי במצב הזה. אני רוצה שתחזור הביתה ולא תחזור לפה יותר."

קולה היה כמעט מתכתי כשדיברה אליי. הרגשתי כאילו היא דקרה בי בסכין וסובבה אותו ללא הרף בליבי.

"את בטח אומרת את זה כי את לא רוצה לגרום לי להרגיש רע, אבל אני הבטחתי שאני אהיה איתך. אני לא בורח, ליעד. אני איתך."

"אני רוצה שתלך. תעזוב אותי, אוהד. תעזוב אותי, אני מתחננת."

"מה?" לא יכולתי להפנים את מילותיה. מכונת הדופק שהייתה קשורה ליד מיטתה הראתה על הדופק שהחל לצנוח. ידעתי שאסור לי לגרום לה להתרגש.

"למה את רוצה שאלך ולא אחזור?" כאבתי. "הרי הבטחתי לך שאהיה איתך תמיד, שאשמור עלייך."

ליעד שתקה כמה רגעים ועצמה את עיניה. כשעיניה היו עצומות נראתה שלווה יותר כמעט כמו בובת חרסינה שעמדה על אחד המדפים בחנות צעצועים.

"אני לא אוהבת אותך, אוהד." אמרה לבסוף כשעיניה נפקחו וננעצו בי כסיכות. המבט שלה נותר חד כפי שהיה תמיד.

"את סתם אומרת את זה, השתנקתי." את לא מרגישה טוב ואני מבין את זה ועכשיו אמצע הלילה-

"אוהד, דיי. אני לא אוהבת אותך. אף פעם לא אהבתי. אתה זה שרצית להיות איתי כל כך אז בסוף הסכמתי." היא שוב עצמה את עיניה והשתתקה לכמה רגעים. רצייתי לטלטל את גופה הדק כדי להבין אם היא דוברת אמת או משקרת ולא ידעתי מה לעשות.

היא לקחה ממני את ידה הרזה ושכבה בשתיקה.

לא האמנתי שהיא מנסה להיפטר ממני. שהיא מנסה לסלק אותי מהחיים שלה. שהיא רוצה שאני אנטוש אותה. אפקיר אותה. אזרוק אותה כמו שאימה עשתה.

"אני לא מאמין לחצי ממה שאת אומרת, אני לא הולך לשום מקום. אני אהיה פה." ניסיתי להיאבק. להפתעתי ליעד משכה את ידה אל לחצן אדום קטן שכנראה היה זמזם לאחות.

"בבקשה תעזוב אותי אוהד, אני לא רוצה לראות אותך יותר."

כעבור כמה דקות הגיעה האחות של המשמרת ושאלה אם הכל בסדר ואם ליעד מרגישה טוב.

"תגידי לבחור הזה ללכת. אני לא רוצה לראות אותו יותר, תוציאי אותו מהחדר."

פרק 15

אני כותב לכם כאן, בפעם האחרונה, כשמחלון חדרי נשקף חלקיק מנהר התמזה והבריזה הקלילה מגיעה עד לדירה שלי בעליית הגג קטנה בשדרת קריק. השמש באמצע השמיים מצביעה על צהרי היום, שמיים כחולים ונקיים מעננים מצביעים על בואו של האביב המיוחל. אני כמעט יכול להריח את ריח הסיגליות שהשכנה בבית ליד שתלה בערוגות הפרחים שלה בקומה מתחתיי.

אני מרגיש שחלפו בחיי רוב העננים השחורים שצצו להם לפתע פתאום. נתתי להם להתאדות בפיתולי הזמן. נתתי לעצמי להשתחרר מהמגבלות שאחזו בי. נתתי לעצמי לגיטימציה לחיות ולכתוב על כל מה שקרה לי מאז שהשתחררתי מהצבא.

אתם בטח תוהים כיצד עלה בדעתי להגר ללונדון ולנטוש את משפחתי בישראל אך אני יודע שבאותו החורף הרגשתי שזאת ההחלטה הנכונה היחידה שקיבלתי בשנה האחרונה. הייתי כל כך אבוד ומטושטש שזאת הייתה

הברירה היחידה שלי.

עשיתי את הבחינה הפסיכומטרית וימים מספר לאחר מכן ארזתי את המזוודות שלי ובחרתי לטוס לאן שהגורל ייעד אותי. כשהתקשרתי לסוכנות הנסיעות התברר לי שמספר נוסעים בטיסת 'בריטיש איירוויס' ביטלו את טיסתם ברגע האחרון וזכיתי לעלות על המטוס במחיר זול מהרגיל. בכיסי לא היה מספר רב של שטרות שהחלפתי בפאונדים בשדה התעופה והרגשתי שאני טס למען עתיד לא ידוע אך לא היה לי אכפת. רציתי להימלט מישראל, מתל אביב, מבתי חולים וכמובן מליעד.

כשאני נזכר בה אני עדיין מקבל צמרמורת קלה. הזיכרונות שלנו תמיד יישארו טבועים בתוך ראשי כמו קבצים קטנים של סרט נע. הרגשתי שאני חייב להתרחק. להתנתק ממנה כדי שאוכל להחזיר לי את החיים שלה. המחלה שלה החלה אוכלת אותי מבפנים. לא רק שהרסה את עצמה אלא הרסה גם אותי וגם את נינה באותה הדרך. במהלך החורף נינה כתבה לי מספר מכתבים, אך לא קיבלתי אף מכתב מליעד. ידעתי שהיא הייתה מאושפזת בפסיכיאטריה במשך זמן רב. נינה הייתה כותבת לי שהיא מבלה אצלה מדי יום ביומו בשעות הביקור ולעיתים הייתה מדווחת לי על עלייה או ירידה משמעותית במשקלה. שמחתי על המכתבים שקיבלתי ממנה כי הם אלו שחיברו אותי למציאות. הרגשתי שאני עדיין חשוב למישהו בארץ, שלא נאבדתי לחלוטין. ידעתי שאני טס ללונדון כדי לחפש את עצמי. כדי להחזיר לעצמי את הזהות שלי. כדי לגלות מה אני רוצה מעצמי בחיים שלי. במה אני רוצה לעסוק. במה אני רוצה להתמקד. נתתי להוריי חופש ממני, במיוחד לאבי, שלא הסתיר את שמחתו כשראה את כרטיס הטיסה לכיוון אחד בידיו. אימא כמובן דאגה אך לא טרחה לשלוח מכתבים רבים כי לא טרחתי לענות לה. הייתי חייב שיעזבו אותי לנפשי.

מצאתי עבודה זמנית בתור מלצר בבית קפה ובין המשמרות הייתי מטייל בלונדון הגשומה ומצלם תמונות המצלמה שירדן דחפה לתיק שלי וחייבה אותי לקחת. אחרי שפיתחתי את התמונות בחנויות המקומיות דווקא שמחתי על כך שלקחתי את המצלמה. כעת היו לי רגעים משל עצמי שתועדו לנצח נצחים. לאחר תקופה של כמעט חצי שנה בחו"ל הרגשתי שרגשותיי כלפי ליעד נכבים ונגמרים בהדרגה. בתחילה חשבתי עליה מדי יום ביומו אך מכיוון שלא ראיתי אותה זמן רב אפילו תווי פניה החלו לאבד את חן בזיכרוני. כבר לא זכרתי איך נראו כל ס"מ של עורה. כבר לא זכרתי איך השפיע עליי המבט שלה וכמה חזק הייתי מאוהב בה, או חשבתי שהייתי מאוהב בה.

מהמכתבים של נינה ידעתי שליעד לא עצובה על עזיבתי, אלא מרגישה רק הקלה. לא רציתי להתמודד עם המילים שאמרה לי באותו ערב במחלקה במרכז הפרעות אכילה כי כאב לי לחטט בפצע פתוח, אך בחלוף חודשים מספר ידעתי כי ליעד אמרה את כל האמת. היא אף פעם לא אהבה אותי. היא לא טרחה לספר לי על כך. לא טרחה להראות בפניי את אהבה. אני אהבתי אותה והייתי מהופנט ממנה אך היא אהבה את הריקוד. היא אהבה את הרזון. את ההרעבה. המחלה שלה סימאה את עיניה ולא אפשרה לה לאהוב אף אחד חוץ מאת הצל שהתלווה אליה, בשם אנורקסיה.

ידעתי שנינה אהבה את ליעד עמוקות. החברות ביניהן הייתה חזקה כמו קשר דם. נינה אף פעם לא התכוונה לוותר על ליעד, היא משכה אותה החוצה בכל כוחותיה ונלחמה עד זוב דם כדי שתבריא. ליעד העריכה אותה, עמוק בפנים בטח הודתה לאלוהים שיש לה חברה כזאת, שמוכנה לתת את הנשמה בשבילה ושמחתי שהכרתי את שתיהן, כי שתיהן היו נערות מדהימות וגדולות מהחיים.

ליעד ממשיכה להיות מאושפזת במחלקה אפילו בזמן כתיבת מילים אלו. הדרך להחלמה עדיין ארוכה אך כבר רואים את התקווה בפתח. אני בטוח שהיא תבריא, שהיא תצא מהמחלה ותחזור למשקל תקין. אני מתכוון להישאר בלונדון עד תחילת חודש יוני. נרשמתי למספר טיולים לדוברי אנגלית(האנגלית שלי השתפרה פלאים כבר בחודש הראשון לשהותי בלונדון), ואני מתכוון לבקר באזורים הכפריים של אנגליה. אני כבר יודע מה אני מתכנן ללמוד. כשאחזור לארץ אירשם ללימודי אלקטרוניקה והנדסה..אני רוצה להיות מהנדס. סוף כל סוף מצאתי את עצמי. אך זה לא הדבר היחיד שאני מתכוון לעשות כשאגיע לארץ. בהחלט לא הדבר היחיד.

*

כשניתנה לי ההזדמנות לנקות את ראשי ולבלות זמן בנפרד מכל מי שהכרתי נמחקו רגשות ישנים שצצו בתודעתי והופיעו רגשות עמוקים וחזקים בהרבה שלא הרגשתי קודם לכן. רגשות שהעוצמה שלהן הפחידה אותי וריגשה אותי בו זמנית. אני חושב שבגלל המכתבים שלה הבנתי שאני מאוהב בה. הבנתי שהיא באמת חסרה לי. הבנתי שאהבתי את השיחות שהיו בינינו, את החיבור שחשתי כשהייתי בקרבתה והעדפתי להתעלם ממנו. לא, לא הייתי מסוננר מנינה כמו שהסתננורתי בקלות מליעד מאז הפעם הראשונה שראיתי אותה, אך מה שהרגשתי כלפי נינה היה שונה ועמוק יותר ממה שאיי פעם יכולתי לחוש כלפי ליעד. עצמותי בוערות כשאני חושב עליה.כשאני חושב שאפגוש אותה בקרוב ואתוודה בפניה על רגשותיי. אני רוצה להאמין שגם לה יש אותם רגשות כלפיי, אני מתפלל שהיא מרגישה כמוני. המכתבים שלה מרגשים אך לא חושפים את העובדה אם יש לה רגשות כלפיי או לא. החלטתי שאני מתכוון להודיע לה על היום בו אחזור לארץ כדי שתפגוש אותי בשדה התעופה. בשדה תעופה אחבק אותה כמו פעם ואספר לה שאני אוהב אותה. שאני מתכוון להילחם עליה ולא לעזוב אותה אף פעם. שאני אתמוך בה ובחברה שלה במלחמתה ושהנשיקה בינינו אז, באותה אזכרה של מתן, לא הייתה טעות אף פעם. להיפך, זה היה הדבר הכי נכון שעשיתי באותו הזמן כי נישקתי את האחת מתוך מיליון שלי. האחת האמיתית.

הסוף.